Isi
ISTI

(JLDWEL

"',„T^/COLECȚIA

----------«a»----------

Lady Myrtle McQuoid s-a simțit întotdeauna abandonată, iar acest sezon nu face excepție. Când familia ei cea gălăgioasă părăsește casa din Londra și se mută la țară, Myrde constată că a fost lăsată de

izbelişte. Nu trebuie decât să se încălzească, să mănânce şi să-şi distragă atenţia până când rudele ei îşi dau seama de greşeală şi se întorc să o ia. Cu siguranţă că nu va dura mult.
Val Bancroft, ducele de Aragon, este un văduv melancolic care s-a izolat de lume. Tânjeşte după singurătate – un câine loial, o casă tăcută şi propria lui companie sunt tot ce îi trebuie. Cu siguranţă nu are nevoie de pălăvrăgeala neîntreruptă a tinerei vioaie de alături, care îşi exprimă liber opiniile. Dar, cu o potenţială ameninţare care pândeşte în umbrele iernii, Myrtle ar putea fi nevoită să-şi facă curaj şi să se apropie de ducele cel morocănos. Iar Val nu este genul care să întoarcă spatele unei doamne vulnerabile.

În nopțile tăcute ale Londrei, sub zăpada care acoperă tot, s-ar putea aprinde lumina unei iubiri noi și calde?
Christi Caldwell este o bine-cunoscută scriitoare de *historical romance*, **publicând până în prezent 60 de titluri. Multe au fost prezențe constante în topurile** *USA Today, New York Times* **și** *Publishers Weekly.*

The Duke Alone Christi Caldwell Copyright text © 2022 Christi Caldwell Incorporated
Toate drepturile rezervate Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing, www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro
Un duce singur Christi Caldwell Copyright © 2022 Grup Media Litera pentru versiunea În limba română Toate drepturile rezervate Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Rodica Bogdan Corector: Dorina Lipan Copertă: Mariana Manolache Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CALDWELL, CHRISTI
Un duce singur / Christi Calwell
trad. din limba engle2ă: Liliana Dănescu. -

București: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9582-6
I. Dănescu, Liliana (trad.)
821.111

CHRISTI CALDWELL *Lăl¿luce sulfur*

Traducere din limba engleză Liliana Dănescu
LITERA
București

Familia de suflet este una dintre cele mai grozave familii pe care cineva o poate avea vreodată. Când s-a născut fiul meu, am descoperit o familie formată din alte mame și alți tați care aveau, la rândul lor, copii cu sindromul Down. În timpul primei spitalizări a băiatului meu, o prietenă a intrat în viața mea. A venit și a stat lângă mine. Mi-a adus gustări, mâncare și reviste. Mi-a promis că, atunci când va fi externat, ne vom duce băieții într-un loc unde să se poată juca împreună... și am făcut-o.

A fost prima întâlnire cu un partener de joacă a băiatului meu. Când familia mea a trebuit să se mute, i-am promis prietenei mele că mâ voi întoarce într-o zi. Au trecut zece ani înainte să

reuşesc să fac acest lucru. Și
când am făcut-o... ea era
acolo, aşteptându-mă.
Tamara, îţi mulţumesc că
eşti nu doar cea mai
bună dintre prietene,
genul de femeie pe care
ştiu că mă pot baza

mereu, ci şi sora mea
„de suflet”. Povestea lui
Val şi a lui Myrtle este
pentru tine

.CapitoCuil
<Ş(@®g>

Londra, Anglia
Decembrie 1813

Vecinii, servitorii şi trecătorii de la Ten Yardley Court au ajuns cu mult timp în urmă la concluzia că zgomotul provenit de la reşedinţa contelui şi a contesei de Abington era atât de asurzitor încât putea rivaliza cu cel produs de o combinaţie între o petrecere zgomotoasă de la Vauxhall şi cea mai acerbă şi mai strânsă cursă de cai organizată la Ascot. În schimb, era ceva normal din partea unei familii nobile, formată din trei fii şi trei fiice cu origini scoţiene, cu o mamă şi un tată depăşiţi de situaţie, care încercau, cu disperare, să se facă auziţi de progeniturile lor neastâmpărate.

De aceea, toţi au respirat uşuraţi când aceeaşi familie a anunţat că intenţiona să părăsească reşedinţa de la Londra, retrăgându-se la ţară până când renovările atât de mult aşteptate la casa lor aveau să fie finalizate.

Dar aceste oftaturi de uşurare s-au transformat rapid în suspine de regret, întrucât întreaga planificare a activităţii de renovare fusese amânată pentru lunile de iarnă, când toată agitaţia Londrei se liniştea, iar nobilii se retrăgeau la reşedinţele lor de la ţară.

Zgomotul din această seară era chiar mai puternic decât de obicei, ceea ce spunea într-adevăr multe despre familia McQuoid.

Sau poate că Lady Myrtle McQuoid, care fusese plecată patru ani şi revenise de doar două zile de la internatul doamnei Belden, fusese departe de familia ei atât de mult timp, încât uitase de vacarmul provocat de rudele ei, care ar fi făcut orice ca să se facă auzite şi de modul în care hohotele de râs zgomotoase sau ţipetele ascuţite de enervare reuşeau să domine toate aceste discuţii.Chiar în acele momente, Myrtle stătea pe palierul de deasupra holului şi studia activitatea furibundă de dedesubt. Servitorii alergau de colo colo, cărând cuierele şi valizele pe umerii lor puternici, mărşăluind către uşile largi, duble, lăsate larg deschise. Fraţii ei mai mici – o soră în vârstă de nouă ani, Fleur, şi un frate în vârstă de zece ani, Quillon – au dat buzna, chicotind, în timp ce se ascundeau de verişorii cei mici ai lui Myrtle, în vârstă de zece ani, aflaţi în vizită de Crăciun.

Aşa cum era tradiţia, în fiecare sezon de Crăciun, împreună cu numeroşii lor fraţi şi părinţi, şi-au făcut apariţia domnul şi doamna Francis Smith, mătuşa şi unchiul lui Myrtle. Şi, la fel ca la fiecare eveniment de familie de până atunci, sora mai mare a lui Myrtle, Cassia, a dat bir cu fugiţii şi s-a refugiat cu verişoarele Meghan şi Linnie.

Fleur şi Quillon s-au alăturat verişorilor gemeni de aceeaşi vârstă cu ei, Andromena şi Oleander, în timp ce fraţii mai mari ai lui Myrtle, Dallin, viitorul conte, şi Arran, călăreau şi jucau biliard sau făceau, aşa cum le plăcea să se umfle în pene, toate activităţile specifice unor gentlemeni, cu verii lor, Brone şi Campbell.

Sau, cel puţin, acele activităţi la care Arran lua parte când nu călătorea.

În vâltoarea acestor evenimente, Myrtle a rămas singură. Invizibilă.

Singurătatea ei nu putea fi pusă nici măcar pe seama faptului că fusese plecată în ultimii ani. Mai bine zis, fusese întotdeauna lăsată pe dinafară. Încă de micuţă, o enervase să stea pe margine. Dispreţuise distracţia de care se bucurau membrii familiei ei, doar pentru că fusese abandonată, dorind să facă parte din toată această agitaţie. Hotărâtă să devină vizibilă, Myrtle făcuse tot posibilul să facă orice fel de farsă rudelor ei, pentru a fi remarcată.

Ceea ce, fără îndoială, a fost şi unul dintre motivele pentru care fusese trimisă departe de casă pentru a-şi continua studiile şi nu fusese lăsată în grija unei guvernante, aşa cum se întâmplase cu sora ei mai mare

.Detestând şcoala aceea mizerabilă, Myrtle făcuse absolut tot ce îi stătuse în putinţă pentru a-şi desăvârşi educaţia de lady, astfel încât să poată scăpa de acolo cât mai repede posibil. Se ferise să intre în necazuri – sau cel puţin nu făcuse nimic care să încalce regulamentul, astfel încât reuşise să evite pe cât putuse ca faptele ei să ajungă la urechile

afurisitei de directoare. A participat la lecţii cu sârguinţă şi seriozitate, râzând de absurditatea acestora doar pe sub păturі, împreună cu celelalte fete, care urau acel loc la fel de mult ca şi Myrtle.

Făcuse mai multe reverenţe perfecte decât putea să numere. Se perfecţionase în arta broderiilor şi a interpretării vocale.

Ei bine, poate că nu şi în ceea ce priveşte cântatul. Doamna Belden se schimonosise şi lovise cu bastonul, acuzând-o pe Myrtle că are vocea unei pisici care se îneacă în timp ce încearcă să găsească ieşirea dintr-un canal. Şi chiar dacă Myrtle nu a fost de acord cu acea caracterizare dură, ea nu a pus la îndoială părerea bătrânei afurisite, ci s-a reorientat spre lecţiile de pian.

învăţase cât putuse de bine să execute paşii de cadril La Boulangere şi chiar şi valsul scandalos – cât a putut mai bine, fără să aibă un partener de sex masculin care să o conducă.

Odată cu regulile de bune maniere şi de etichetă, fusese instruită în arta broderiei şi în studiul practic al gospodăriei. A învăţat şi şi-a exersat arta conversaţiei cu celelalte eleve şi profesori, atât în engleză, cât şi în franceză, abordând mereu subiectele potrivite unei discuţii politicoase, pregătindu-se pentru ieşirea ei în societate în această primăvară.

Dar asta? Această zi şi acest moment o împingeau pe Myrtle la limita răbdării, ca şi cum forfota activităţilor gospodăreşti pe care ameninţa să le întrerupă ar fi anulat tot ce făcuse pentru a ieşi din casa doamnei Belden.

Din locul unde stătea şi care-i permitea o privire de ansamblu, a cercetat mulţimea agitată de servitori de dedesubt. O tânără servitoare s-a apropiat şi, ca să se facă auzită peste toată larma, Myrtle a strigat-o cu voce tare:

- Ştii unde este mama mea?

- Nu, domnişoară, a răspuns tânăra, pe care nu o cunoştea, apoi, făcând o reverenţă, a ocolit-o în grabă pe Myrtle.

Myrtle a urmărit-o pe slujnică cum a coborât până în holul de marmură, unde Hanes, majordomul familiei, stătea la pândă, dirijând-o pe slujitoare în mijlocul acestui haos. Un alt slujitor a trecut în grabă, de data aceasta un lacheu.

Myrtle a întins mâna, aproape dorind să-l prindă ca pe un păstrăv din iazurile familiei ei şi să-l strângă în mâini, astfel încât să nu aibă de ales decât să se uite la ea şi să-i răspundă.
— Christi CateweCC-

- Scuză-mă, o caut pe mama.

Mama ei era stăpâna cuibului familiei şi, potrivit tatălui îndrăgostit al lui Myrtle, a întregii lumi.

- Poţi să mă duci la ea?

Şi-a lăsat privirea în pământ.

- Nu pot să vă spun unde este, milady.

O pată roşie i-a acoperit obrajii şi a păşit repede în jurul ei... şi a fugit. Myrtle a dat înapoi.

Nu *putea* spune?

Nu putea. Nici unul dintre cei şase tineri şi tinere cărora le-a pus aceeaşi întrebare până în acel moment nu putuseră. Şi, deşi se mândrea că era destul de perspicace şi inteligentă, nu ar fi avut nevoie de prea multă judecată şi nici măcar de jumătate din inteligenţa ei pentru a-şi da seama că personalul fusese instruit să o evite. Nu, mai precis, fuseseră sfătuiţi să-şi protejeze stăpâna.

Myrtle a coborât scările şi a încercat să smulgă un răspuns de la încă patru servitori înainte de a vedea pe cineva care i-ar putea fi de ajutor. Indiferent dacă s-ar fi scăpat şi i-ar fi spus adevărul.

- Mătuşă Leslie! a strigat ea cu voce tare, pentru că mătuşa şi naşa ei minionă, rotunjoară, cu ochelari, dădea să iasă spre camerele adiacente, unde fiica ei cea mai mare fusese repartizată cu aceeaşi religiozitate, ca în fiecare an când organizau petreceri de sărbători.

Ocolind o pereche de servitori care îi transportau cufărul, s-a repezit să-şi abordeze mătuşa.

- Mătuşă Leslie. Ai văzut-o pe mama? a întrebat ea direct când a ajuns în dreptul femeii cu părul creţ.

- Este în camerele tale, împachetând, a spus mătuşa ei şi apoi s-a strecurat înăuntru. Iată, i-a spus ea celei care o căutase, ţi-am spus că trebuie...

Cuvintele mătuşii Leslie s-au pierdut când a închis uşa în urma ei. Descumpănită, Myrtle s-a uitat în gol la uşa de lemn.

- împachetează? a repetat ea cu voce tare.

Mama ei? Mama ei, care era încântată să aibă servitori şi nu putea să facă diferenţa dintre un cufăr şi o valiză, s-a trezit brusc implicată trup şi suflet în împachetarea acelor lucruri tam-nesam? Deşi, ce-i drept, acesta era ultimul loc în care Myrtle s-ar fi gândit să o caute.

Bineînţeles, când a ajuns în camerele ei, Myrtle a dat de ea

— lin (Cuce singur

.De *ei.*

- Domnul Phippen este pregătit să înceapă imediat, îi spunea mama ei soţului ei, în timp ce sorta o serie de bijuterii aşezate pe măsuţa de toaletă a lui Myrtle, apoi îl instruia pe soţul ei să pună obiectul Învelit corespunzător în cufăr.

A, se ascundeau *împreuna.* Dar, pe de altă parte, mama lui Myrtle nu fusese niciodată o singuratică. Myrtle bănuise adesea că acesta era unul dintre motivele pentru care părinţii ei şi-au dorit – şi au reuşit să aibă – cuibul lor cu şase copii.

- Servitorii au început deja să acopere mobila cu cearşafurile, a spus tatăl ei. Dar pentru camerele care vor fi folosite în această seară...

Meritau admiraţia ei: nu au lăsat să se vadă nici măcar puţin că ar fi fost vinovaţi. De fapt, ei nu s-au oprit din ceea ce făceau şi nici nu au salutat-o când şi-a făcut apariţia. Nu, erau mult mai absorbiţi de discuţiile despre oricine ar fi putut fi acest domn Phippen.

- Cine este domnul Phippen? a strigat Myrtle.

Cum nici unul dintre părinţi nu s-a uitat în jur, ea şi-a încrucişat braţele şi a rezistat impulsului de a bate din picior, aşa cum obişnuia când era micuţă şi încăpăţânată. Nu că ei ar fi observat, oricum.

-Am întrebat, cine este domnul Phippen?

Cu asta a reuşit să le capteze atenţia asupra ei. Mama ei s-a încruntat.

- Domnul Martin Phippen este cel mai bun constructor din toată Londra şi cel care va supraveghea lucrările de renovare a casei noastre.

Dar MyTtle ar fi trebuit să fi fost la Londra şi să facă cu adevărat parte din plozii McQuoid ca să fi ştiut despre renovările planificate pentru casa lor. Era încă o confirmare a faptului că aici ea era o străină.

Odată subiectul cu cel mai bun constructor, domnul Phippen, făcut uitat, Myrtle s-a încruntat în timp ce părinţii ei s-au întors la ceea ce făceau.

- Voi vă ocupaţi personal cu împachetatul?

- Părinţii ei şi-au ridicat privirea în acelaşi timp şi s-au uitat la Myrtle de parcă abia atunci ar fi intrat în cameră.Mama ta este destul de pricepută, draga mea, a răspuns tatăl ei pentru amândoi, în timp ce mama lui Myrtle s-a întors spre ni.i.snţa de toaletă şi spre diademele care se aflau acolo. Chiar foar- !'• pricepută.

— Iin (Cuce singur

Deoarece atenţia pe care i-au acordat-o a fost una foarte scurtă, cu acea afirmaţie cuplul şi-a reluat rapid conversaţia, lăsând-o pe Myrtle în starea care îi devenise din ce în ce mai obişnuită în ultimii trei ani.

O, Myrtle nu s-a îndoit nici o clipă că mama ei ar fi putut conduce singură cea de-a Şasea Coaliţie pentru a-l opri pe Napoleon în încercarea sa de a cuceri lumea. Totuşi, Myrtle nu a crezut nici măcar un minut socotit după timpul scoţian că mama ei căpătase brusc o afinitate pentru a-şi împacheta propriile bunuri.

- Trebuie să plecăm dimineaţă devreme, a spus contesa. Astfel, ne vom opri doar de patru ori până în Scoţia...

Aşa că au hotărât să plece în Scoţia, locul de obârşie a tatălui ei şi unde erau pământurile familiei lor.

Numai că reşedinţa lor din Londra era locul numit de ei acasă. Sau aşa fusese până atunci.

Acestea erau amintirile pe care le avea Myrtle despre sărbătorile de Crăciun preferate, despre iarnă şi cu atât mai mult despre scurtul sezon, când nobilimea Londrei se retrăgea la moşiile de la ţară, iar cei din familia McQuoid transformau oraşul într-un loc de joacă. De fapt, unele dintre cele mai vechi amintiri pe care le mai purta în suflet erau legate de zilele petrecute patinând pe canalul din parcul Saint James sau pe Serpentine, în Hyde Park.

Punându-şi mâinile în jurul gurii, şi-a ridicat vocea într-un mod care i-ar fi prelungit în mod automat pedeapsa la şcoala doamnei Belden.

- Nu vreau să plec din Londra în vacanţă.

Cum nici unul dintre părinţi nu a băgat-o în seamă, s-a repezit spre ei.

- Hei, a spus ea, fluturându-şi braţele înainte şi înapoi, obligân- du-i să o remarce. M-aţi auzit? Am spus că nu vreau să plec.

Mama ei a lăsat jos colierul pe care tocmai îl examinase.

- Nu vrei să pleci? a întrebat-o. Nu vrei să pleci?

Şi Myrtle chiar ar fi trebuit să înţeleagă, din modul în care repetase acea întrebare, că nu era nevoie de un răspuns şi că mama ei era pregătită să-i ţină o prelegere usturătoare.

Din păcate...

---------- *Un duce singur* —. ----------

Ba a reuşit să încuviinţeze scurt din cap. Mama ei a ridicat brusc un braţ, arătând spre cer.

-Avem un acoperiş stricat, din care a început să picure.

— Iin (Cuce singur

Ca la un semn, o picătură de apă a şi căzut, aterizând cu un *pleosc* surprinzător de puternic în ghiveciul care fusese aşezat dedesubt pentru a o prinde.

- Duşumelele au început să putrezească.

Pentru a-şi susţine afirmaţia, mama a călcat podeaua cu piciorul, iar bucata de stejar s-a cufundat într-o poziţie precară.

- Şuieră vântul prin crăpăturile din pereţi.

Chiar şi Mama Natură părea să fie de partea contesei. Vântul a şuierat în ferestre, zgâlţâind geamurile, suflând un curent de aer atât de rece prin cameră, încât, în ciuda focului puternic din şemi- neu, Myrtle nu s-a putut abţine să nu se îmbrăţişeze singură pentru a se proteja de frig.

Mama ei nu terminase însă tot ce avea de zis.

- Dintre toţi fraţii şi verii tăi, tu eşti *singura* care îngreunează situaţia. Nici fraţii, nici surorile tale nu doresc să plece în perioada sărbătorilor. Nici verii tăi. *Ei* sunt suficient de înţelegători să ştie că, dacă aceste renovări nu au loc acum, reşedinţa *nu* va fi locuibilă în acest sezon londonez. Am fost destul de clară?

Myrtle nu se lăsa niciodată bătută aşa uşor.

- Lui Linnie şi Meghan şi, de altfel, Cassiei nu le pasă dacă sunt în Scoţia sau pe malul mării, a spus ea, fără menajamente.

Rudele ei de sex feminin erau în cel mai bun caz nişte aiurite, iar în cel mai rău, nişte prostuţe.

Mama ei s-a încruntat.

- Îţi sugerez să ţii cont de sfatul tatălui tău şi să-ţi aduni cărţile domnului Newberry şi pietricelele...

- Este vorba de *Mândrie şi prejudecată,* de o Lady, în trei volume, a spus Myrtle.

Şi era vina întregii societăţi că adevărata autoare a fost nevoită să-şi ascundă identitatea în spatele unui pseudonim. însă Myrtle nu aBase oare de la propria familie că ultimul lucru pe care societatea şi l-ar fi dorit de la o femeie era să se facă auzită?

- Este *Mândrie şi prejudecată* şi mi-a fost oferită de domnişoara Cassandra Austen.

Familia Austen se învecina cu reşedinţa mătuşii Leslie şi a unchiului Francis din Hampshire şi era familia ei preferată, în afară de cea în care se născuse. De fapt, în ultima vreme, o prefera chiar şi în detrimentul propriei familii.

- În plus, a continuat ea nerăbdătoare, când părinţii ei încetaseră să o mai bage în seamă, nu am mai citit cărţile lui Newberry de când eram o fetiţă, iar acele obiecte pe

care tu le-ai numit pietricele sunt de fapt relicvele aduse de Arran...

Mama ei a făcut un semn dispreţuitor.

- Nu contează ce sunt. Dacă sunt valoroase pentru tine, ai grijă să fie împachetate şi fie aşază-le în bagajul tău, fie pune-le deoparte pe undeva pe aici, deoarece oamenii domnului Phippen sunt pregătiţi să înceapă lucrul.

- De Crăciun?

Cu un gest de prefăcută inocenţă, Myrtle a clipit din ochi. în definitiv, mama McQuoid respecta cu sfinţenie doar două perioade din an: sezonul londonez şi cel de Crăciun.

- Nu mi-ai spus niciodată că eşti de acord ca bieţii oameni să înceapă munca înainte de vacanţă.

- Desigur că n-am fi...

Observând privirea triumfătoare a lui Myrtle, mama ei şi-a strâns instantaneu buzele. Ea a întors o privire rugătoare către soţul ei.

-Harold.

Dintr-odată, ca la comandă, tatăl lui Myrtle, mereu împăciuitor, a păşit între ele. Şi-a pus mâinile pe umerii lui Myrtle şi a îndrep- tat-o cu blândeţe spre uşă.

- Draga mea, de ce nu te duci să îţi împachetezi colecţia de pietricele?

- Nu sunt pietricele, tată, a spus ea, exasperarea ei crescând din ce în ce mai mult. Sunt relicve. Relicve.

Ea s-ar fi aşteptat ca un colecţionar de piese fine să aprecieze diferenţa şi, cel puţin, să respecte colecţia ei.

Da, bine, ai grijă de ele. Mătuşa ta Leslie aproape că şi-a rupt gâtul din cauza câtorva bucăţi pe care le-ai lăsat împrăştiate

.Inima i s-a strâns. Le-a lăsat împrăştiate? Le ţinea în salonul din colţ, acea cameră numită aşa după amplasamentul ei, undeva la capătul casei, care avea ferestre peste tot şi oferea o vedere panoramică spre trei părţi opuse ale Londrei şi, de asemenea, suficient de luminoase pentru a putea examina

acele pietre pe care i le dăduse fratele ei Arran chiar înainte de a face prima călătorie în străinătate.

-Le-a spart?

- De ce nu te duci să vezi, a sugerat tatăl ei, cu un ton mai degrabă plin de speranţă decât convingător.

„Du-te şi vezi"...

De parcă ar fi fost un copil. Şi putea la fel de bine să fie considerată astfel, după atenţia pe care i-au acordat-o.

La urma urmei, orice femeie din Anglia ştia că numai copiii erau mai puţini auziţi sau remarcaţi în afară de o femeie singură.

Ar trebui să plece. Ar trebui să plece aşa cum şi-au dorit şi să se ocupe de relicvele ei.

- Erau în salonul din colţ, a spus ea cât de răbdătoare a putut, nefiind capabilă să plece.

- Şi? a întrebat mama ei distrasă, în timp ce împacheta câţiva piepteni în punga care se umplea rapid.

- *Şi* camera este într-o paraginã totală.

Era, de asemenea, unul dintre motivele pentru care acele camere fuseseră pentru totdeauna preferatele ei. Când Myrtle voia să evite vacarmul obişnuit specific unei familii numeroase, în care fiecare membru avea drept principal scop în viaţă să o tachineze în legătură cu ceva, ea se refugia acolo.

Doar că, astfel, i-a oferit, din neatenţie, mamei ei ceva cu care să o poată ataca.

- De aceea avem constructori şi plecăm de Crăciun. Acum, fugi şi vezi de pietricelele tale.

- *Minerale*, a spus ea, supărarea ei accentuându-se. Sunt minerale.

Şi nu mai era un copil neajutorat.

Din păcate, nu conta nici dacă ar fi reuşit să calculeze numărul de carate al Diamantului Regent; părinţii ei o abandonaseră deja şi se reapucaseră să împacheteze lucrurile. De parcă ar fi fost un copil care nu ar fi putut să aibă grijă de lucrurile ei.

Bijuterii. Ea nu fusese niciodată interesată sau nu se simţise atrasă de flecuşteţele strălucitoare pe care să le poarte. Să studieze. *Da.* Să se îmbrace. *Nu.*

- Şi de ce, dacă nu petrecem sărbătorile ca de obicei, trebuie să meargă şi ei? a insistat ea.

Mama a icnit.

- Ei? Şi-a pus o mână pe piept. Nu fi nepoliticoasă! Cei la care te referi spunându-le „ei" sunt, de fapt, familia ta.

— Iin (Cuce singur

- Ce ironic din partea ta să crezi că aş avea nevoie să-mi reaminteşti asta! a răspuns ea. Am fost aproape ignorată de când am sosit de la doamna Belden.

S-a jenat, dorind să-şi retragă acele cuvinte, care lăsau să se înţeleagă prea multe. Cuvinte care o făceau să arate precum un copil, aşa cum au tratat-o întotdeauna. Şi detestând faptul că a trebuit să se necăjească atât de mult că amândoi au dat-o departe atât de uşor şi că nimeni nu părea să observe sau să-i pese că se întorsese.

- *Ţţ*, tr. Nu eşti uitată, dragă, a spus tatăl ei într-un mod atât de prozaic, încât a făcut să pară că această afirmaţie era adevărată.

- Dragul meu... mă ajuţi, te rog, să duc astea în valiza lui Myrtle?

Cu această solicitare din partea mamei ei, şi într-un gest extrem de ironic, Myrtle a fost încă o dată uitată cu adevărat şi total. Strângând din dinţi, a părăsit camerele ei şi s-a trezit pierdută în mijlocul unei mulţimi de slujitori care alergau şi se agitau în jurul ei.

îndreptându-se spre hol, Myrtle a plecat în căutarea acelor pietre fine pe care i le dăduse fratele ei Arran. El insistase că toţi oamenii ar trebui să aibă vreun artefact special doar al lor.

În tot acest timp, a încercat să respire adânc şi să-şi calmeze furia şi indignarea, pentru că furia şi indignarea nu au făcut altceva decât s-o bage în şi mai multe necazuri. De ce a lăsat garda jos şi a uitat care

îi era rolul în cadrul familiei ei? Nu era chiar atât de absorbită de propria-i persoană încât să nu-şi dea seama că familia ei mare şi iubitoare era precum una dintre domnişoarele cu care fusese colegă la internat, care şi-ar fi dat şi viaţa pentru o invitaţie la vals. Dar a fost suficient de egoistă încât să îşi dorească ca *ei* să dorească să o aibă în preajmă, să le pese suficient de mult încât să-şi amintească că

— Iin (Cuce singur

acesta era perioada ei preferată din an, în virtutea faptului că făceau parte din aceeaşi familie

.Firea ei nărăvaşă a fost motivul pentru care fusese trimisă departe de casă, la acel internat. Dar, în timpul sezonului de Crăciun, se dovedeau mai permisivi. Cu o reuniune de familie care se întindea pe durata mai multor zile, sărbătorile erau un eveniment grandios şi fericit. Era *singurul* moment în care era acceptată şi când i se trecea cu vederea exuberanţa pentru care o alungaseră de acasă. Timp de câteva zile, care treceau mult prea repede, ea, piesa diferită, îşi găsea din nou locul în puzzle-ul multifuncţional care era familia McQuoid.

Myrtle şi-a încordat maxilarul.

Şi, chiar dacă asta nu ar fi contat pentru ei, ea s-a aşteptat – a *sperat* – că îşi vor aminti că ziua ei de naştere era doar peste câteva zile şi că avea să fie în curând o femeie măritată, pe propriile picioare şi că perioada petrecută şi amintirile pe care le avea legate de această casă ar rămâne doar atât – simple amintiri, nu şi adevărata ei viaţă.

Myrtle a ajuns la capătul scărilor, unde majordomul vorbea acum cu o pereche de indivizi diferiţi precum ziua şi noaptea: unul îndesat şi scund, cu ochii ca nişte mărgele, celălalt înalt, mai slăbănog şi cu o şapcă ce lupta cu disperare să acopere coama sălbatică de bucle roşietice din creştetul capului. Nu mai văzuse niciodată un păr având acea nuanţă de foc.

în timp ce tipul mai scund vorbea cu Hanes, celălalt dădea periodic din cap şi lua notiţe, rămânând în mare parte tăcut. în mintea ei, cei doi semănau cu un leu şi un bursuc.

- Domnul Phippen a întrebat dacă planurile familiei de a elibera casa rămân aceleaşi, a spus tipul cel scund.

-A, da. Vă rugăm să-l informaţi pe domnul Phippen că şi-au schimbat planurile şi că vor fi plecaţi pentru următoarele două luni.

— lin (Cuce singur

- Domnul Phippen, a mormăit ea.

Ar fi bucuroasă să nu mai audă niciodată acel nume nenorocit. Cel puţin domnul Phippen se bucura de toată atenţia familiei sale.

Tipul slăbănog care tăcuse în timp ce vorbea Hanes a făcut o evaluare din ochi a foaierului şi a holurilor de dincolo şi de deasupra; examinarea lui era foarte atentă, ochii lui zăbovind pentru scurt timp asupra busturilor de marmură aşezate pe diferite piedestale, acea colecţie de sculpturi rare pe care tatăl ei o moştenise de la tatăl tatălui său, şi a căror valoare creştea

odată cu trecerea timpului. Cu siguranţă, tatăl ei ştia cât de râvnite sunt pentru valoarea lor şi că aveau nevoie de o atenţie specială... în toată acea nebunie

.Chiar atunci, acea privire dură s-a fixat pentru scurt timp asupra lui Myrtle. Ea s-a oprit, ceva rece în ochii lui ţintuind-o pentru o clipă locului. O licărire de lăcomie şi...

El a rânjit.

Acel rânjet i-a apărut şi în privire, iar el a înclinat borul unei şepci mici înainte de a se întoarce la ceea ce discutau în acele momente cei trei. Incruntându-se uşor, Myrtle a scuturat din cap. Era pe punctul de a se transforma în acea fiinţă plină de imaginaţie, un subiect cu care familia ei o tachinase mereu.

Deşi, dacă mintea nu i-ar fi fost tulburată în acest moment, şi-ar fi dat seama că nu era vina constructorului că familia ei a ales ziua de Crăciun ca data de începere a lucrărilor de renovare.

Myrtle le-a indus cu bună-ştiinţă părinţilor ei ideea că salonul din colţ ar fi cel mai bun loc unde să depoziteze acele relicve oferite de Arran, un explorator extraordinar, care nu numai că nu fusese trimis la internat, dar căruia i s-a dat voie să exploreze lumea în căutarea unor artefacte extraordinare, iar când s-a întors, a avut parte doar de laudele şi de atenţia întregii lor familii.

- Dar nu – Myrtle vorbea încet şi clar în timp ce mergea, cu paşi rapizi şi nervoşi – interesele mele sunt pentru ei doar dorinţele unui copil.

Rudele ei încă o vedeau ca pe copilaşul care a numit pietrele pe care le strânsese încă de când era micuţă obiectele din marmură Elgin[1], spre amuzamentul tuturor. Nu, pentru familia ei, Myrtle era aceeaşi fetiţă care citea cărţile lui Newberry pentru copii şi care îşi imagina că jucăriile erau nişte comori nepreţuite. Dar aşa se întâmplă când părinţii îşi trimit fiica de acasă: le rămâne întipărită în amintirile şi minţile lor ca fetiţa de odinioară.

Ajungând la capătul holului, Myrtle nu a încetinit pasul, virând atât de rapid, încât fustele de muselină s-au auzit foşnind. În goana ei a surprins o mişcare în timp ce uşa de la capătul holului s-a închis brusc. Acea încăpere mereu importantă, în care ea petrecuse pe vremuri ore în şir, ascultând poveştile pe care i le spunea fratele ei despre piesele pe care le-a adăugat la acel salon de rarităţi.
Chiar şi acum, probabil că împachetau acele piese şi le pregăteau pentru a fi transportate.
Şi totuşi...

10 colecţie de sculpturi în marmură, cunoscută sub numele de Sculpturile din Parthenon, a fost achiziţionată de Lord Elgin în Atena, Grecia, intre 1801 şi 1805, iar astă2i *este* expusă în Muzeul Britanic din Londra.

Myrtle a ajuns la uşă.
Spre deosebire de iureşul activităţilor de la etajele principale ale casei, o linişte apăsătoare învăluia încăperea. Era genul de linişte perfectă care făcea ca aerul să zumzăie şi să-ţi răsune în urechi.
încruntată, s-a aplecat şi s-a uitat în jur.
Nimic.
Nici măcar foşnetul sau fluturarea unui cearşaf alb. Nici măcar ordinele ferme date de menajera-şefă, doamna Stonington.
Nu era... nimic.
în timp ce îşi îndrepta spatele, încruntarea lui Myrtle se adâncea. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Fraţii şi verii ei se jucau, ca de obicei, de-a v-aţi ascunselea. Totuşi, aceste camere au fost şi vor fi întotdeauna interzise lor.
Ştiuse asta chiar de pe vremea când fusese zvăpăiata care ajunsese la doamna Belden.
- Dar nuuu, a mormăit ea. Eu am fost trimisă de acasă.
Foarte supărată, a intrat în cameră.
- în regulă, a strigat ea cu voce tare. V-am găsi... O!
Nu a mai apucat să rostească şi ultima silabă din cauza şocului.
Un tip cu aspect leonin s-a întors şi s-a uitat la ea.
- Cine sunteţi? a întrebat ea când bărbatul a rămas ţintuit pe loc, cu gura întredeschisă.
Chiar ar trebui să sune după un servitor. Deşi, dat fiind că era deja singur cu artefactele şi casa era într-un mare haos, era mult mai probabil ca, dacă ar fi intenţionat să fure ceva, acest tip să fi plecat deja cu colecţia tatălui ei înainte ca cineva să fi apucat să-şi dea seama că reşedinţa fusese călcată de hoţi.
Ea a întins mâna spre sabia de la armura strălucitoare care se afla în prag, ridicând-o şi îndreptând-o spre individ.
- V-am întrebat ceva, a strigat ea.
Se folosea de toată forţa ei pentru a îndrepta arma îngrozitor de grea, rugându-se ca el să nu vadă cum tremura sau cât de neputincioasă era. Din păcate, doar dacă ar fi fost orb nu ar fi observat aceste mici detalii. Străinul şi-a ridicat imediat mâinile.
- îs cu domnul Ph-Ph-ippen, s-a bâlbâit el, cu limbajul lui necizelat, greu de înţeles din cauza vitezei cu care vorbea.
- *Sunteţi* cu domnul Phippen? a repetat ea întrebarea, rostind numele duşmanului ei, bărbatul care se făcea vinovat de plecarea familiei ei în toiul iernii.
-A-da, s-a bâlbâit individul, înţelegând greşit motivul întrebării ei. Angajează bărbaţi şi femei din estul Londrei, aşa face.

-Nu. Nu.

A lăsat arma – sau, mai degrabă, umerii şi braţele ei au cedat din cauza efortului depus pentru a o ţine ridicată deasupra capului. Vârful ascuţit, încă tăios ca un brici, s-a înfipt în podelele din lemn dur, deja slăbite din cauza vechimii şi a uzurii... şi a apei.

Bărbatul a înghiţit zgomotos şi a făcut, pentru orice eventualitate, un pas precaut pe lângă ea.

- Nu asta am vrut să spun. Am vrut doar să spun... Cuvintele i s-au oprit în timp ce continua să-l privească pe bărbat. De ce domnul Phippen nu s-ar ocupa chiar el de această cameră în mod special?

-A împărţit sarcinile, asta a făcut, domnişoară. El va supraveghea personal transferul artefactelor. Eu fac doar inventarierea lor.

Spunând acestea, a luat un caiet şi o bucată de creion de cărbune pe care ea nu le observase că erau sprijinite de marginea unui postament în formă de dreptunghi şi le-a ridicat în dreptul ochilor.

-O! a exclamat ea înmărmurită.

Şi totuşi... nu avea încredere în prezenţa lui în aceste camere. Nu din cauza presupunerii sale anterioare, eronate, că ar avea legătură cu originile lui. Mai degrabă, avea de-a face cu faptul că numai cei care apreciau cu adevărat atât valoarea obiectelor de aici, cât şi istoria din spatele artefactelor ar trebui să se ocupe de ele. Acest domn Phippen, cel mai cunoscut constructor din Londra, ar fi trebuit să ştie asta.

Doar dacă nu era chiar atât de cunoscut pe cât credeau oamenii. Cu excepţia cazului în care părinţii ei nu au intrat pe mâna cuiva care...

- Domnişoară?

întrebarea ezitantă a bărbatului s-a strecurat printre gândurile ei nerostite. A întors registrul, dezvăluind un scris de mână dezlânat, greu de desluşit de la distanţă.-Am fost angajat să inventarieze articolele şi să le măsor. A luat o riglă pliabilă din lemn, precum cele folosite de tâmplari, arătân- du-i ostentativ obiectul pentru a se justifica în faţa ei. Eu sunt responsabil de alegerea lăzilor şi cu procesul de împachetare.
A vorbit ca un bărbat mândru de rolul care îi fusese atribuit. A spus toate lucrurile potrivite şi a avut toate instrumentele necesare pentru a-şi justifica prezenţa lui aici... şi totuşi...
- Şi veţi împacheta toate obiectele de unul singur? a întrebat ea, fără a scăpa nici o clipă de sentimentul de îngrijorare.
- Suntem trei care facem asta.
-Trei, a repetat ea fără sens.
-Trei.
Hmm.
Şi apoi şi-a amintit ceva ce tocmai îi spusese.
- Domnul Phippen se ocupă personal de *aceste* camere.
Bărbatul a ezitat, apoi a dat din cap.
- Da, domnişoară. Le supraveghează pe toate, aşa face. Are grijă personal de fiecare detaliu al proiectelor pe care şi le asumă.
Putea fi adevărat, dar aceste camere erau diferite, nu pentru pereţi, podea şi ferestre, ci, mai degrabă, pentru obiectele din interior.
- Tatăl meu nu şi-ar lăsa colecţia pe mâna unui simplu constructor. Le-ar fi încredinţat cuiva familiarizat cu artefactele din această încăpere şi care ar şti cum să le gestioneze.
Emisarul domnului Phippen a ridicat din umeri.
- Nu ştiu asta, domnişoară. Eu ştiu pentru ce am fost angajat, conform înţelegerii dintre domnul Phippen şi conte şi contesă, domnişoară.
Preţ de câteva clipe, nimeni nu a mai rostit nici un cuvânt, apoi Myrtle îşi drese glasul:
- Atunci vă voi lăsa să vă întoarceţi la slujba dumneavoastră, domnule...
- Henries.
- Domnule Henries.
Şi-a imaginat ea oare felul în care umerii i s-au lăsat de uşurare? Sau a fost pentru că ea încetase să-l mai interogheze?
!n timp ce Myrtle târa sabia spre suport şi se străduia din răsputeri să o ridice şi să o pună la loc, nu l-a scăpat din priviri.

Destul de sigur pe el, s-a apucat de treabă, desfăcându-şi rigla de măsurat şi rezemând-o de bustul de marmură înfăţişând un chip de bărbat, acea piesă de la mijlocul secolului I, începutul epocii imperiale a lui Iulius Claudius. Detalii pe care le ştia chiar şi fără placa aurită pe care tatăl ei o comandase pentru a o aşeza în faţa postamentului, aşa cum făcuse pentru toate piesele din această cameră.

Fără tragere de inimă, Myrtle a părăsit camerele, lăsându-l pe domnul Henries să-şi facă treaba.

Tatăl ei trebuie să se fi preocupat cu atenţie de bunurile aflate în posesia lui, din postura lui de cunoscător extrem de fin al artefacte- lor, un om care avusese grijă cu aceeaşi veneraţie reverenţioasă de obiectele din această încăpere, la fel ca şi soţia sa, şi care nu le-ar lăsa pur şi simplu în grija altcuiva. Nu, era mai probabil să se fi ocupat singur de sarcina...

„însă, cât de mult îl cunoşti cu adevărat pe el sau pe mama ta, sau pe altcineva din familia ta, cu adevărat?"

Pe măsură ce se apropia de sanctuarul care fusese dintotdeauna numai al ei, chicotelile puternice de dinăuntru i-au reamintit că toate locurile pe care le socotise ca fiind ale ei aparţineau acum familiei ei şi că, în ochii lor, era doar un vizitator.

Tot ce ştia despre acest loc şi despre modul în care trebuiau tratate comorile din interior se schimbase fără ştirea ei. Pentru că fusese plecată atâta vreme, nu ştia că tatăl ei devenise mai îngăduitor în ceea ce priveşte persoanele cărora le-a oferit permisiunea să se ocupe de colecţia lui.

- Cassia, fereşte-te! O să te vadă...

Distrasă pentru o clipă de acea declaraţie curioasă a uneia dintre verişoarele ei, Myrtle a intrat în salonul din colţ.

îngrămădite în dreptul ferestrelor, verişoarele ei Linnie şi Meghan stăteau într-o parte, folosind perdeaua drept scut, în timp ce sora mai mare a lui Myrtle, Cassia, privea în jur.

- Ştiu că nu părea aşa la acel moment, dar chiar ai avut noroc că nu ţi-ai făcut un viitor cu *acesta,* a spus verişoara lor Meghan.

Cât timp Myrtle fusese plecată, Cassia aproape că se măritase? S-ar fi aşteptat ca aceste descoperiri în lanţ despre cum şi-au continuat viaţa fără ca să o facă să-i trateze pe ceilalţi cu indiferenţă, mai ales când şi-a dat seama cât de mult fusese marginalizată de cei din familie. Şi totuşi, nu a fost deloc aşa.-
Ai fost pe punctul de a te căsători? a izbucnit ea.
Sora ei i-a aruncat o privire ascuţită peste umăr.
-A fost ideea mamei şi a tatălui. A scuturat un pic din buclele ci castanii. N-am făcut nimic altceva decât să mă comport ca o fiică .iscultătoare – Myrtle a mijit ochii la acea remarcă plină de subînţeles – şi i-am însoţit când i-am făcut o vizită de bun venit.
Cu asta, Myrtle a devenit din nou invizibilă. Figura care le fascinase pe rudele ei le-a captat din nou atenţia.
- A fost chiar atât de nepoliticos cum a spus mama? a întrebat Meghan serioasă.
Cassia s-a uitat direct la tânără.
- Mai rău, a murmurat ea pe un ton care nu prevestea nimic bun. Dar nu a fost doar faptul că şi-a pus majordomul să ne trimită la plimbare de trei ori... O, nu. A fost ceva mult mai rău.
- M-mai rău? s-a bâlbâit Meghan, rămasă fără suflu de frică.
Cassia a dat cu seriozitate din cap.
- Mai rău.
Tinerele McQuoid s-au uitat afară în acelaşi timp. Involuntar, Myrtle a întors privirea, urmărindu-le cum se holbau undeva la picioarele lor şi atunci l-a văzut.
înveşmântat în negru din cap până în picioare, de la jacheta de lână întunecată, la pantaloni şi la cizme, pe fundalul peisajului alb, acoperit cu zăpadă, gentlemanul avea aspectul funest al unui înger căzut, prizonier în paradis. Chiar şi coada care se ivea de sub pălăria lui avea aceeaşi culoare întunecată ca miezul nopţii. Cu braţele încărcate cu lemne, se îndrepta cu paşi apăsaţi spre casa imensă.
Nu toată lumea considera iarna la Londra un paradis.
Myrtle aşa credea.
în acel moment, uriaşul s-a oprit, apoi şi-a ridicat privirea. Lângă ea, rudele ei au gâfâit şi s-au împiedicat una de cealaltă în încercarea lor de a nu fi văzute.
Totuşi, Myrtle a rămas pe loc.
Până în acel moment nu mai fusese vreodată martora unei asemenea furii izvorând din ochii unei persoane. Tipul acela de furie care îţi lipea tălpile de podea şi te făcea să uiţi de orice tentativă de a o lua la sănătoasa.
Ceea ce spunea foarte multe despre el, pentru că văzuse alte fete care trecuseră prin astfel de clipe de groază când au avut de-a face cu latura urâtă a doamnei Belden – şi i se întâmplase

chiar şi ei. Cunoscută drept o persoană rece şi fără inimă, directoarea a răspândit teroare nu numai în inimile elevelor, ci şi a personalului instituţiei. Chiar şi Myrtle, care se lăuda că nu-i era frică de nimeni şi de nimic, tremurase o dată sau două.

Cu toate acestea, însăşi doamna Belden ar fi tremurat de frică la vederea bărbatului de jos.

Dar...

Myrtle şi-a înclinat capul. Era ceva interesant la el. Ceva asemănător tristeţii. El s-a uitat la ea, cu o privire neagră, ameninţătoare, care se întindea peste străzi şi umplea spaţiul dintre ei.

Provocând-o să rămână. îndemnând-o să plece.

Şi ar trebui să plece.

La urma urmei, „nu te holba şi ţine-ţi mereu privirea în pământ" a fost una dintre primele reguli întipărite în mintea ei de una dintre profesoarele de la doamna Belden.

în ciuda tuturor abilităţilor dobândite cu gândul de a scăpa din acel loc cât mai repede posibil, „fără priviri directe" fusese, de asemenea, una dintre regulile pe care se străduise în zadar să le urmeze.

încruntarea străinului s-a adâncit şi şi-a dezlipit privirea ţintuită asupra ei, apoi a plecat.

- Pleacă de acolo, a îndemnat-o Cassia agitându-se, prinzând-o pe Myrtle de braţ şi împingând-o rapid în spatele celorlalte fete înşiruite la fereastră.

-O să fii văzută, a şoptit ea, luându-şi locul lângă Meghan, în timp ce Myrtle a rămas în spatele verişoarelor ei speriate. Sau te-a văzut?

- Nu ştiu, a minţit ea.

O văzuse. Myrtle era sigură de asta.

-El...

Nu conta că aceste cuvinte le rostise fără să vrea. Era deja uitată în timp ce Cassia şoptea şi vorbea cu verişoarele ei de aceeaşi vârstă cu ea. Myrtle şi-a încreţit sprâncenele. Da, îşi pierduse locul, într-adevăr. Fusese împinsă la capătul literal şi proverbial al rândului.

- ...se duce mereu la grajduri după lemne.

- Nu sunt lemne; sunt vreascuri pentru foc, a subliniat Myrtle.

Linnie a aruncat o privire enervată peste umăr.

1)e unde ştii tu asta?

I >«' fapt, ea nu ştia. Şi totuşi...

I'entru ce altceva ar mai aduna lemne un servitor? a replicat
Myillo.

Iii nu este un servitor, a spus sora ei cu un aer de superioritate, l»-l .ire i l-ar fi înţeles doar dacă Myrtle ar fi fost şi ea acasă ca să • iinonscă toate aceste detalii.

Kiptul că a inclus-o şi pe Myrtle în discuţia lor, a făcut-o să-şi i oboare glasul şi să vorbească pe un ton amenințător. Mândria a mil<>mnat-o pe Myrtle să plece din acel loc în care nu era dorită; i în io/.itatea însă a împins-o să mai stea.

- Şi el cine este?

liste ducele de Aragon, a explicat sora ei.

Un duce. Aşadar, nu este de mirare că părinţii lor s-au făcut <!<■ ruşine când au încercat să-i facă o vizită în semn de bun venit vecinului.

- Şi se spune că strânge acele lemne şi că foloseşte câte un buş- ic.în pentru fiecare dintre victimele lui... Cassia a făcut o pauză pen- i ru a spori suspansul. Victimele atacurilor lui criminale.

Verişoarele lor au scos nişte ţipete înfundate.

- Cred că este chiar bine că nu mai ai nimic de-a face cu el, a şoptit Meghan.

Linnie a confirmat dând din cap. Cassia şi-a ridicat nasul pistruiat.

- într-adevăr.

Myrtle a aruncat o altă privire afară. Era încă o aluzie inutilă că era o străină în propria familie, că, în timpul cât a fost plecată, apăruse un vecin nou, unul pe care părinţii ei căutaseră să îl atragă de partea lor.

- Să înţeleg că poveştile astea despre Excelenţa Sa nu au nimic de-a face cu faptul că el v-a respins... ne-a respins familia, s-a corectat ea repede, când Cassia a aruncat o privire întunecată spre ea.

Verişoarele lor au început să pufnească. Cassia a făcut un semn autoritar cu mâna, temperându-le indignarea.

O, nu, a murmurat ea. Poveştile au circulat cu mult înainte ca el să aibă acea atitudine nepoliticoasă faţă de familia noastră – a făcut o pauză pentru a accentua efectul – poveşti despre sărmanele victime care au căzut pradă mâniei lui.Cu toate că Myrtle ştia că surorii ei îi plăcuse întotdeauna să fabuleze şi că unele dintre poveşti o făcuseră pe Myrtle să se ascundă sub pături în copilărie, a apucat-o tremuratul fără să vrea. Cassia fusese întotdeauna foarte bună la răstălmăcit adevărul.

Myrtle şi-a amintit că nu mai era o copilă şi că nu ar mai trebui să se lase impresionată de poveşti de groază. Şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat fix la Cassia.

- Vrei să spui că un duce este un criminal? a întrebat ea, fără să se obosească să ascundă tonul de neîncredere din această întrebare.
- Îţi vine greu să crezi? a întrebat Cassia.
- Mi se pare că ar trebui mai degrabă să cred că ţie şi mamei nu v-a picat prea bine să fiţi umilite public, a mormăit ea ca răspuns în faţa pufniturilor de indignare scoase la unison de rudele ei.

Meghan a făcut un pas spre ea, dar Cassia a ridicat o mână pentru a o opri.

- Şi de ce ţi se pare atât de greu de crezut, Myrtle? Din cauza titlului lui? Din cauză că domnii şi doamnele din înalta societate nu ar putea fi capabili să comită fărădelegi? a provocat-o ea şi, în cazul în care Cassia ar fi fost mai sfidătoare şi nu atât de calmă, lui Myrtle i-ar fi fost mai uşor să nu creadă povestea surorii ei.

Cassia s-a uitat înapoi la Linnie şi Meghan. Pe măsură ce ea a reluat povestea şi verişoarele lor făceau ochii din ce în ce mai mari şi au tăcut, Myrtle a înţeles că nu o spunea doar pentru urechile ei.

-Cândva a fost cel mai râvnit burlac din toată Londra... până când totul s-a sfârşit, a spus Cassia. Pentru că – a făcut o pauză pentru a mări suspansul – a înnebunit.

Linnie şi-a dus o mână la gât şi s-a dat încă un pas mai în spate de lângă perdea, mărind astfel distanţa dintre ea şi străinul de jos.

- Se spune că adună câte un buştean pentru fiecare dintre victimele sale...

Myrtle nu voia să se lase impresionată de povestea surorii ei şi totuşi s-a trezit prinsă de acea istorisire scandaloasă.

- Aşteaptă momentul în care vreunul dintre servitorii săi reuşeşte să-l enerveze, a continuat Cassia cu acele inflexiuni ciudate în glas, dar a lăsat restul cuvintelor în aer.

„Şi dacă se întâmpla asta...?”

- Ce se întâmplă atunci? a şoptit Meghan, pe un ton plin de groază, punând chiar întrebarea din mintea lui Myrtle. Ce le face?

Vizibil încântată de fascinaţia cu care o urmăreau, Cassia a aşteptat până când toţi ochii au fost fixaţi asupra ei.

- Ei bine, îşi exersează lovitura favorită.

Prefăcându-se că are ceva în mână, Cassia a ridicat obiectul invizibil şi apoi l-a lăsat să cadă cu o mişcare ca un arc larg, apropi- indu-se de ele. Tinerele – inclusiv Myrtle – au ţipat şi au tresărit.

- Şi-a omorât servitorii unul câte unul, vărsându-şi toată furia pe ei, şi apoi – sora ei a făcut o pauză – le-a aruncat leşurile lupului său.

Myrtle a strâmbat din nas. „Lupul lui?”

- Un lup? a întrebat Linnie neîncrezătoare.

Cassia a dat din cap şi a arătat cu degetul.

În ciuda senzaţiei de iritare pe care i-a creat-o povestea gogonată a surorii ei, Myrtle s-a trezit fără să vrea privind în jur la rudele ei şi urmărind cu privirea degetul întins al Cassiei. Desigur, absorbită de străinul impozant, Myrtle nu apucase să mai observe lupul enorm de lângă el.

Ea a înclinat capul. Era într-adevăr... un lup. Sau cel puţin un câine enorm.

- De ce ar face asta? a întrebat-o Myrtle pe sora ei. De ce un duce şi-ar ucide servitorii?

Cassia a ridicat ambele mâini.

- Pentru că nimeni nu ar observa dacă un servitor este ucis. Dispariţiile în rândul nobililor ar fi sesizate imediat. Ea şi-a coborât din nou vocea. Dar un slujitor care a dispărut nu va avea parte de aceeaşi atenţie aşa că îşi alege victimele doar din aripa destinată servitorilor.

- Este intolerabil, a spus Myrtle, chiar în momentul în care s-a îmbrăţişat strâns.

Ea a conştientizat gestul şi şi-a relaxat rapid braţele.

- Nici măcar caii săi nu sunt scutiţi de furia lui, a spus Cassia pe acelaşi ton înfricoşător. Sora lui Myrtle a privit din nou spre curtea vecinului lor. Se spune că intră zilnic în grajduri şi îşi varsă supărarea pe cai, exersându-şi pe ei aceeaşi lovitură criminală.

încă o dată, ea şi-a balansat braţul înainte şi înapoi într-un arc larg.

O, asta a fost picătura care a umplut paharul. Myrtle şi-a dat ochii peste cap.

----------*C fir işti CaUfmft*

- Sunt numai minciuni. *Cine a spus aşa ceva?*

Pe buzele Cassiei a apărut o urmă de crispare, apărându-i pe chip dezaprobarea în momentul în care povestea ei a fost pusă sub semnul întrebării.

- *Lumea.*
- *Care* lume? a insistat Myrtle.
- Marea majoritate, s-a răstit sora ei.
- O mulțime de oameni fără nume? a pufnit Myrtle. Și victime fără identitate?

Da, cu cât auzea mai multe, cu atât își dădea seama că, de fapt, era vorba doar despre orgoliul rănit al familiei ei.

- Ar fi trebuit să rămâi la prima parte a povestirii tale. Partea despre cai este cea în care te-ai îndepărtat complet de realitate. Toată lumea știe că lorzii britanici prețuiesc mai mult caii și câinii decât oamenii.

Cassia și-a ridicat umărul stâng într-un mic gest disprețuitor.

- Crezi ce vrei dacă asta te face să te simți mai bine.
- Cassiaaa!

Vocea mamei lor venea dinspre hol. O clipă mai târziu, contesa a apărut în prag. Ea i-a făcut semn cu mâna.

-Trebuie să vorbesc cu tine despre aranjamentele de călătorie pentru mâine.

Acestea fiind spuse, sora ei a plecat, verișoarele ei s-au împrăștiat care încotro, iar Myrtle a rămas singură... cu fereastra și cu străinul de afară și câinele lui lup.

Myrtle a zăbovit la marginea perdelelor; vocile mamei și a surorii ei se auzeau din ce în ce mai înfundat, până când a rămas doar tăcerea. O tăcere care a făcut cu atât mai ciudată povestea spusă de sora ei.

Un duce nebun? Myrtle și-a umezit buzele.

Nu era vorba despre nimic altceva decât de poveștile obișnuite ale Cassiei, spuse doar pentru a provoca reacția pe care o avusese și Myrtle.

*11***n *duce singur***

Ei bine, Myrtle nu mai era aceeaşi fetiţă care fusese trimisă la doamna Belden. Era o domnişoară, aflată la doar câteva luni de momentul debutului ei în Sezonul londonez. Verişoarele ei n-aveau decât să creadă toate fabulaţiile surorii ei şi să-i dea satisfacţie.Myrtle, totuşi... Myrtle a lăsat fanteziile deoparte şi a devenit o fiinţă pragmatică. Fusese nevoită s-o facă. La urma urmei, tempera mentul ei năbădăios fusese motivul pentru care o trimiseseră la şcoala aceea mizerabilă, chiar dacă era o instituţie renumită.

Nu, nu era genul care să creadă în balivernele despre noul vecin .îl familiei ei. Mai bine zis, nou pentru ea. Se părea că era ultima din familia McQuoid care a aflat despre gentleman.

Aceste îmbărbătări nu au risipit complet fiorii provocaţi de povestirea surorii ei.

„Eşti ridicolă... Nu există nici un duce nebun vizavi."

înainte să-şi piardă şi bruma de curaj pe care o mai avea. Myrtle a mai aruncat o privire pe fereastră, zărindu-l imediat. A mijit ochii pe când îşi fixa privirea asupra lui... exact când a dispărut în grajduri. S-a întors puţin mai târziu cu calul. Aşa cum ar face orice gentleman.

- Ucigaş, a mormăit ea. Imposibil.

Şi totuşi, privirea ei s-a strecurat spre fereastră şi l-a urmărit în timp ce pleca. Nu era atât de proastă încât să creadă toate astea.

Probabil că ducele era doar un singuratic, şi nimic altceva.

Şi, cu siguranţă, acesta era un sentiment cu care putea rezona, îndurase patru ani de singurătate la doamna Belden, unde prietenii erau puţini şi rari, doar ca să se întoarcă şi să constate că, şi cu casa plină de rude şi de servitori, era mai singură ca niciodată.

Ar fi cea mai încântată dacă ea ar fi cea care ar anunţa-o pe Cassia că nu numai că era o mulţime de servitori în reşedinţa vecinului lor, ci şi că ducele era un tip extrem de amabil.

înviorându-se pentru prima dată de când se întorsese acasă, Myrtle a dat drumul draperiilor, făcând materialul să foşnească şi a aşteptat întoarcerea ducelui.

Capito(u(2

Iar se holbaseră la el.

Aşa fuseseră toate zilele de când Valentine „Val" Bancroft, ducele de Aragon, se mutase în casa imensă din piatră de calcar din Mayfair, acum patru ani.

Chiar înainte ca existenţa lui să se năruie, când se trezise văduv peste noapte.

Din acel moment, s-a izolat de lume şi a încercat în zadar să îngroape demonii trecutului. În schimb, a găsit demoni de altă natură. Cu un mârâit, Val a descălecat.

De obicei, erau doar două perechi de ochi care-l urmăreau de la fereastră. Mai devreme în acea după-amiază, numărul acestora se dublase. Astfel, cele două perechi de ochi au devenit patru, în timp ce blestemaţii de curioşi neastâmpăraţi îi urmăreau fiecare mişcare. Lângă el, Lady a nechezat zgomotos ca un gest de dezaprobare. Acea dezaprobare, însă, nu a fost îndreptată spre plozii curioşi, ci mai degrabă înspre Val.

- Iartă-mă! a spus Val, mângâind pe greabăn calul negru ca noaptea, aşa cum obişnuia la sfârşitul fiecărei curse.

Val a aruncat o privire sumbră spre reşedinţa de peste drum. Avea puţină intimitate… deocamdată. Nu se va bucura prea mult de ea.

Se vor întoarce.

Holbându-se la el.

Era de aşteptat ca, dată fiind poziţia lui de duce, să se fi obişnuit să atragă toate privirile. Bineînţeles, aşa s-a întâmplat şi în cazul lui. Fusese subiectul de atracţie al înaltei societăţi: craiul despre care se şuşotea pe la colţuri, cel care deţinea unul dintre cele mai vechi şi mai venerabile titluri şi moşteniri.

Puterea lui de seducţie sporise şi mai mult în momentul în care vechiul crai se cuminţise, iar tânărul gentleman cu porniri – şi cu inima – neîmblânzite fusese domolite de Lady Dinah Astley,
Diamantul Sezonului. Şi apoi, când ii devenise soţie, interesul celor din *înalta societate* luase o turnură macabră în urma morţii subite a aceleiaşi lady.

Numai că nu fusese atât de bruscă. Au fost nişte gemete sfâşietoare, care, în mintea lui duraseră o veşnicie. Şi sânge. A fost şi asta. Timpul insă îşi pierduse materialitatea în acea zi, din care, chiar şi după ce au trecut săptămâni, luni şi apoi ani de la eveniment, nu a reuşit să-şi amintească cu exactitate cât de lung sau de scurt fusese fiecare moment.

Se auzise un ţipăt ascuţit, cumplit – al ei – şi apoi un geamăt stins. Fusese scâncetul slab al disperării şi al suferinţei care încă îl mai bântuia şi avea s-o facă pentru totdeauna.

Şi a mai fost o pată purpurie singuratică, ce se îmbibase în satinul roşu, înnegrind materialul. Val a închis pentru scurt timp ochii, nu pentru a-şi şterge viziunea din mintea lui – care avea să dăinuie mereu –, ci mai degrabă din cauza unei dureri care nu avea să înceteze vreodată.

Un scâncet slab l-a tras înapoi de pe marginea prăpastiei nebuniei care amenința să preia complet controlul asupra existenței lui.

Deodată, foarte dornic să se întoarcă înăuntru și să-și toarne un coniac zdravăn pentru a alunga frigul și amintirile, Val s-a dus și a adunat mai mulți bușteni din lemnele pe care le tăiase în acea dimineață. Ținându-le la piept, a întins mâna liberă pentru a-l mângâia pe credinciosul său câine, Horace.

Cu un plescăit ușor, și-a chemat câinele.

Câinele, în vârstă de patru ani, fusese un cadou de nuntă primit de la soția lui și îl iubiseră ca pe propriul copil. Copilul pe care ar fi trebuit să-l aibă...

O, Doamnei

Durerea i-a sfredelit trupul, țintuindu-l pe loc. Strângând lemnele la piept, a așteptat să simtă mușcătura ascuțită a durerii care, chiar și prin haine, i-a intrat în carne. Privea în gol undeva în fața ochilor. Acest viitor se dovedise a fi atât de diferit de viața pe care o creionaseră împreună.

Un...

Cu coada ochiului, Val a surprins o mișcare. *Ce naiba*? Fusese o licărire de lumină și mișcare atât de rapidă și atât de scurtă, încât, pentru o clipă, a crezut că a fost doar *o* Închipuire. A crezut că era o rază de soare încercând să străpungă perdeaua grea de nori de deasupra capului.

Și apoi a urmărit-o. Mai precis, a observat degetele strânse care se mișcau de-a lungul pervazului de piatră, în timp ce tânăra alerga prin fața casei, uitându-se rapid prin fiecare fereastră la care putea ajunge înainte de a trece la următoarea.

Val nu a fost observat de persoana curioasă și neatentă. Acea persoană indiscretă vorbea de una singură, pe un ton cam agitat, în timp ce continua pe furiș să-i spioneze casa.

A mârâit. Le-a tolerat privirea. Le-a tolerat șoaptele și bârfele... Dar al naibii să fie dacă avea să înghită și invadarea intimității și privitul prin ferestrele lui.

Tânăra a ajuns la capătul clădirii și apoi, cu mâinile în șolduri, a făcut un pas înapoi.

-Fără servitori...

Acea șoaptă s-a stins în timp ce domnișoara și-a frecat cu putere mâinile acoperite cu mănuși.

Și-a încrucișat brațele peste piept.

- Pot să te ajut?

Cu un țipăt, tânăra s-a răsucit, piciorul alunecându-i pe un petic de gheață și ea a zburat în aer, apoi a aterizat cu o căzătură care părea a fi una destul de dureroasă.

A aterizat cu un icnet.

Fusese o vreme când ar fi alergat spre ea şi ar fi ajutat-o să se ridice în picioare. Nu mai avea nici energia şi nici interesul să mai joace vreodată rolul de gentleman în înalta societate – sau în societate în general.

- Doar dacă ştiţi să-mi spuneţi ce să mă fac cu fraţii, surorile şi părinţii mei care mă enervează, a mormăit tânăra.

Nu ştia. Tatăl lui era mort. Mama lui a înţeles că nu era cazul să vină. Nu avea surori. Un frate cu care, cu excepţia unei întrevederi ocazionale când venea în vizită de Crăciun, nu mai vorbise de câţiva ani.

-Nu ştiu.

- Păcat, pentru că este evident că nu ştiu cum să procedez cu ei. Pietricele.

Ea a mormăit ultimul cuvânt mai mult pentru sine, scuturând din cap.

Şi dacă ar fi fost o persoană mai curioasă, ar fi întrebat ce anume voia să însemne cuvântul „pietricele”. Dar nu era atât de curios încât să pună întrebări iscoditoare. Singurul lucru pe care îl dorea era să scape de ea.

Strângând frâiele lui Lady, a pornit spre grajduri.

-Sunteţi ducele de Aragon?

Era oare...? S-a întors exact când tânăra se ridica în picioare; felul în care a tresărit în timp ce îşi netezea fustele sugera că în- tr-adevăr căzuse puternic. Ce legătură ar putea avea aceasta – sau oricine altcineva – cu el? De regulă, el a evitat pe toată lumea. Dar mai ales pe străini.

Se pare că nici nu avea nevoie de o confirmare din partea lui.

-Am informaţii clare că sunteţi ducele, a continuat tânăra guralivă, aşa că v-am căutat.

Când a alunecat, gluga i-a căzut pe spate, dezvăluind o coamă formată din bucle negre ca miezul nopţii, o coafură îndrăzneaţă care se potrivea perfect cu creatura îndrăzneaţă din faţa lui.

Nu văzuse niciodată o lady care să aibă atâtea bucle strânse în- tr-o coadă. Sau, dacă ar fi avut, ar fi fost întotdeauna aranjate impecabil într-o coafură elegantă, legate şi prinse la spate cu piepteni de păr incrustaţi cu bijuterii, şi nu o claie nărăvaşă de cârlionţi care ameninţa să înghită o faţă puţin prea ascuţită, uşor pistruiată.

- Sunteţi? a insistat ea.

întrebarea i-a întrerupt studiul despre creatura ciudată, iar lui Val i-a luat un moment să o înţeleagă.

-Să fiu ce? s-a răstit el, cu vocea aspră din cauza perioadelor de muţenie şi, în egală măsură, din cauza furiei şi a frustrării faţă de destinul lui.

Alţii o luaseră la fugă din faţa lui; cu excepţia majordomului său încăpăţânat, toţi slujitorii loiali care rămăseseră acolo dispăreau când auzeau acele tonuri marcate de furie. Fiinţa din faţa lui doar i-a zâmbit.

- Ducele de Aragon. Dumneavoastră *sunteţi?*

El era şi voia ca ea să plece.

- Eu sunt, a spus el rece.

Val a deschis din nou gura, pregătit să-i spună şi ultima parte din replica lui.

I s-a luminat faţa.

- Splendid.

Ea a punctat acea exclamaţie cu o mică bătaie din palme, de parcă s-ar fi bucurat cu adevărat. Ceea ce era de-a dreptul imposibil. în primul rând, era o afurisită de străină. în al doilea rând, oamenii pe care îi cunoştea şi care îl cunoşteau, din cauza că i se dusese vestea că era un tip ursuz, aproape că nu-l căutau niciodată. Dumnezeu îi era martor că foştii săi prieteni şi familia învăţaseră să păstreze distanţa.

- Scuză-mă, a spus el. Cine naiba eşti?

Oricine altcineva s-ar fi simţit jignit de întrebarea lui nepolitico asă, spusă pe un ton răstit. Nu şi această femeie, care părea a fi cam prostuţă. Ea a făcut rapid o reverenţă.

- Sunt Lady Myrtle McQuoid.

Myrtle McQuoid? Era evident că părinţii ei o urau din moment ce i-au pus un asemenea nume.

- Cred că suntem vecini.

Familia McQuoid, familia numeroasă de alături, cu copii de diferite vârste, care se strângeau mereu la ferestrele lor, uitându-se la ale lui.

- Splendid, a mormăit el.

Aveau mai multe progenituri.

Lady Myrtle şi-a pus o mână în jurul urechii şi s-a aplecat.

- Ce aţi spus? a strigat ea, folosind asta ca pe o invitaţie de a *se* apropia.

Părea să nu fie mai înaltă de un metru şi jumătate, iar mantia ei atârna greu pe silueta ei mică, dezvăluind puţin din femeia care se afla sub acea haină verde smarald. Şi, spre deosebire de fraţii ei, care şi-au făcut un obicei în a alerga când îl vedeau, această odraslă specială a venit spre el.

La naiba.

Alături de el, Horace şi-a înclinat capul mare într-un gest de confuzie canină.

- Sunt de acord cu tine, căţelule, a spus Val în şoaptă pentru a-şi linişti câinele.

- Mi s-a părut că ați spus „splendid”, a zis ea, răsucindu-se. Desigur, s-a dovedit a fi și o guralivă nenorocită.

Ceea ce este foarte amabil din partea dumneavoastră, de vreme ce sunt foarte fericită sâ vă întâlnesc..

- .Eram sarcastic, a spus el crispat, încercând să înlăture orice impresie greşită pe care şi-a făcut-o în mintea ei doar ca să scape de teama care părea să-i fi dispărut complet.

Tânăra s-a încruntat. A fost o cădere aproape insesizabilă a colţurilor buzelor ei, atât de slabă, de parcă ar fi fost o mişcare complet necunoscută pentru acei muşchi ai feţei. Dar apoi a zâmbit şi a pornit din nou spre el.

- În general, mă pricep foarte bine să sesizez sarcasmul.
- Mă îndoiesc, a spus el în şoaptă.
- Sunt recunoscută ca fiind eu însămi sarcastică, uneori.

Ea vorbea ca şi cum ar fi fost sigură că lui ar trebui să-i pese.

- Doamna Belden insistă că este nepoliticos, dar eu cred este destul de util să ai mai multe forme de umor...

Şi poate că acea confuzie totală a fost motivul pentru care a rămas pe loc discutând cu prostuţa din faţa lui. Nu, nu discuta cu ea. A vorbi cu oamenii era o altă activitate pe care o îngropase odată cu soţia lui. Să asculte. Asculta totuşi vorbăria ei... ceea ce era mai mult decât făcuse cu... ei bine, cu *orice altă persoană* la care s-ar fi putut gândi în acele momente.

- Cuvintele mele nu au fost pline de umor, a mârâit el, reuşind în cele din urmă să pună o stavilă fluxului nesfârşit de cuvinte care se rostogoleau de pe buzele ei.

Alături de el, Horace a prins mişcarea şi a mârâit, făcând un pas înainte. Chiar şi cu distanţa dintre ei, Val a remarcat felul în care tânăra a început să tremure.

Bine că îi era frică de Horace. Horace avea un lătrat şi un mârâit ameninţător, pe care nu pregeta să le folosească în rarele momente în care cineva se apropia de Val, dar nu muşcase niciodată pe nimeni. !n schimb, câinele se asigura că oamenii păstrează distanţa.

Doar că tânăra a mai făcut un pas şi încă unul, iar Val a mijit ochii când l-a lovit din senin revelaţia, ca atunci când a căzut, cu mult timp în urmă, de pe un cal: ea nu se lăsa descurajată. Val şi-a sprijinit o mână peste capul imensei creaturi, ţinându-l în poziţie de expectativă.

Ea şi-a umezit buzele.

-Acesta este... câinele dumneavoastră?

Ea a arătat aceeaşi teamă pe care o resimţeau toţi în prezenţa câinelui-lup. Val iubise întotdeauna căţelul, dar îl iubea şi mai mult pentru că îi ţinea la distanţă pe nenorociţi. Nici de data aceasta nu a făcut o excepţie.

- Nu-i plac oamenii, a spus el brusc.

Lady Myrtle şi-a muşcat vârful degetului acoperit cu mănuşi, privindu-l atent pe Horace.

- *Sunteţi* om şi pare că se înţelege bine cu dumneavoastră. Doamne, era proastă, îndrăzneaţă sau doar o nevinovată? Ar fi pariat că este o combinaţie din cele trei, într-o singură persoană.

-îmi plac câinii, a spus ea.

A continuat să-şi croiască drum înspre ei.

-Arată ca un câine? a bubuit el, oprind-o pentru scurt timp din drumul ei.

Horace a preluat semnalul, mârâind uşor, ceea ce era o ameninţare mai mare decât acel lătrat.

Fără a părea descurajată, Lady Myrtle McQuoid şi-a reluat înaintarea. S-a apropiat de el şi şi-a înclinat capul la stânga şi apoi la dreapta, privind la câinele lui Val.

- Are blana şi comportamentul unui câine.

Se pare că era la fel de pricepută să detecteze o întrebare retorică, pe cât era în a surprinde o notă de sarcasm. Deschisese gura pentru a-i înşirui istorisiri inventate despre trecutul feroce al câinelui, când ea s-a lăsat brusc în genunchi şi a băgat mâna în buzunarul mantiei sale. Tânăra a întins palma, dând la iveală o prăjitură Queen...

-Nu-i plac străinii sau dulciurile, a silabisit Val, intenţionat, aceste cuvinte.

Doar cu excepţia cazului în care câinele său loial nu l-ar fi trădat şi nu ar fi tropăit pe lângă ea, făcându-l să arate ca un mincinos.

- Prostii! Cine nu ar vrea o prăjitură Queen?!

Lady Myrtle a murmurat acea declaraţie mai mult pentru Horace decât pentru Val.

Ea a lăudat bestia, care arăta şi mai mare pe lângă silueta ei minionă.

- Eu nu vreau, s-a răstit Val.

- Ei, asta este cu atât mai bine, deoarece asta înseamnă că rămân mai multe pentru... A făcut o pauză şi s-a uitat la Val. Cum îl cheamă?

----------*1In duce singur*----------

Val s-a uitat confuz la ea. Ochii ei căprui, mari cât nişte farfurioare, s-au umplut de surpriză.

-Nu-mi spuneţi că nu are un nume.

- Desigur că are un nume, a mormăit el.

-Atunci, care ar fi? Nu cred că îmi poate spune chiar el.

Şi-a îndreptat imediat atenţia înapoi asupra lui Horace, care devorase toată prăjitura, iar acum îşi lingea firimiturile de pe partea laterală a gurii.

-Nu că n-ai fi cea mai deşteaptă dintre creaturi, l-a lăudat ea, apucând uşor câinele de capul lui enorm şi atingând nasul ei mic, puţin cam ascuţit, de cel mare şi negru al câinelui.

Val a bătut în retragere.

„Doamne, această ultima fiică a familiei McQuoid este nebună.” Alături de „proastă”, „îndrăzneaţă” şi „al naibii de naivă”, el ar mai adăuga şi „nebună” în amestecul clasic.

Horace gâfâia, iar limba lui mare, roz, i-a ieşit pe afară în timp ce lipăia obrazul tinerei. Şi Val a rămas nemişcat, tabloul cu tânăra şi câinele înfiorându-l mai mult decât ar fi reuşit frigul pătrunzător al zilei de iarnă. Afecţiunea şi loialitatea lui Horace fuseseră întotdeauna îndreptate numai spre Val. Nu, nu era chiar adevărat.

Mai fusese o singură persoană cu care câinele lup se mai jucase: aceeaşi femeie care îl alesese când fusese doar un pui şi i-l făcuse cadou lui Val în primul lor Crăciun de cuplu căsătorit, iar Horace îşi arătase afecţiunea şi loialitatea numai faţă de stăpâna lui şi de Val. Niciodată faţă de alţii.

- Sora mea este ferm convinsă că e un lup, a spus Lady Myrtle, smulgându-l pe Val din starea de semiconştienţă.

- Şi tu eşti de altă părere, a spus el, fără să ştie de unde a scos replica.

încă era confuz cu privire la motivul pentru care discuta în continuare cu ea.

Tânăra a coborât vocea până când a devenit o şoaptă.

-Ştiţi, sora mea este genul de povestitoare. Adică... mă refer la Cassia, nu la Fleur.

Din nou, ea a vorbit de parcă el ar trebui să ştie cine naiba erau aceste persoane, şi nu numai... de parcă ar trebui să-i pese.

- Fleur are numai nouă ani. Nu că ea nu poate fi povestitoare la vârsta de nouă ani. Poate. Dar nu este stilul ei.Nu-mi pasă de fraţii tăi! s-a răstit el.
Dar se pare că dăduse de singura persoană din tot regatul căreia nu-i era frică de el.
Şi, în cele din urmă, a reuşit să ucidă acel zâmbet exuberant. S-a estompat şi al naibii dacă Horace nu s-a încruntat şi el.
- Ei bine, asta este, într-adevăr, o lipsă de politeţe, Excelenţă. A fost nepoliticos, nu-i aşa?
- Ce naiba făceai pe la ferestrele mele? a spus el, nervos.
- Mă uitam după servitori. Sora mea a spus...
Tânăra a încetat subit să vorbească, subţiindu-şi buzele şi lăsând cuvintele nerostite. Bine. În cele din urmă, a reuşit s-o reducă la tăcere. Şi a profitat de asta.
- Nu-mi pasă dacă surorilor tale le plac poveştile. Nu-mi pasă dacă le scriu, le vând sau orice altceva fac cu ele.
S-a uitat la câinele său. Câinele *lui.*
Val şi-a bătut mâna pe coapsă o dată. Horace şi-a înclinat capul şi a rămas nemişcat lângă fata McQuoid. Cum tirada pe care o planificase a fost uitată pentru scurt timp, Val şi-a plesnit a doua oară mâna peste picior – de data aceasta mai tare.
Când *loialul* său patruped nu a dat nici un semn că ar vrea să vină la el, Val şi-a înăbuşit o înjurătură şi a parcurs distanţa rămasă până când s-a apropiat, umbrindu-i pe tânără şi pe câine.
De aproape, şi-a dat seama că tânăra era şi mai micuţă decât crezuse la început. Buclele ei erau şi mai răvăşite, iar ochii ei rotunzi erau şi mai largi, dându-i aspectul unei bufniţe speriate, sus pe craca ei. Nu era chiar o frumuseţe, dar cu siguranţă era interesantă de privit, într-un mod surprinzător.
Interesantă de privit?
Val a tresărit. De unde naiba i-a venit acest gând?
A dat înapoi. S-a îmbujorat la faţă.
- Vino! a poruncit el, iar câinele lui a scâncit, ascunzându-se după fustele tinerei.
Val a strâns din dinţi. Deja era prea mult. Tânăra i-a aruncat o privire plină de milă, apoi aplecându-se spre urechea cenuşie ascuţită a lui Horace, a şoptit ceva care suna ca o negociere:
-Stăpânul tău este trist. Du-te şi stai cu el...
Ea l-a împins uşor cu palma.
Un duce singur ----------
Dar Horace nu s-a clintit. Tânăra i-a mai spus ceva şi, în cele din urmă, câinele s-a dus înapoi lângă Val. A strâns din dinţi atât de tare, încât muşchii maxilarului au început să radieze de durere în semn de protest dureros.

- Ştii de ce îmi pasă, milady?
- De câinele dumneavoastră? s-a aventurat ea.
-Da.
Consternat, el a încercat să îndrepte restul discuţiei sale scurte pe făgaşul iniţial.
- Dar nu asta a fost... El a scuturat puternic din cap. Nu despre asta vorbeam.
-O!
Ea şi-a înclinat capul pe spate pentru a-l putea privi direct în ochi – ea, în mod neaşteptat, prima persoană care să facă asta după moartea soţiei lui. Acea înclinare subtilă a gâtului ei nu făcea altceva decât să-i arate trăsăturile ascuţite: un nas de spiriduş şi urechi puţin prea mari care se iveau din părul ei. A scuturat uşor acele bucle.
- Ce spuneaţi?
- îmi pasă că intruşii mi-au invadat proprietatea şi că au devenit o pacoste, a şuierat el.
A strecurat cât de multă duritate a putut în acea declaraţie şi totuşi, chiar şi în timp ce vorbea, tânăra a dat din cap.
- îmi pasă că oamenii mă spionează, uitându-se prin ferestrele mele şi îşi bagă nasul în treburile mele.
Ultimele cuvinte rostite păreau să-şi fi atins scopul. Ea a făcut ochii mari.
-Vă referiţi la... mine?
Aşa să fi fost oare...? Cu un mârâit. Val s-a aplecat şi şi-a apropiat faţa de a ei, răstindu-se la ea.
- Mai există şi alţi oameni care îmi invadează proprietăţile şi se uită prin ferestrele mele pentru a mă spiona?
Tânăra domnişoară a gâfâit încet şi şi-a scos limba pe care a tre- cut-o peste linia buzelor subţiri.
Până la urmă, o înspăimântase.
Bine.
Dar Val nu terminase cu Lady Myrtle McQuoid. El a vrut să o facă să dispară nu doar astăzi... ci şi în fiecare zi de acum încolo.
—---------- *Ckristi CaCcfwetl*
- Nu eşti dorită aici, Lady Myrtle McQuoid. Nu te mai întoarce... S-a oprit pentru a mări efectul, lungind intenţionat pauza. Dacă nu...
Tânăra a făcut câţiva paşi înapoi, îndepărtându-se de el. Înmărmurită de frică? Sau rămasă înfiptă acolo cu aceeaşi încăpăţânare pe care o manifestase în acea zi? Fără să-i pese şi fără măcar să dorească să afle motivul, el a mârâit:
-Acum, pleacă!
Cu asta, tânăra a luat-o la fugă, împiedicându-se şi alunecând uşor în timp ce mergea, dar mişcându-se într-un

ritm rapid şi reuşind să-şi menţină echilibrul, o reuşită impresionantă, dată fiind zăpada îngheţată care acoperea caldarâmul.

Val a rămas locului, privind după silueta ei care se retrăgea, devenind din ce în ce mai mică... I-a urmărit fuga până la uşa din faţă a reşedinţei ei, apoi a observat cum un servitor aflat de cealaltă parte a acelei uşi duble a deschis şi a poftit-o înăuntru.

Şi aşa a avut confirmarea că, în cele din urmă, ea a dispărut. Pentru totdeauna.

Horace l-a împins cu putere cu botul de genunchi.

- Ce este? a întrebat el apărându-se. Era o persoană curioasă, care se uita prin ferestrele noastre. Nu am de gând să mă simt prost pentru că am alungat-o.

Nu, singurul lucru pentru care ar trebui să se simtă prost era că i-a plăcut de puştoaica guralivă cât stătuse cu ea de vorbă.

-Suntem mai în siguranţă fără cineva de genul ei prin preajmă. Sau de oricare alt gen, de altfel.

Ajunsese să-i placă să fie ursuz şi distant pentru armura pe care i-o oferiseră aceste faţete ale lui; l-au izolat de oameni, ceea ce l-a ferit de orice fel de sentimente. Era mult mai sigur să nu simţi nimic. Ajunsese să aprecieze monotonia ca pe o binefacere. Să iubeşti, să trăieşti şi să râzi erau emoţii supraevaluate, care lăsau în urma lor o persoană cu sufletul mutilat de durere.

- Cine a fost. Excelenţă?

Surprins, a privit peste umăr.

S-a uitat la Jenkins, fără să-l audă pe servitorul mai în vârstă când se apropiase. I-a oferit mai multă libertate decât celorlalţi, permiţându-i să-i pună întrebări. Era unul dintre puţinii servitori

pe care Val îi păstrase. Pe ceilalţi îi împrăştiase pe la diferitele sale moşii din Anglia.

Dar bătrânul venise cu Dinah de la reşedinţa familiei ei şi, din acest motiv, pe Val nu-l lăsase sufletul să-l îndepărteze.

- Nimeni, a spus el şi a fost un răspuns sincer.

Nu a fost nimeni. Exact asta era pentru el creatura ciudată, guralivă – un nimeni.

- De ce eşti aici? a întrebat el, în timp ce se îndrepta spre casa lui.

-Voiam să vă informez despre situaţia din casă.

Jenkins şchiopăta, în încercarea de a ţine pasul cu el.

- Şi nu puteai să faci asta când intram înăuntru? a întrebat el iritat, încetinind, pentru ca servitorul bolnav de gută să-l poată ajunge din urmă.
- Majoritatea personalului a plecat, a spus Jenkins când au ajuns înăuntru. Deocamdată au mai rămas doar trei. Bucătarul şi lacheul, Thomas, vor rămâne împreună cu mine. Restul menajerelor vor pleca dimineaţa devreme, Excelenţă.
Faptul că şi-a permis să ignore întrebarea pe care i-o pusese Val, preferând, în schimb, să înşiruie personalul rămas, se datora poziţiei deţinute de bătrân în gospodărie şi vechimii mandatului său.
- Bine, ar fi trebuit să fi plecat deja de o săptămână, a spus Val, urmat îndeaproape de servitor – deşi într-un ritm mai vioi de data aceasta – de-a lungul coridoarelor, în mare măsură învăluite în întunericul pe care îl prefera. Şi ar fi trebuit să pleci şi tu cu ei.
A ajuns la birou şi, deschizând uşa, l-a lăsat pe Horace să intre primul, apoi s-a îndreptat spre barul portabil. O zi ca aceasta cerea un coniac. Această perioadă a anului cerea în mod invariabil o băutură, şi aşa s-a întâmplat de când a murit soţia lui. Dar, după vizita enervantă a unei femei indiscrete, cu stilul ei băgăcios, avea nevoie de o băutură mai mult ca oricând. Obrăznicătura. Un munte de insolenţă.
-Aş vrea, totuşi, să vă propun – aşa cum făcea de fiecare dată – să permiteţi ca toţi să...
- Nu, a spus Val, anticipând deja sugestia.
-...rămână aici.
-Este Crăciunul.Acea sărbătoare mizerabilă, cea mai urâtă şi mai oribilă perioadă a anului – pentru Val. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit în preajma lui era prezenţa oricărei persoane, fie ea din familie sau din personalul de serviciu. în nici un caz într-un anotimp în care oamenii erau tot timpul fericiţi şi veseli, toate aceste sentimente pe care nu avea să le mai trăiască vreodată şi pe care nici nu şi le-ar mai fi dorit vreodată.
-Ar trebui să iii lângă familia ta.
Majordomul şi-a plecat capul.
-Cumdoriţi. Excelenţă.
Şi, făcând o reverenţă profundă şi respectuoasă, servitorul a ieşit din încăpere, trăgând uşile şi închizându-le în urma lui şi lăsân- du-l pe Val într-o singurătate binecuvântată şi absolută.
Aşa cum şi-a dorit.
Jenkins cunoştea foarte bine fericirea care învăluise cândva aceste camere şi întunericul care se instalase după moartea lui Dinah. Indubitabil, Jenkins avea să rămână în casă, aşa cum o făcuse şi în anii trecuţi, pentru că a înţeles că stăpânul lui era cu moralul la pământ şi singur.

Ceea ce Jenkins nu a înţeles totuşi, şi nu avea să o facă vreodată, era că tot ce-şi dorea Val, lucrul pe care şi-l dorea cel mai mult, era să fie lăsat absolut singur.

Şi plecarea tuturor, cu excepţia celor câţiva servitori, i-ar oferi lui Val ocazia de a se bucura de acea singurătate binecuvântată... atât de preţioasă, chiar dacă mult prea scurtă.
CapitoCuf3

Nu erau servitori.

Cel puţin la concluzia aceasta ajunsese Myrtle din moment ce nu i-a putut zări în timp ce a tras cu ochiul pe la ferestrele ducelui. Ea a putut să cerceteze doar nivelul inferior, care avea geamuri de sus până jos.

Dar văzuse destule prin acele ferestre pentru a-şi da seama că nu numai că nu erau servitori, ci şi că mobilierul era acoperit cu cearşafuri albe, un indiciu că nici nu ar fi fost nevoie de personal, deoarece camerele erau protejate. Nu că asta ar însemna că ducele de Aragon şi-a ucis oamenii din subordine.

Cu excepţia faptului – chiar dacă îi era greu să fie de acord în vreun fel cu sora ei sau să dea credibilitate oricărei poveşti spuse de aceasta, Myrtle putea şi avea să recunoască cu uşurinţă, cel puţin pentru ea însăşi – că ducele distant şi nepoliticos pe care îl întâlnise în acea dimineaţă era, cu siguranţă, un suspect de luat în seamă. Avusese de la bun început intenţia să o sperie. Sau poate că acesta era doar atitudinea lui normală?

Dar era el un ucigaş? Probabil el dorea ca ea să creadă asta. Dar avea un câine, care se arătase a-i fi loial. Nu se încadra în tipologia unui criminal.

Doar dacă nu şi-a hrănit câinele cu trupurile victimelor sale, aşa cum îi sugerase sora ei...

- încetează, a murmurat ea pentru sine.

Din păcate, chiar dacă stătea la masă servindu-şi desertul, ar fi putut la fel de bine să fie aşezată printre produsele de patiserie, budinci şi prăjituri şi să danseze în faţa familiei ei şi tot ar fi rămas nebăgată în seamă în tot acest vacarm de la masa enormă, acoperită cu dantelă.

Cei din familia McQuoid, de la verii la fraţii ei şi până la părinţii şi mătuşa şi unchiul ei, erau cu toţii absorbiţi de conversaţiile lor,
----------*Christi CaicfwetT-*
fiecare dintre ei discutând cu entuziasm despre călătoria pe care urmau să o facă în Scoţia, a doua zi.
Lăsându-şi cotul pe masă, Myrtle şi-a sprijinit bărbia în palmă şi privea abătută în gol. Care să fi fost momentul în care familia ei, care fusese îndrăgostită de Londra în perioada iernii,

a încetat să-şi mai dorească să aibă amintiri de vacanţă din acest loc. Când anume devenise ea singurul McQuoid dornic să-şi păstreze amintirile despre acea perioadă?
Aşezat lângă ea, Dallin, fratele ei mai mare şi viitorul conte de Abingdon, s-a aplecat spre ea.
- De ce eşti atât de tristă? Îţi este dor de doamna Belden? Sau îl invidiezi pe Arran pentru călătoriile lui?
- O, potoleşte-te, a mormăit ea, dându-i o lovitură uşoară pe sub masă.
Era destul de uşor pentru el, un bărbat care se bucura de libertate deplină, să ignore situaţia în care fusese ea în ultimii ani.
- Singura chestiune pentru care l-aş invidia pe Arran ar fi dacă ar face o călătorie care să aibă drept destinaţie chiar această casă, în perioada Crăciunului.
Dallin i-a ciufulit părul din creştet la fel cum obişnuia s-o facă pe când era o fetiţă, zburlindu-i acele bucle caraghioase pe care mama ei şi doamna Belden încercaseră în zadar să le îmblânzească.
Mimând dezinteresul, ea a înmuiat vârful lingurii în bolul ei de cristal şi a luat o înghiţitură de budincă de vanilie.
- Ce ştii despre vecinul nostru?
Dallin şi-a încreţit fruntea.
- Ducele de Aragon, a specificat ea, luând o a doua înghiţitură de budincă.
Brusc, fratele ei a făcut ochii mari.
-Aaa!
Nu-i da satisfacţie. Nu o face... nu o face...
Din păcate, nu se pricepuse niciodată să-şi mascheze curiozitatea, iar fratele ei mai mare, ca şi sora ei mai mare, ştiau asta.
- „Aaa" ce?
Dallin s-a aplecat spre ea.
- Să înţeleg că ai crezut în povestea pe care ţi-a spus-o Cassia?

Umerii i s-au lăsat şi s-a cuibărit în scaun

.-Ştiam că este o prostie, a spus ea într-o şoaptă suficient de puternică pentru a fi auzită peste conversaţia animată a familiei ei.

- O, nu, a spus Dallin pe un ton grav.

I-a dispărut zâmbetul.

-N-nu?

Poate că lui Dallin i-ar fi făcut plăcere s-o enerveze, dar nu era nici pe departe un povestitor la fel de iscusit precum Cassia.

- Nu l-am întâlnit niciodată personal pe acest individ, dar ştiu că soţia lui a murit acum câţiva ani.

Inima i-a tresărit.

- Este văduv? a şoptit ea.

Şi încă unul foarte tânăr. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Şi poate nici măcar atât. Nu e de mirare că era atât de nefericit.

Dallin a dat din cap.

- Nimeni nu ştie toate detaliile. Doar că totul s-a întâmplat subit. Au plecat împreună din Londra şi s-a întors doar ducele. Se spune că aproape şi-a pierdut minţile şi că-şi ucide servitorii.

- Dacă şi-a pierdut minţile înseamnă că şi-a iubit foarte mult soţia, a spus ea încet.

Fratele ei a pufnit.

- Sau poate că el este responsabil de ceea ce i s-a întâmplat...

Dallin a păstrat un moment de tăcere înainte de a-şi ridica paharul cu vin şi de a-şi îndrepta atenţia către vărul lor Brone, aşezat de cealaltă parte.

Şi Myrtle s-a trezit din nou abandonată. Numai că, de data aceasta, a fost recunoscătoare pentru asta. Pentru că astfel a reuşit, pe tot timpul cinei, şi chiar şi după, când a rămas singură, ajunsă deja în camera ei, să rememoreze tot ceea ce îi povestiseră fraţii ei despre duce.

Cu siguranţă, au circulat nişte zvonuri şi poveşti ciudate, scandaloase, născocite de oameni care, de fapt, habar n-aveau ce se întâmplase cu ducesa de Aragon. Şi, în lipsa faptelor, au existat inevitabil zvonuri care să umple lipsa acestor informaţii cu bârfe picante şi baliverne.

Christi Cafdweif'

Puţin mai târziu, schimbată în cămaşa de noapte, Myrtle s-a strecurat sub cuvertura groasă şi a privit în tavan. Deşi s-a învelit cât a putut de bine cu pătura, a luat-o frigul. Nu putea să adoarmă. Amintirile acelei zile persistau încă în mintea ei.Pleosc!

A clipit, reacţionând la durerea ascuţită provocată de picătura de apă care a lovit-o în ochi.

Ce naiba?

A deschis ochii şi a remarcat acele detalii care, la lumina zilei, îi scăpaseră: o enormă pată umedă, cu diametrul de aproape un metru, trona... direct deasupra capului.

Myrtle a blestemat. Aceeaşi umezeală care cădea încet din tavan i-a udat perna şi cearşafurile curate. De fapt, acesta era şi motivul pentru care plecau. Era chiar acolo, în faţa ochilor ei.

Nu o făcea să se simtă mai bine.

Pentru că erau nevoiţi să plece.

Nici familia ei, nici servitorii nu se sinchisiseră să-i sugereze lui Myrtle să îşi caute o cameră mai confortabilă. Dar, dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat că acestor oameni le-ar *păsa* câtuşi de puţin de ea.

Simţind brusc cum o năpădesc lacrimile, şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi s-a dat jos. A simţit imediat răcoarea podelei. O răceală amplificată acum şi de faptul că era şi udă.

Tremurând şi clănţănind din dinţi, Myrtle s-a îndreptat spre dulapul ei, care era aproape gol. Scoţându-şi haina umedă, a lăsat-o să cadă pe podea şi s-a schimbat într-o cămaşă de noapte simplă, albă, din bumbac.

Clănţănind încă din dinţi, Myrtle a început să caute printre hainele rămase, atârnate de umeraşele aşezate frumos, majoritatea rochiilor şi articolelor de îmbrăcăminte fiind mai potrivite pentru primăvară şi vară, decât pentru frigul pătrunzător al iernii, pe care avea să-l suporte în Scoţia, dând la o parte rochie după rochie până când a ajuns la mantia căptuşită cu blană, dositâ mai în spate.

Era un cadou primit de la părinţii ei, care, în lipsa lui Myrtle, se pare că uitaseră că detesta hainele îmblănite, un lux pentru care animalele trebuiau să plătească cu viaţa.

Myrtle s-a uitat lung la haină, amintindu-şi chiar şi ziua în care îi fusese oferit cadoul. Crăciunul trecut, fraţii ei râseseră şi îşi dăduseră ochii peste cap când i-au auzit răspunsul în momentul în care desfăcuse pachetul. Părinţii ei nici nu prea îi dăduseră atenţie. Reveniseră rapid la subiectele legate de vreo bârfă recentă sau despre meniul de sărbători

din ziua respectivă. Sau, pur şi simplu, despre orice altceva ce nu avea nici o legătură cu Myrtle sau cu ceea ce simţea sau o interesa.

La fel cum uitaseră orice alt detaliu despre ea: ce o făcea să râdă, ce o făcea să ofteze şi toate lucrurile care o umpleau de furie – cum erau vânătoarea şi sacrificarea inutilă a animalelor, pentru ţinutele ei. Asta, deşi existau şi multe alte feluri de haine care nu necesitau un asemenea sacrificiu din partea acelor creaturi. Sau poate că ei nu o cunoscuseră niciodată cu adevărat. Poate că nimeni nu o făcuse vreodată.

Scuturând din cap, în încercarea de a îndepărta din mintea ei sentimentul inutil de autocompătimire, Myrtle a smuls haina din dulap şi, scuzându-se în gând faţă de animalul care fusese sacrificat pe altarul modei, şi-a pus-o pe umeri.

învăluită rapid într-o căldură binecuvântată, s-a îngropat adânc în pliurile mantiei, nevoind să admită, chiar şi în tăcere şi numai pentru ea însăşi, că, în cele din urmă, avea sens toată munca depusă pentru a transforma acea piele într-o haină. Că se dovedise, în final, că ideea de a căptuşi hainele cu acea blană fusese un lucru benefic.

A luat o pereche de papuci din partea de jos a dulapului şi s-a încălţat cu perechea argintie şi strălucitoare. 0 strângeau în faţă, iar călcâiul ii ieşea pe dinafară. Şi totuşi, disconfortul creat de faptul că nu erau pe măsura ei a fost mult mai uşor de suportat decât podeaua rece ca gheaţa sub tălpile goale.

Oprindu-se doar pentru a lua săculeţul de catifea aflat pe noptieră, care conţinea pietrele preţioase pe care le adunase de-a lungul anilor, Myrtle a pornit în căutarea unei alte camere unde să reuşească să şi adoarmă în acea noapte. O cameră cu un acoperiş care să nu picure atât de tare, încât să-i ude patul şi în care să nu moară îngheţată de frig până dimineaţă.

- Doar dacă asta nu face parte din planul lor, a mormăit ea în timp ce se îndrepta pe hol, un coridor învăluit în linişte în timp ce rudele ei dormeau, doar flăcările jucăuşe ale lumânărilor lungi şi conice ţinându-i companie.

Poate că voiau ca ea să fie absolut nefericită, astfel încât să înceteze să se plângă de faptul că plecau în vacanţă şi porneau în călătoria lungă către locul lor de origine din Scoţia.

Desigur, toate acestea ar fi necesitat o analiză profundă din partea lor, iar Myrtle, luând în considerare ultimii patru ani, ştia că nu era resortul interior care i-ar fi făcut să decidă să o lase să se odihnească înainte de a înfrunta o furtună violentă, care urma să o transforme într-o epavă

poleită, plutind în derivă. Nu, mai degrabă părea că, pur şi simplu, au făcut ceea ce ştiau cel mai bine când venea vorba despre persoana ei: să o ignore.

Myrtle a trecut prin faţa camerelor unde se odihneau acum fraţii ei. La un moment dat, chiar s-a îndreptat spre camera surorii ei mai mari. Cassia ar fi vociferat, aşa cum obişnuiau să facă surorile mai mari când era vorba despre cele mai mici. Dar ar fi lăsat-o să stea cu ea, călcându-şi pe inimă, şi i-ar fi impus să tacă şi să nu se mai zvârcolească în pat.

Fraţii ei mai mici, aflaţi încă în camera destinată copilaşilor, cu greu ar fi putut să-i pună la dispoziţie un pat. Singurul pat micuţ din camera aceea, care nu era destinat lor, era rezervat pentru doică.

Myrtle a ajuns la casa scărilor, de unde se putea urca la etaj, unde erau înşiruite camerele de oaspeţi în care dormeau acum mătuşa, unchiul şi verii ei.

Asta însemna să fie acasă... Cunoştea fiecare cotlon al casei în care crescuse, unde erau repartizaţi membrii familiei, care camere erau ocupate în timpul sărbătorilor şi care rămâneau mereu libere.

Căutând una dintre camerele libere, Myrtle a intrat. A clipit de mai multe ori pentru a se obişnui cu bezna din cameră. Fără o altă sursă de lumină în afară de cea a lumânărilor care scăpărau şi care erau înşiruite pe coridoare, un întuneric nefiresc a acoperit încăperea.

Myrtle a zăbovit la intrarea în camerele de oaspeţi câteva momente bune. O perioadă foarte lungă. Nu-i plăcea deloc să rămână singură. Şi ascunsă în ultima cameră din capătul uitat al holului, departe de verii şi fraţii ei McQuoid, nu se îndoia că avea să rămână absolut singură toată noaptea. Era mai mult decât tentată să se întoarcă în patul ei ud, dar a rămas pe loc, analizând variantele rămase.

Scăăâârţ.

Undeva în interiorul casei a scârţâit o duşumea. Cu inima sărin- du-i din piept, şi fata odată cu ea, Myrtle a închis uşa şi a mai făcut câţiva paşi în cameră. Şi a regretat instantaneu.Intinzând o mână în întunericul de cernealã al nopţii, a căutat în jur fantomele imaginare de care se temuse întotdeauna în copilărie până când fratele ei şi sora ei mai mari o tachinaseră, distrându-se de frica ei de întuneric.

Ei s-ar aştepta să-i fie frică în continuare. Numai că nu mai era un copil. Era o femeie adultă pe punctul de a-şi face debutul în societate.

Acea amintire tăcută a apărut în mintea ei mai mult în beneficiul ei, un imbold pentru latura sa raţională de a scăpa

de fricile din copilărie, care încă o bântuiau. Strângând mai tare faldurile mantiei, şi-a frecat mâinile şi s-a îndreptat spre pat. La un moment dat, servitorii au acoperit mobilierul cu cearşafuri albe, iar pânza contura obiectele din cameră, dându-le un aspect ciudat. Erau ca nişte fantome, întinzându-şi braţele spre ea...

Încercând s-o prindă...

-Încetează, a spus ea, cu voce tare, în liniştea camerei.

Nu există fantome şi nici *bodach*, acei bătrâni spiriduşi scoţieni cu care fraţii ei mai mari o îngroziseră cu tot felul de poveşti.

Coşmarurile şi legendele din copilărie au rămas acolo. A avut la dispoziţie patru ani ca să facă ceea ce părinţii ei o trimiseseră să facă: să se maturizeze. Să nu se mai comporte ca un băieţoi şi să nu mai fie atât de naivă, încât să creadă poveştile născocite de fraţii ei.

- Nu sunt un copil. Nu sunt un copil.

Ea a mormăit acea formulă magică în timp ce s-a întins în aşternut, căutând un indiciu prin care să verifice dacă acoperişul de deasupra capului nu-i udase salteaua, pernele sau cuverturile. Plapuma de puf era rece, dar era doar răcoarea obişnuită a nopţii, şi nu umezeala provenită de la un acoperiş care curgea şi care îi udase destul de serios perna şi mare parte din patul ei.

Din păcate, se părea că până şi construcţia casei era hotărâtă să o facă să se simtă şi mai prost: doar camerele ei au avut de suferit. Simţind cum o cuprindea regretul când a înţeles acest adevăr şi pentru că şi-a dat seama că nu avusese nici un motiv să plece din faţa uşii şi că ar fi trebuit să-şi calce pe mândrie şi să se ghemuiască lângă Cassia, nemaifiind obligată, astfel, să fie singură, Myrtle a cedat.

Ochii ei încă se luptau cu întunericul, iar mintea ei cu tăcerea stranie care atârna ca o umbră fantomatică în liniştea camerei. Tremurând şi mai tare, o senzaţie intensificată şi datorită fricii ce o cuprinsese, Myrtle s-a îndreptat imediat spre ferestre, împiedicându-se de fuste în agitaţia ei, redresându-se apoi rapid.

a continuat să se năpustească spre ferestre şi a apucat draperiile şi le-a tras.

Instantaneu, lumina strălucitoare a lunii în creştere s-a prelins în camerele întunecate, iar ea a respirat încet, liniştită şi uşurată. Din acea sferă aproape perfectă a coborât o rază, iluminând complet camerele şi, aruncând lumină chiar şi asupra locuinţei de peste drum. Fără să vrea, privirea i-a căzut pe proprietatea ducelui de Aragon.

*11*n *duce singur*

Luna a luminat şi casa lui, scoţând în evidenţă ferestre strălucitoare şi draperii grele, perfect trase pentru a împiedica lumina...

Sau privirile indiscrete? i-a şoptit o voce în minte.

Chiar dacă ea s-a încurajat în tăcere să nu lase loc imaginaţiei şi gândurilor iraţionale care noaptea, când lumea dormea, căpătau o amploare şi mai mare în mintea ei, cu toate acestea, i-a fost imposibil să oprească gândurile care îi invadau mintea: avertismentele şoptite ale familiei ei cu privire la duce.

„A înnebunit...”

„Se spune că strânge câte un buştean pentru fiecare dintre victimele sale...”

„Îşi exersează lovitura...”

Tocmai atunci, cu coada ochiului, a surprins o mişcare fulgerătoare. Cu inima bătându-i cu putere, Myrtle a urmărit acea mişcare rapidă şi a îngheţat. Silueta înaltă şi îmbrăcată în aceleaşi nuanţe întunecate precum miezul nopţii, şi care nu putea fi nimeni altcineva decât cel cu care se întâlnise în acea dimineaţă, se plimba prin curte. Păşea hotărât, cu un obiectiv foarte clar sprijinit pe umărul lui.

Myrtle abia mai respira.

- Nu cred că este adevărat, a spus ea, cu vocea tremurând puţin din cauza frigului, dar în special de frică.

Şi-a lipit vârful nasului de geamurile îngheţate. Ne reuşind încă să-l zărească clar, a frecat frenetic geamul cu mâna, răzuind florile de gheaţă pentru a putea vedea mai bine, pentru că atunci ar fi avut confirmarea faptului că în acea noapte mintea ei o luase razna de frică şi că, în absenţa raţiunii îi dispăruse toată logica ei bine argumentată şi judecata pe care încercase să şi-o perfecţioneze în ultimii ani.

A îngheţat. Numai că privirea nu a înşelat-o, focalizându-se pe metalul strălucitor de pe umărul lui puternic. Un topor

*11***n *duce singur***

.„Şi-a ucis servitorii unul câte unul...”

„Opreşte-te.”

Nu era un ucigaş. Avea un câine.

Dintre toate incertitudinile din lume, singurul lucru pe care se baza întotdeauna erau oamenii care iubeau câinii. Şi ducele de Aragon era un bărbat care îşi iubea câinele mai presus de orice, chiar dacă era vorba despre un câine asemănător unui lup, în stare să rupă oasele unei persoane dacă aşa voia şi dacă stăpânul lui îi poruncea asta. Dar nu era cazul.

Ea analizase deja toate acestea în mintea ei. Era un tip singuratic. Ciudat, chinuit şi supărat. Dar chiar şi aşa, cu greu putea să crediteze poveştile fabuloase spuse de sora ei, despre un bărbat care îşi omorâse servitorii. Şi, în plus, singurătatea era cu siguranţă un sentiment cu care putea să rezoneze destul de bine. De fapt, ea putea să rezoneze foarte mult cu el...

Tocmai atunci, ducele s-a oprit şi şi-a ridicat privirea. Myrtle a îngheţat, inima sărindu-i în piept, în timp ce aproape a încremenit sub privirea pătrunzătoare care, în ciuda spaţiului dintre ei, a reuşit să o răscolească. Avea acea strălucire rece, aspră şi nemiloasă, la fel de puternică chiar şi de la sute de metri distanţă, aşa cum o simţise şi când se aflase doar la un singur pas de furia lui. Cu o mişcare lentă, în mod evident intenţionată, nobilul a răsucit securea în mâini şi a ridicat-o încet.

Simţind că se sufocă, Myrtle a străbătut în goană camera şi s-a aruncat în pat.

Găsindu-şi cu greu drumul sub cearşaful alb, s-a îngropat sub cuverturi şi s-a ascuns acolo. A doua zi avea să plece. Nu, în doar câteva ore, ea şi familia ei aveau să urce în trăsuri şi aveau să pornească în călătoria lungă, departe de această casă, aflându-se la mare distanţă de acest loc, undeva în Scoţia.

Numai că, de data aceasta, spre deosebire de celelalte, în timp ce Myrtle zăcea tremurând sub pături şi încerca să adoarmă, a simţit dorinţa de a pune o oarecare distanţă între ea, acest loc şi enigmaticul duce de vizavi.

CapitoCuf4

De-a lungul anilor, relaţia lui Val cu Dumnezeu fusese destul de complexă.

în copilărie, participase la slujbe împreună cu părinţii săi, dar Domnul şi Mântuitorul fusese pentru el mai mult o fiinţă dintr-o altă lume, inabordabilă, cu care Val nu avea o relaţie directă.

Chiar şi aşa, nu reuşise să creadă în Dumnezeul atotputernic – până la acel îngrozitor accident de trăsură, petrecut în urmă cu aproape patru ani. Momentul în care tânăra lui soţie, purtând în pântece copilul lor nenăscut, zăcea privind cerul întunecat al nopţii, în timp ce viaţa i se scurgea din ea, fusese chiar momentul în care încetase să creadă. Privind zăpada care cădea neîncetat, cu fulgii aceia lipindu-se de sprâncenele şi genele ei, în timp ce ochii îi rămăseseră larg deschişi în faţa morţii, Val înţelesese că, de fapt. nu exista nimeni deasupra capetelor noastre.

Altfel, cum se explica faptul că acel creator suprem, capabil să mute munţi şi să facă minuni, să fi rămas impasibil, preferând să nu ridice un deget pentru a evita moartea celei mai bune şi mai pure femei?

Respectase toate regulile stabilite de înalta societate, organizând o înmormântare la care un vicar ţinuse un discurs solemn, recitând cuvintele unui imn, intenţionând să-i aducă mângâiere, dar reuşind în schimb doar să-i întărească credinţa lui Val în absenţa unei fiinţe aşezate pe un jilţ, stăpânul absolut, căruia trebuie să i se aducă cuvinte de laudă şi să i se adreseze rugăciuni.

Da, Val încetase să mai creadă. Până în acest moment. Acum, cu zăpada care începea deja să cadă şi observând cum vecinii săi, împreună cu progeniturile lor zgomotoase şi curioase şi cu numeroasele lor rubedenii, la fel de vocale şi de bâgâcioase, se îngrămădeau în trăsuri, s-a gândit că s-ar fi putut înşela. Poate că exista totuşi un Dumnezeu.

Plecau. Şi, după lungul şir de slujitori pe care-i văzuse urcân- du-se în trăsuri, plecau toţi. Da, şi el care crezuse că nu mai rămăsese nimic bun pe lumea asta.

Numai că, odată cu plecarea celor din familia McQuoid fără să-i pese măcar de destinaţia lor în timpul sezonului de Crăciun, toate aceste gânduri nu mai contau. Nu mai contau deloc. Doar faptul că plecau.

Nu avea să mai fie deranjat de nasuri lipite de fereastră sau de privirile permanent îndreptate spre el. Sau de tinerele care să spioneze prin ferestrele lui şi să-i umple urechile cu trăncănelile lor, încercând să fure afecţiunea câinelui său.

Fără să vrea, s-a uitat spre grămada de rubedenii, bărbaţii fiind îmbrăcaţi în mantii negre, iar femeile în unele în nuanţe de verde, asortate, de parcă ar fi urmat o regulă nescrisă, exclusiv pentru membrele clanului McQuoid. Pe fondul imaculat al zăpezii care începea să se aşterne rapid, semănau cu un stol de raţe zburătăcite de un lup, în timp ce alergau în cerc, speriate, confuze şi haotice.

Chiar dacă ar fi încercat, nu ar fi reuşit să o identifice în acea mulţime formată din servitori şi rubedenii. Şi nici măcar nu voia aşa ceva. Atunci, de unde această curiozitate?

- Doar pentru că vreau să mă asigur că au plecat, a mormăit el ca pentru sine.

Pentru că au fost întotdeauna o pacoste pentru el, dar deveniseră şi mai greu de suportat odată cu sosirea celorlalte rude, care, la rândul lor, îl spionau din priviri, din motive pe care nu le putea înţelege. Şi nici măcar nu-şi bătea capul să le afle.

De aceea, în aceste momente, el, căruia nu-i păsa de absolut nimic şi de nimeni, a urmărit, cuprins de un sentiment asemănător bucuriei, cum nu crezuse că avea să mai trăiască vreodată, întregul proces prin care vreo douăsprezece trăsuri, caraghios înşiruite s-au umplut de oameni... şi care, apoi, s-au pus în mişcare, una câte una. Le-a fixat cu privirea până când au pornit-o pe rând la drum, până când au dispărut, apoi le-a dat liber toată ziua celor câţiva servitori care mai rămăseseră cu el.

Aşa că, din fericire, Val a rămas cu adevărat singur.

Cioc-cioc-cioc!Recunoştinţa s-a dovedit a fi la fel de scurtă ca şi fericirea în cazul lui. Blestemând, şi-a înfipt buricele degetelor în tâmple şi le-a apăsat... şi s-a rugat.

Cioc-cioc-cioc-cioc!

Din păcate, persoana aflată de cealaltă parte a acelei uşi s-a dovedit a fi destul de încăpăţânată.

Cioc-cioc-cioc!

Cel care-i invadase liniştea şi pacea lui sufletească era hotărât să nu-l lase în pace.

Val s-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o atât de brusc încât silueta de pe cealaltă parte a rămas cu mâna ridicată, în timp ce bătea cu putere. Un zâmbet jovial a luminat chipul tânărului.

- Faptul că ai deschis chiar tu uşa poate indica un singur lucru... Le-ai dat liber servitorilor de sărbători.

La fel de guraliv ca şi vecina cea nouă care îl încolţise ieri pe Val, acesta s-a dovedit întotdeauna o persoană de care se descotorosea la fel de greu.

Ca atare, nu şi-a corectat fratele şi nu l-a informat că mai avea un majordom cu el sau că i-a dat bătrânului liber dimineţile şi du- pâ-amiezile. Faptul că a deschis uşa fusese o greşeală. Val a vrut să închidă imediat uşa aceea masivă din lemn.

Dar...

- Uau, frăţioare!

Sidney, singurul său frate şi următorul moştenitor al ducatului, s-a lăsat pe vine, reuşind să se strecoare pe sub braţul lui Val şi să intre în casă.

- Nu ai plecat pe nicăieri? a mormăit Val şi, renunţând la orice speranţă ca Sidney să-l lase în pace şi să plece de unul singur, s-a îndreptat spre birourile lui.

Sidney obişnuia să plece din Londra înainte de a începe sezonul sărbătorilor.

Aproape de aceeaşi înălţime cu el, fratele său, mai mic cu doi ani, l-a urmat îndeaproape.

- Cu alte cuvinte, de ce am venit aici?

Fratele său a scos un sunet dezaprobator, împiedicându-l pe Val să răspundă. Nu că Val ar fi avut de gând s-o facă.

- Din fericire pentru tine, plec abia peste cinci zile şi ştii că îţi fac mereu o vizită în perioada Crăciunului.

Da, ştia asta. Având în vedere că fratele său l-a vizitat mai târziu decât de obicei. Val pur şi simplu se gândise – sperase? – că plecase şi că avea să fie scutit de vizita jovială, presărată cu discuţii despre familie şi despre înţelegere între rude, în ton cu perioada sărbătorilor.

- Dar ce fel de frate aş fi dacă nu mi-aş face vizita obişnuită şi nu aş încerca să te conving să vii să te distrezi alături de noi?

Fratele său a pus un braţ în jurul umerilor lui Val, făcându-l să mormăie.

Sidney a râs. Pentru că Sidney râdea mereu.

De-a lungul anilor, familia lor lansase tot felul de poveşti potrivit cărora marchizul se născuse râzând şi cu un zâmbet întipărit pe chip. Şi Val? Ei bine, Val avusese cândva un temperament asemănător. Mereu zâmbitor şi chiar şi mai dornic să râdă. Şi de ce să nu fi fost astfel? Se născuse într-o familie fericită – desigur, cu un tată devotat care murise prea devreme. Şi apoi, el, cel mai norocos din toate punctele de vedere, descoperise o dragoste şi o bucurie asemănătoare alături de soţia lui. Şi, pe neaşteptate, întunericul se strecurase în viaţa lui.

Cu un mârâit, a scuturat din umeri pentru a-l îndepărta pe fratele său. Spre meritul lui – sau poate că a fost mai degrabă o dovadă a încăpăţânării sale –, Sidney nu a lăsat să se înţeleagă că ar fi observat acea respingere a sentimentelor sale fraterne.

- Ştiu la ce te gândeşti, a început unicul său frate.

- Mă cam îndoiesc, a mormăit Val.

Căci, dacă Sidney ar fi ştiut ce gândea, nu s-ar mai fi obosit să vină.

- Că ar trebui să renunţ la speranţa că o să vii cu mine, a continuat fratele său, impresionant prin capacitatea lui de a ignora răceala lui Val. Dar, frate, ştiu că într-una din zilele astea vei veni şi eforturile mele nu vor fi fost în zadar.

Au ajuns la biroul lui Val chiar în timp ce fratele lui s-a oprit în uşă, aşteptând clar un răspuns – nu, mai bine zis, aşteptând în mod clar un indiciu că acesta era anul în care eforturile sale aveau să fie încununate de succes.

Totuşi, Val şi-a continuat drumul, îndreptându-se spre bufet, de unde a luat o sticlă de coniac franţuzesc fin şi un singur pahar.

—---------- *Cfiristi CaldweiT*

întorcându-se la birou şi, fără a se sinchisi să-i ofere şi fratelui său mai mic ceva de băut, Val şi-a turnat în pahar.

Fără a se descuraja, Sidney i s-a alăturat, aşezându-se pe fotoliul cu braţe din faţa lui, cu zâmbetul lui obişnuit.

-Cred că vrei să vii.

Iin *duce singur*

-Crezi şi în aurul de la capătul curcubeului şi în zâne şi...

-A, punct ochit! Dar cât de frumoasă este viaţa atunci când cineva crede în magie şi bunătate.

Şi cât de mizerabilă s-a dovedit a fi când ţi-ai pierdut dragostea vieţii şi ţi-ai dat seama că bunătatea este trecătoare şi că magia nu există.

Val a privit în gol în pahar înainte de a clătina ferm din cap. A dat peste cap încă o înghiţitură de băutură.

- Nu am de gând să vin să petrec sărbătorilor de Crăciun cu voi, a spus el răspicat, pentru a-i face să renunţe la această iluzie, atât pe fratele său, cât şi mama lor, în numele căreia indubitabil venise de nenumărate ori.

Şi, acestea fiind spuse, Sidney, care de obicei era calm şi zâmbitor, şi-a schimbat atitudinea şi a abordat o mină de o solemnitate neobişnuită pentru el. S-a aplecat în faţă pe scaun şi a ridicat o mână.

- Mama îşi doreşte să vii.

Iată. A fost pentru prima dată când fratele lui a recunoscut după acea noapte tragică de iarnă.

Şi Val a suspectat că ea ar fi fost cea care să îşi dorească asta. Era convins că ea a aranjat şi a organizat cea mai fastuoasă şi mai exuberantă petrecere de Crăciun. Casa era plină de oaspeţi, rude mai îndepărtate şi prieteni apropiaţi deopotrivă; era o sărbătoare pe care, în copilăria şi tinereţea lui, o aşteptase mereu cu entuziasm. Era, de asemenea, evenimentul pe care îl aşteptase cu nerăbdare şi regretata lui soţie. Fusese locul în care se întâlniseră pentru prima dată, evenimentul la care s-au şi îndrăgostit. Şi apoi au jurat că într-o zi vor continua tradiţia împărtăşirii bucuriei sărbătorilor de Crăciun cu...

11n duce singur

- Simţind privirea fratelui său fixată asupra lui, Val a clătinat din cap cu putere. Ochii lui Sidney erau încă serioşi, privirea lui fiind plină de subînţelesuri.Mama regretă foarte mult ce s-a întâmplat, Val, a spus el încet. Se simte vinovată.

- Bineînţeles că nu este de vină, a răspuns el pe un ton ferm, menit să pună capăt acestei discuţii, una pe care ei nu o purtaseră niciodată şi pe care Val nu şi-ar fi dorit să o deschidă.

Pentru că a preferat să lase iadul acelei zile să zacă în propria-i amintire. Nenorocirea şi suferinţa provocate de acea zi erau poverile pe care trebuia să le poarte doar Val. Ceea ce simţea mama lui sau, de altfel, oricine altcineva era irelevant.

-Aşa că poţi să o linişteşti; nu o consider vinovată.

Val a fost cel care fusese de vină. La fel cum Val a fost cel care pierduse totul în acea noapte.

- Dar ea crede că este, a insistat Sidney, neînduplecat şi refuzând să abandoneze acest subiect. Şi ea crede că faptul că nu ai puterea de a veni sau de a părăsi această... casa este din cauza ei.

- Neputinţa mea de a părăsi această casă nu înseamnă nimic altceva decât că vreau să fiu aici, a spus el, luând încă o înghiţitură de băutură.

-Ar trebui să vii...

- De ce? a întrebat el, întrerupându-şi fratele. De ce să vin? Nu l-a lăsat pe Sidney să răspundă. Pentru că, într-un fel, ar trebui să-mi pese mai mult că mama se simte rău că soţia mea a murit în timp ce veneam cu trăsura la petrecerea ei? Pentru că ar trebui să afişez un zâmbet larg – unul fals – şi să mă alătur petrecerii ei, pentru ca alţii să se simtă mai bine?

Val şi-a lăsat coatele pe marginea biroului şi s-a aplecat în faţă.

- Nu ai murit şi tu în ziua aceea, Val.

S-a dat înapoi, întregul său corp înfiorându-se la acea afirmaţie spusă pe un ton calm de către fratele său. Val a respirat încet, printre dinţi.

- Ba am murit, Sidney. Am murit.

Şi, într-o bună zi, fratele lui probabil s-ar putea îndrăgosti şi ar putea simţi acea bucurie nemărginită pe care Val o cunoscuse în scurta perioadă în care fusese căsătorit... şi ar şti. Şi, cu voia lui Dumnezeu, poate că nici n-ar cunoaşte agonia provocată de pierderea partenerului de viaţă.

- Christi Cafcfweit

Sidney a lovit braţul scaunului, bătând cu vârfurile degetelor de-a lungul pielii negre strălucitoare în acelaşi ritm în care ceasul Ormolu ticăia secundele care treceau.

- Nu pot spune nimic ca să te conving să...
- Nu ai ce să-mi spui.

Totuşi, chiar şi cu acea respingere bruscă, Sidney a rămas lipit de scaunul său. Veşnic optimist, o fire plină de speranţă, aşa cum fusese şi Val odinioară.

- Cândva, în anii care vor urma, te vei răzgândi, frate, a spus în cele din urmă Sidney, iar apoi, cu o mică ezitare în mişcări, s-a ridicat. Şi voi fi atât de bucuros să te revăd acolo.

Băgând mâna în buzunarul mantiei sale, a scos un cadou mic, împachetat.

- Crăciun fericit, frate! a spus el, punând deoparte cadoul cu care venea întotdeauna în această perioadă a anului.

Val şi-a înclinat capul.

Crăciun fericit!

Acea urare caldă plutea în aer, chiar dacă fratele său şi-a luat le revedere şi a plecat, iar Val a rămas acolo în tăcere, răsunându-i în minte doar acele două cuvinte.

Crăciun fericit! Era o urare pe care o primea în fiecare iarnă de fratele său. Şi totuşi, Sidney nu reuşise să înţeleagă şi nici nu părea să-i pese că, de la moartea lui Dinah, nu mai fusese nimic şi nu va mai fi nimic, care să merite sărbătorit.

Când Sidney a plecat în sfârşit, Val a deschis sertarul mare din partea dreaptă jos şi a pus şi acel cadou alături de celelalte trei aruncate acolo.

Cu un lătrat zgomotos, Horace a sărit peste braţul lui şi şi-a băgat capul în sertar, mirosind cadourile îngrămădite acolo, fiecare în ambalajul iniţial, identic, fiecare împodobit cu o fundă de catifea aurie.

-Opreşte-te! a mormăit Val, iar câinele s-a conformat imediat, lăsându-se pe picioarele din spate şi scheunând stins şi jalnic.

Val a împins sertarul plin cu cadourile nedesfăcute primite de la fratele său şi, luând paharul, a dat pe gât restul de băutură.

Trântindu-l pe masă, Val s-a îndreptat spre grajduri pentru a-şi înşeua calul, în căutarea liniştii pe care o putea găsi doar călărind singur.

CapitoCuCS

Un lucru pe care Myrtle nu îl cunoscuse sau trăise vreodată în viaţa ei era liniştea absolută. Cu mulţi fraţi vorbăreţi şi părinţi la fel de volubili şi chiar şi cu mătuşi, unchi

şi veri şi mai zgomotoşi, această experienţă rămăsese o necunoscută pentru ea.

Şi apoi plecase la doamna Belden. Deşi fuseseră bombardate cu lecţii de etichetă şi de bună-cuviinţă, menite să le înveţe cum să vorbească pe tonuri calme şi plăcute... să te aştepţi ca toate cele cincizeci de eleve să-şi însuşească aceste norme, era aproape la fel de neverosimil cu a îndupleca un soare încăpăţânat să strălucească pe cerul englezesc.

Totuşi, în acea dimineaţă, Myrtle s-a trezit în camera încă întunecată şi într-o casă la fel de tăcută ca atunci când bâjbâise pe holuri în căutarea unul loc uscat unde să poată dormi. Căscând, s-a frecat la ochii încă înceţoşaţi de somn. Sau poate că frigul fusese cel care o trezise. Tremurând, s-a ghemuit sub pături şi în faldurile mantiei, căutând puţină căldură.

Din păcate, era chiar dimineaţa în care urmau să plece. Cu un oftat, s-a împins în coate şi şi-a rotit picioarele peste marginea patului.

- Fir-ar să fie! a înjurat ea în timp ce s-a repezit spre uşă. Este al naibii de frig.

îngrozitor chiar.

întorcându-se spre camera ei, Myrtle a luat-o pe holuri, căutând puţină căldură de la focul care fusese cu siguranţă aprins peste noapte şi având de gând să se schimbe în haine mai călduroase pentru călătoria pe care urma să o facă.Casa trebuia să fi fost deja în plin iureş, iar personalul în vervă, prins cu ultimele pregătiri pentru plecarea lor din ziua respectivă. Micul dejun cu siguranţă ar fi fost la fel de zgomotos, pentru că rudele ei făceau tot posibilul să se facă auzite peste larma celor din casă.

Sau poate că nici nu avea să fie un mic dejun... pentru că toţi servitorii urmau să plece în acea zi. Spre deosebire de anii anteriori, când câţiva servitori mai rămâneau la datorie chiar şi când casa era închisă, de data aceasta, cu sosirea iminentă a domnului Phippen şi cu reparaţiile care stăteau să înceapă, nu mai putea rămâne nimeni în reşedinţă.

înnebunită după micul dejun, a simţit cum o cuprinde un val de revoltă, iar stomacul ei a confirmat, cu un ghiorăit trist, opoziţia ei faţă de decizia sau, foarte probabil, de posibilitatea ca ei să nu mănânce nimic până când nu porneau la drum.

Numai că, pe măsură ce înainta, liniştea o învăluia din ce în ce mai mult. Nu era nici un servitor care să alerge de colo până colo cu haine sau cu obiecte pe care să le culeagă în ultimul moment, nici un părinte care să supravegheze ultimele

detalii şi să le dea sfaturi atât copiilor mai mari, cât şi celor mai mici membri ai familiei McQuoid.

Paşii lui Myrtle au încetinit şi ea s-a oprit. De fapt, nu se auzea… nimic. Absolut nimic.

Lumânările fuseseră stinse.

La un moment dat, când a luat-o spre o altă aripă a casei, a observat că mobilierul rămas fusese acoperit deja cu cearşafuri albe. Liniştea care umplea aerul nopţii era singura ei companie, aceeaşi prietenă tăcută care o însoţise şi când cercetase camerele de oaspeţi în acea dimineaţă. Sau poate că nu era dimineaţă?

Ajunsă în camera ei, Myrtle a apăsat pe clanţă şi a intrat. Patul ei fusese deja acoperit cu aceleaşi pânze albe. încruntându-se, a intrat în cameră şi, din curiozitate, a ridicat marginea cearşafului, examinând ceasul din porţelan poleit cu aur de dedesubt. Cele două personaje pictate care încadrau ceasul circular aveau degetele îngemănate şi se ţineau de mână, ca şi cum ar fi fost singurii susţinători ai cilindrului de cristal. S-a aplecat şi a privit la cifrele de pe cadran.

- Este ora nouă, a spus ea cu voce tare.

Şi, în ciuda obiceiului pe care şi-l formase de-a lungul anilor de a vorbi cu ea însăşi, de data aceasta a făcut-o intenţionat, din nevoia de a se auzi pe sine şi pentru a putea auzi *ceva*.

- Mama? a strigat ea, vocea ei răsunând ca un ecou. Tata?

Strigătele ei au fost întâmpinate doar de tăcere. Şi, în timp ce-şi continua căutările prin etajele principale şi prin foaierul unde erau dormitoarele numeroasei sale familii şi apoi prin bucătăriile îngheţate, văduvite de focul obişnuit care ardea în sobe, a lovit-o cruntul adevăr… plecaseră.

Familia ei plecase în Scoţia.

Nu putea fi adevărat. Dinţii îi clănţăneau de frig, iar Myrtle şi-a frecat violent mâinile şi, îndreptându-se spre cea mai apropiată fereastră, şi-a trecut o palmă peste geamul îngheţat. O zăpadă uşoară începuse să cadă, acoperind totul cu o pulbere albă.

„Dar îţi vine atât de greu să crezi că familia ta te-a uitat? Ai fost ca şi inexistentă în ultimii patru ani."

Myrtle stătea acolo, bătând cu vârful piciorului drept pe duşumeaua rece, în timp ce se străduia să accepte realitatea şi tot ce însemna această situaţie, şi anume că familia ei plecase.

Nu numai că plecaseră…, o părăsiseră. Plecaseră în Scoţia pentru a organiza petrecerile care fuseseră dintotdeauna rezervate Londrei. Şi iată-o, absolut singură. Fără

veri gălăgioşi. Fără fraţi enervanţi. Fără părinţii ei care să o dojenească mereu.

Myrtle a încetat să mai bată din picioare şi un zâmbet a început să-i înflorească pe buze. A rămas singură aici, la Londra. Chicotind de fericire, ocolind dormitorul ei, ea s-a îndreptat spre camerele Cassiei. Fără să şovăie, a deschis larg, dintr-o singură mişcare uşile duble cu lambriuri albe.

Spre deosebire de camera lui Myrtle, plină ochi de vase în care să se adune apa care picura din tavan, camerele surorii ei erau perfect uscate. Repezindu-se spre patul cu baldachin din satin roz, Myrtle s-a cocoţat în el; s-a trântit cu spatele pe saltea, întinzându-şi braţele larg în timp ce s-a înfipt în aşternutul confortabil, răcorit doar de materialul mătăsos şi nu de şiroiul de apă care picura din tavan şi care îi transformase patul într-o băltoacă.

Bineînţeles că se vor întoarce.

În scurt timp îşi vor da seama că o uitaseră aici şi se vor simţi obligaţi să întoarcă trăsurile.

În funcţie de cât de repede ar fi conştientizat acest lucru, familiei ei nu i-ar fi rămas altceva de făcut decât să rămână la Londra pentru perioada sărbătorilor. Până atunci, era singură.

— Christi Cafdweff-

Dar, imediat ce s-a dezmeticit puţin, şi-a dat seama de crudul adevăr.

Era... singură. Nu mai avea fraţi sau servitori în jur. Era doar ea.

Dintr-odată, nu mai era sigură dacă să se bucure de singurătatea ei... sau să se înfricoşeze.

- Nu fi prostuţă! a mormăit ea în linişte.

Şi, spre deosebire de ocaziile anterioare, când vorbea singură din obişnuinţă, acum a făcut-o mai mult ca să-şi audă vocea, ca să nu mai fie înconjurată de... această tăcere absolută.

- Nu mai eşti un copil. Myrtle a tresărit şi s-a îndreptat înspre colţul opus al camerei, spre dulapul surorii ei. Eşti o femeie matură, care îşi va face debutul în primul ei sezon la Londra, şi-a reamintit ea în timp ce căuta printre numeroasele rochii lăsate acasă.

Pentru că, spre deosebire de Myrtle, care fusese trimisă la internat, departe de casă, Cassia locuia aici pe tot parcursul anului.

încruntată, a luat o rochie de culoarea safirului, alegând una din catifea şi, strângând-o la piept, s-a îndreptat spre ferestre şi a privit afară.

În scurtul răstimp cât a durat drumul ei de la bucătărie până în camera Cassiei, zăpada a început să cadă destul de serios. Străzile de dedesubt erau la fel de pustii ca şi casa ei. Nu erau trecători. Nu erau măturători pe stradă. Sau servitori. Era ca şi cum toată Londra ar fi fost părăsită.

Iar acea linişte absolută de sub ferestrele ei i-a sporit şi mai mult sentimentul de însingurare. Tremura, atât de frica de a fi singură, cât şi din cauza vântului care lovea necontenit în ferestre.

Şi apoi a început să se uite mai atent. O mişcare abia perceptibilă. Nu. Nu era vorba despre mişcarea unui obiect. Mai degrabă... despre o persoană. Nesociabilă şi nepoliticoasă, dar mai degrabă necioplită: ducele de Aragon.

Myrtle a frecat cu palma geamul îngheţat pentru a-l privi mai bine, fără măcar să se obosească să încerce să-şi ascundă interesul sau faptul că îl spiona.

Cu toată zăpada şi distanţa dintre ei, nici nu avea cum s-o observe. Nu era prietenos. Departe de el asta. De fapt, cu toate mârâiturile şi mormăielile lui, fusese mai degrabă nepoliticos.

Totuşi, dacă ţinea cont de ce aflase de la fratele ei la cina din seara precedentă, avea cu siguranţă tot dreptul să se simtă mizerabil şi nefericit, iar ea încerca si evite pe cât putea să-şi petreacă timpul cu oameni nefericiţi. Cu toate acestea, cu toată populaţia Londrei plecată, cu excepţia lor, trebuia să se mulţumească cu ce găsea prin preajmă.

Astfel, când ducele şi-a condus calul spre cele două porţi deschise ale domeniului său şi s-a urcat în şa pe animalul impunător, mânându-l într-un galop rapid, Myrtle a urgentat cât a putut ritualurile ei de dimineaţă, apoi a luat câteva volume de pe raft, a coborât scările... şi a ieşit pe uşă afară.

Pe cât de mult detesta Val perioada Crăciunului şi compania oamenilor, pe atât de mult îi plăcea să călărească. În timpul sezonului londonez, avea grijă să călărească cu mult înainte de răsăritul soarelui, la ore considerate a fi nepotrivite, când oamenii dormeau şi când avea siguranţa că nu exista pericolul unei companii nedorite.

Dar iarna era diferit. În timpul iernii, putea să călărească fără să-şi facă griji de oră sau că s-ar putea întâlni cu alţi oameni, din simplul motiv că Londra era pustie. Ceea ce şi obişnuia să facă şi chiar destul de des.

Şi totuşi, în timp ce se întorcea de la plimbare de dimineaţă, descâlecând în faţa reşedinţei sale, a descoperit că, până la urmă, Londra nu era atât de pustie. Şi ce era şi mai rău... pentru a doua oară în acea zi a avut parte de vizitatori.

Fără să clipească, Val a privit spre grajdurile lui. Tânăra se afla chiar la intrarea lor, pe o ladă răsturnată pe care, în

absența lui, se pare că o târâse și o transformase într-un scaun improvizat.

Ținând în mâini o carte și captivată de ceea ce citea, obrăznicătura părea că se simte ca și când ar fi fost în librăria Templul Muzelor și nu afară, în mijlocul unei furtuni de zăpadă care devenea din ce în ce mai violentă. Ea și-a umezit vârful degetului arătător înmănușat și a întors pagina.

Val a mijit ochii.

- Ce naiba cauți aici? s-a răstit el.

Tânăra a țipat ușor; cartea i-a zburat din mâini, fluturând prin aer, înainte de a ateriza cu un zgomot înfundat în zăpadă.

Ea a țâșnit în picioare.

Excelenţa Voastră! l-a salutat ea cu destulă căldură şi înfrigurare, ceea ce l-a descumpănit

.Față de persoana lui? Cei mai mulți se temeau să se apropie de el dintr-o sumedenie de motive. Cei care totuși s-au încumetat – majordomul lui și, uneori, fratele lui Val – au făcut-o doar din obligație.

-Am întrebat ce naiba cauți aici, a spus el pentru a doua oară.

Tânăra a continuat să stea în fața lui cu acel zâmbet larg care-i dezvăluia cele două gropițe de pe obrajii ei rotunzi. Și-a recuperat cartea și apoi a ridicat-o, scuturând micul volum din piele.

-Citeam.

S-a încruntat ușor. Citea?

- Citeam, a confirmat ea dând din cap, răspunzând în tăcere la întrebarea care existase doar în mintea lui. Nu că n-aș mai fi citit-o până acum, a continuat ea să vorbească. Am citit-o. De câteva ori.

Indreptându-se spre el cu un pas sprinten, a întors încă o dată cartea și l-a privit răbdătoare în timp ce citea titlul. Și-a aruncat privirea peste cuvintele în relief, aurite, de pe copertă.

- *Mândrie ți prejudecată,* a citit el cu voce tare. De... o Lady?

Val s-a uitat la ea.

Ea s-a uitat pe furiș în jurul ei. Cine ar mai fi putut fi prin preajmă? Dumnezeu era martor că, după cum stăteau lucrurile, familia ei nu avea să vină s-o salveze prea curând.

- Pot să vă mărturisesc ceva? a șoptit ea când și-a întors privirea asupra lui.
- Aș prefera să nu o faci, a mormăit el.
- Nu trebuie să mai spuneți asta nimănui, a continuat ea, dar, din moment ce suntem prieteni acum...
- Nu suntem.

-Am încredere că nu mă veți dezamăgi. A făcut o pauză pentru a mări suspansul. Autorul... este o femeie.

- Mi-am dat seama după cele scrise pe copertă.
- Pe care o cheamă domnișoara Austen, a adăugat ea, ignorând întreruperea lui ironică.

Zâmbetul lui Lady Myrtle s-a lărgit și mai mult, ceea ce i se păruse un lucru imposibil; acesta era singurul motiv pentru care a înghițit în sec, surprins concentrându-se pe acel zâmbet, și nu pe felul în care îi luminau ochii fetei. De unde naiba îi veniseră aceste gânduri?

- Ea și familia ei sunt vecini cu mătușa mea Leslie și unchiul meu Francis și ne-am cunoscut în timpul vizitei mele din timpul verii, în 1809, când am aflat că voi fi trimisă la internat, a spus ea.

Domnișoara Austen a dat peste mine întâmplător când plângeam pe malul lacului care despărțea proprietățile familiilor noastre.

lin *duce singur -*

Fără să vrea, i-a apărut în faţa ochilor o imagine a lui Myrtle de la acel moment, cu obrajii pătaţi de lacrimi şi cu ochii umflaţi de plâns, iar stomacul i s-a strâns pentru că nu dorea să se gândească la ea trecând printr-o situaţie nefericită. Ce a fost asta? Nu voia să se gândească la ea... în nici o ipostază.

- Şi apoi, a continuat Myrtle pe un ton fermecător, care demonstra o detaşare totală faţă de gândurile lui tulburătoare, mi-a mărturisit că şi ea fusese trimisă la internat şi că toate acestea aveau să treacă. Mi-a spus că acea experienţă s-a dovedit a fi una benefică în cele din urmă, pentru că astfel a reuşit să-şi cultive dragostea pentru scris.

Myrtle a făcut o pauză suficient de lungă ca să tragă aer în piept.

- Aş vrea să vă ofer întreaga mea colecţia cu romanele domnişoarei Austen. Nu că aş considera că-mi aparţine doar mie domnişoara Austen, la propriu, a continuat tânăra, iar în prezenţa ei a simţit un impuls brusc şi familiar de a-şi înfige degetele în tâmple. Ea aparţine tuturor. Adică talentul ei la scris o face să fie aşa, a spus ea fără ca măcar să respire între acele două afirmaţii penibile.

Talentul ei la scris. Cât de ridicol suna această afirmaţie!

Lady Myrtle a întins cartea, aproape lipindu-i-o pe piept, iar apoi, pentru că Val nu făcuse nici un gest să o atingă, a făcut-o ea.

El a mormăit, smulgându-i-o brusc din degetele ei. Lângă el, Lady a nechezat zgomotos.

- Sper să vă facă plăcere să citiţi *Mândrie şi prejudecată*, a spus tânăra, mângâindu-i calul pe bot. Deşi nu are cum să nu vă facă plăcere să citiţi *oricare* alt roman de-al ei, vă asigur. Totuşi, este preferata mea şi, prin urmare, recomand întotdeauna altor tinere să înceapă cu acesta.

S-a încruntat şi mai tare. Alte tinere?

-Nu că aţi fi o tânără, propriu-zis...

- Nu sunt, a spus el categoric.

- Numai că interacţiunile mele, în afară de cele cu fraţii mei, s-au rezumat doar la discuţii cu alte domnişoare. Le-aş fi recomandat şi bărbaţilor romanele domnişoarei Austen. Adică altor bărbaţi... dacă aş fi cunoscut pe vreunul.

---------- *Christi Caldwell*

într-un Crăciun, când Val era un băieţel de poate şapte sau opt ani, tatăl lui îi dăruise o sfârlează pictată în culorile curcubeului, cu un mâner subţire ca un ac. Chiar şi acum îşi mai amintea momentul în care tatăl lui îi învârtise jucăria în faţa ochilor. îi urmărise mişcările circulare dansând pe podeaua

camerei copiilor până când ochii i s-au încrucişat şi a simţit cum îl ia ameţeala de la atâta privit. Acest moment petrecut în compania lui Lady Myrtle McQuoid semăna izbitor cu acela.
-Aţi rămas fără cuvinte, a spus tânăra cu acelaşi zâmbet pe figură.
De fapt, el ar putea chiar să rişte şi să parieze pe intimitatea şi singurătatea lui atât de râvnită că acea răsucire a buzelor ei era starea lor naturală.
- Domnişoara Austen are acest efect asupra femeilor – a făcut o pauză – şi a bărbaţilor, s-a corectat ea. După cum am mai spus...
- Nu cunoşti alţi bărbaţi în afară de fraţii tăi, s-a răstit el. dân- du-i replica pentru a evita vorbăria ei veselă.
Ea a radiat.
-Exact. Deşi acum vă cunosc pe dumneavoastră.
S-a uitat mut la ea o vreme, deoarece a avut nevoie de câteva momente lungi de tăcere ca să proceseze ceea ce spusese.
- Nu *ne* cunoaştem, a explodat el în cele din urmă, fluturând cartea dintre ei.
- Ei bine, din punct de vedere formal, *ne* cunoaştem. Ne-am întâlnit de mai multe ori.
Doamne, Dumnezeule, era o fiinţă îndrăzneaţă, înspăimântător de încăpăţânată.
- De două ori, i-a retezat-o el. Ne-am întâlnit de două ori.
- De două ori este mai mult decât nimic, deci *chiar* ne cunoaştem.
Era o nebunie. înnebunea. Sau poate că deja atinsese acea stare
de nebunie pură?
Au existat multe situaţii de la moartea soţiei lui când crezuse că înnebunise. Această discuţie era dovada decăderii lui, şi totul din cauza apariţiei unei tinere cu un status incert, între copilărie şi maturitate.
- Pleacă, a mârâit el, îndreptând cartea spre ea, dorind să o vadă plecată.
Tânăra a ridicat mâinile şi şi-apus degetele înmănuşate pe piept.
-O, nu, Excelenţă! Acesta este un cadou.
- Nu vreau cadouri şi nu am nevoie de ele.
- Vă veţi dori odată ce veţi începe să o citiţi. A ridicat din sprâncene. Şi, practic vorbind, aveţi nevoie de acest cadou *special,* deoarece nu aveţi alte exemplare ale romanelor domnişoarei Austen şi nu i-aţi citit opera.
-Eu...
- Vă rog, spuneţi-mi Myrtle.

- Nu-ţi spun Myrtle.
- Din cauza regulilor de etichetă. Doamna Belden ar ii de acord cu dumneavoastră.
- Cine naiba este...? A scuturat din cap. Nu contează. Pleacă!
- Ca să aveţi timp să citiţi, da! Vă las. Tânăra a făcut o reverenţă politicoasă. Pentru ca, atunci când ne vom întâlni din nou, să putem vorbi despre domnişoara Bennet şi despre domnul Darcy?
- Despre cine? a răbufnit el.

Ea a mai ridicat o dată din sprâncenele ei întunecate, bine conturate.
-Veţi vedea. O zi bună, Excelenţa Voastră!
O să vadă? O să se întâlnească din nou şi o să vorbească...?
Asta însemna că tânăra intenţiona să se reîntoarcă. Ceea ce însemna, de asemenea, că ar trebui să se aştepte să o vadă din nou. Toate acestea, când tot ce şi-a dorit a fost să nu vadă sau să nu se afle în prezenţa nimănui.
Cu gândul de a-i descuraja orice tentativă, s-a repezit spre ea, cu faţa îndreptată ameninţător spre a ei.
- Nu vreau compania ta şi nu vreau cartea ta. Nu vreau pe nimeni aici. Vreau să fiu lăsat în pace, iar pe tine cu siguranţă nu vreau să te mai văd. Am vorbit destul de *clar?*

Singurul lucru clar în acel moment a fost respiraţia ei sacadată, marcată de norii mici de abur alb pe care i-a emanat în aerul de iarnă.
Zâmbetul i-a dispărut şi ea şi-a dres glasul:
-Cred că într-o zi îmi veţi mulţumi pentru cartea acesta, Excelenţă.
-Nu o voi face.

-Oricum, îmi dau seama şi singură când nu sunt dorită în- tr-un loc.Se îndoia că ar putea ñ adevărat.

- Hai, Lady! a strigat el, strângând frâiele calului.
- Desigur!

Tânăra – Lady Myrtle – s-a grăbit să i se alăture lui Val, calului său şi lui Horace. Blestemând, Val s-a oprit brusc.

- Nu tu, a strigat el. Evident că nu despre tine era vorba.

Tânăra a intervenit imediat:

-Dar aţi spus...

- Era vorba despre calul meu, a mârâit el.

Tânăra s-a dat înapoi, apoi s-a uitat de la cal la Val şi apoi înapoi la calul său.

Nu întreba. Nu îi da satisfacţie. Nu o încuraja.

- Ce este? s-a răstit el.
- I-aţi pus numele calului... Lady?

Nu el a fost cel care l-a numit aşa. De fapt, soţia lui îi dăduse acest nume şi el şi-ar fi schimbat şi propriul nume în Bartholomew Baldo dacă asta i-ar fi garantat unul dintre zâmbetele ei.

Myrtle s-a aplecat şi a examinat calul lui Val... între picioarele lui.

- Ăă... eu... Ştii că, de fapt, calul dumneavoastră este un armăsar. Şi, după cum îi stătea în fire, nici nu l-a lăsat măcar să scoată un cuvânt. Vezi tu, acelea – ea s-a îndreptat şi a arătat spre bucata de carne care-i atârna între picioare – sunt organele lui sexuale masculine. Asta îl diferenţiază de o iapă. Sau, cel puţin, aşa am auzit.

Şi, pe măsură ce îi ţinea o prelegere despre diferenţele dintre un armăsar şi o iapă, nu ştia dacă să fie şocat, îngrozit sau amuzat.

Amuzat? El a înjurat în gând. Cu siguranţă, nu era vorba despre aşa ceva. Nu era genul care să se amuze atât de uşor de ceva. Şi, cu siguranţă, nu de orice persoană. Şi, mai mult ca sigur, nu de ea.

- Ştiu că este un nenorocit de mascul, s-a răstit el în timp ce ea se îndrepta să-i mângâie botul lui Lady. Şi nu-i place să fie mângâiat pe bot.

Doar că, în timp ce apucase calul de bot şi şi-a atins nasul de al lui, frecându-l de uriaşa creatură în acest fel, armăsarul a împins-o uşor cu afecţiune, aplecându-şi capul în acea atingere.

Myrtle a ridicat o sprânceană.

lin *duce singur -*

- -Se pare că sunt două lucruri pe care nu le ştiţi despre calul dum neavoastră.Ţi-am spus deja, a spus el. Şdu că este un mascul.

Mai bine tăcea. Tânăra îşi îndreptase deja toată atenţia spre cal, împingându-l cu nasul, mimând acele mişcări de parcă ea însăşi ar fi fost un cal. în tot acest timp, Myrtle a gângurit şi a început să laude creatura, care s-a apropiat din ce în ce mai mult de ea.

Val a deschis gura pentru a-i spune să plece, pentru că nimeni nu se apropia de calul lui, şi în nici un caz un străin. Dar ceva l-a reţinut. Felul în care razele soarelui se jucau cu părul ei atât de negru, cu nuanţe albăstrii.

Nu, era vorba de... zâmbetul ei.

L-a fermecat, ţintuindu-l pe loc, gândurile lui fiind incapabile să formuleze ordinul coerent şi dur care să o facă să plece. Pentru că... nu mai văzuse vreun zâmbet... ca al ei. A mai existat unul... care fusese pe aproape. Dar acesta era şi mai larg, cu gropiţe enorme şi două şiraguri de dinţi un pic cam strâmbi.

- O, Doamne! i-a şoptit ea.

O, Doamne, într-adevăr.

îl surprinse uitându-se, holbându-se la ea ca un şcolar îndrăgostit. Dar nu era. Fusese o dată, dar nu avea să mai fie niciodată. Şi, cu toate acestea, nu era în stare să-şi mute privirea de la ea... sau să formuleze un răspuns care să-l ajute să salveze situaţia.

Apoi Myrtle şi-a acoperit, îngrozită, gura cu mâna.

- Mi-a rămas ceva între dinţi, a rostit ea printre degete.

A fost nevoie de mai multe repetări în gând pentru a descifra acele mormăituri şi a scoate ceva coerent din cuvintele ei.

învârtindu-se pe călcâie, Myrtle i-a întors spatele şi a început să...

-Te scobeşti în dinţi?

-Da.

Şi apoi s-a întâmplat. Muşchii gurii lui care uitaseră acea mişcare şi-au amintit-o din nou, iar zâmbetul i-a apărut pe buze. A fost un proces lent şi dureros din cauza efortului depus de muşchii lui, care nu mai conturaseră de multă vreme acea expresie.

Dintr-odată, tânăra s-a întors, surprinzându-i zâmbetul de pe chipul lui.

- Ei bine? a izbucnit ea.

Cfiristi CaCifweff

Ducele a clătinat, confuz, din cap.
Ea şi-a subţiat buzele, dezvăluind un şirag neuniform de dinţi perfect albi, dar în mod evident cam strâmbi.
- Am scăpat de ea?
-Da.
Ea a zâmbit, apoi a spus:
- Splendid. Nu se cade ca o lady să se fâţâie de colo colo cu resturi de mâncare printre dinţi.
în timp ce ea a continuat cu pălăvrăgeala ei obişnuită, cu care se obişnuise deja, a recunoscut că era un nemernic pentru că a lăsat-o să creadă acea minciună. Sau un laş pentru că fusese atât de disperat să ascundă faptul că o privea fascinat, încât o lăsase să creadă că avea ceva între dinţi. Poate că, în realitate, era şi un laş şi un nemernic.
-Nici un gentleman nu şi-ar dori să se căsătorească cu o femeie care este neîngrijită, conform spuselor doamnei Belden.
Din nou a menţionat acel nume.
- Cine naiba este doamna Belden? a întrebat el, fiind atât de pierdut în gânduri, încât nu fusese în stare să remarce momentul în care monologul tinerei divagase atât de mult de la făgaşul normal.
- Doamna Belden, a repetat ea cu acelaşi sentiment că el ar fi trebuit să ştie despre ea, ca şi în cazul lui Jane Austen, este directoarea şcolii mele. A făcut o pauză. Familia mea m-a trimis de acasă.
Tânăra l-a privit rămânând în expectativă. Ochii ei, sclipind mereu poznaşi şi glumeţi, au devenit... întunecaţi. Ca şi când cineva ar fi smuls stelele de pe cerul nopţii şi ar fi pus în locul lor un pustiu întunecat, dezolant, de cernealã.
- Înţeleg, a spus el, pentru că ar fi trebuit să adauge ceva, dar, în ciuda strădaniilor lui, nu a ştiut să-şi aleagă cuvintele potrivite.
Val, cel de odinioară, ar fi ştiut.
Val, cel de odinioară, ar fi şters tristeţea şi ar fi redat strălucirea ochilor aceia făcuţi să strălucească.
Ea şi-a dres glasul.
- Da, ei bine, doamna Belden este una dintre cele mai respectate directoare din Anglia.
- Sunt multe ca ea în Anglia?
Tânăra, nereuşind să surprindă tonul glumeţ al acelei întrebări, s-a încruntat.

Iin duce singur

-Eu... nu ştiu. Presupun că sunt multe.Umor. Odinioară fusese ceva firesc, ca propriul zâmbet, dar era o calitate care-i dispăruse de atunci.

- Am fost acolo patru ani.

A, de aceea nu reuşise să o vadă la una din ferestre... sau oriunde altundeva. Dumnezeu îi era martor că, dacă ea ar fi locuit în acea reşedinţă vizavi de a lui, ar fi observat-o. Ea i-ar fi sărit în ochi într-un fel.

De ce gândul acesta a stârnit o altă tentativă de zâmbet, şi nu supărarea arţăgoasă care caracterizase întâlnirea lor anterioară?

-Ţi-a... plăcut şederea acolo?

De unde-i venise întrebarea asta?

Ea radia, zâmbetul ei ca o mie de sori emanând o căldură care a reuşit să străpungă gheaţa care îi încleştase trupul.

-Nu! Am dispreţuit fiecare clipă.

El a mormăit.

- Şi acesta este un motiv care să te facă să zâmbeşti?

- Ei bine, aţi pus o întrebare şi aţi făcut ceva mai mult decât să mormăiţi sau să spuneţi doar – tânăra şi-a coborât vocea într-un mârâit aspru, profund şi furios – „înţeleg...”

Val s-a încruntat.

- Eu nu vorbesc aşa.

- Nu, a fost ea de acord. Vocea dumneavoastră este şi mai furioasă decât a mea.

Şi, zicând asta, tânăra s-a răsucit pe călcâie şi a plecat în grabă, lăsând-l pe Val cu cartea în mână, uitându-se după ea.

Nu avea de ce să se simtă vinovat. Nu avea de ce să se simtă vinovat.

Ea fusese cea care se uitase prin ferestrele lui, devenind o pacoste. Nu avea de ce să se simtă prost faţă de nimeni şi de nimic. Şi totuşi, indiferent de câte ori s-a încurajat în tăcere că avusese dreptate, o emoţie care se asemăna foarte mult cu sentimentul de vinovăţie i-a strâns stomacul, astfel că Val a făcut descoperirea şocantă că încă mai era în stare să mai simtă ceva.

Şi i-a plăcut mult mai mult perioada în care nu mai simţise

Cu o înjurătură, Val a plecat, aducându-şi calul înapoi la grajduri şi îndreptându-se spre casă, ţinând în mână un exemplar al romanului lui Jane Austen *Mândrie şi prejudecată.* *Capitofuf6*

Îngenuncheată lângă soba din bucătărie – soba rece din bucătărie –, Myrtle făcea focul. Sau, mai degrabă, încerca în zadar să aprindă focul.

La urma urmei, ar trebui să existe măcar o scânteie în sobă pentru a putea face un foc.

Găleata de cărbune şi singura mână de buşteni rămase pe care le găsise afară erau împrăştiate în jurul ei. S-a ghemuit.

Ce fel de existenţă dusese în această casă şi mai apoi la internatul doamnei Belden de în toţi cei şaptesprezece ani ai ei nu fusese niciodată atentă la cum se făcea focul? Asta pentru că se născuse o lady şi nu i se ceruse niciodată să ştie despre lucruri banale cum ar fi aprinderea unui foc. Şi a fost un mod teribil de a trece prin viaţă.

Când familia ei nenorocită avea în sfârşit să conştientizeze că au uitat-o şi aveau să se întoarcă să o ia cu ei, prima ei doleanţă avea să fie promisiunea de dublare a salariilor pentru fiecare amărât de servitor.

Renunţând la tentativa ei zadarnică de a aprinde focul, a început să se gândească din nou la... duce. Era un morocănos vecinul ei.

Chiar mai mult decât îşi închipuise.

Oricum, vizita de ieri o făcuse din mai multe motive. Primul: rămăsese singură şi liniştea casei o neliniştea. Al doilea: pe baza zvonurilor pe care Cassia i le dezvăluise, Myrtle dorise să verifice dacă prezenta destulă siguranţă să fie prin preajma lui. Şi al treilea: dacă spusele fratelui ei ar fi fost adevărate, ei bine, atunci acesta ar fi trebuit să fie extrem de singur şi, prin urmare, supărarea lui să nu fi fost nimic altceva decât o manifestare a tristeţii. Şi ea nu era persoana care să poată pur şi simplu să întoarcă privirea în altă parte când venea vorba despre „oamenii trişti”. De altfel, el avea nevoie de un prieten la fel de mult ca ea.

Acesta a fost motivul pentru care renunţase la singurul ei exemplar al romanului lui Jane Austen.

Acesta a fost şi motivul pentru care toată după-amiaza, până spre seară, stătuse la fereastra care dădea spre reşedinţa lui şi spre străzile de dedesubt, aşteptând întoarcerea familiei ei şi gândin- du-se încă la el.

lin *duce singur -*

Își fixase privirea pe străzile acoperite cu zăpadă, în încercarea de a zări nu neapărat întoarcerea familiei ei, ci, mai degrabă, pe el.

Ce se întâmplase cu soția ducelui? O iubise? Dacă era deprimat și morocănos, atunci răspunsul evident ar fi da. Ar explica, de asemenea, de ce dorea să fie singur.

Acele întrebări au frământat-o până când ochii i-au devenit grei și a adormit în scaunul acela de la fereastră.

În această dimineață, după ce s-a spălat pe față și s-a schimbat de haine, gândurile despre discuția ei cu ducele încă mai stăruiau în mintea ei. Și nu putea înțelege de ce el pusese stăpânire pe gândurile ei.

Fusese nepoliticos.

Foarte, foarte nepoliticos.

A doua zi dimineață, îmbrăcată cu mantia pe care o găsise în dulap și coșul în mână, și-a îndreptat din nou pașii în afara casei. De data aceasta, nu spre reședința vecinului ei morocănos și nesuferit.

Desigur că se gândise să-l viziteze din nou. Nu pentru că i-ar fi făcut plăcere compania lui. Nu. Și nu pentru că, în fiecare clipă a după-amiezii și a serii de ieri, fusese cuprinsă de teama de a fi singură. Nu, de data aceasta, ceva cu totul diferit a motivat-o.

Ca la un semn, stomacul a început să-i chiorăie, auzindu-se și mai clar acum, pe timp de iarnă, pe străzile deja goale ale Londrei.

Foame.

Îi era îngrozit de foame.

Și, în ciuda speranțelor pe care și le făcuse că familia ei avea să se întoarcă, nu s-a întâmplat așa și ea s-a trezit nevoită să găsească o soluție ca să se poată hrăni. S-ar putea să nu fie capabilă să aprindă un foc, dar era în stare să se hrănească.Foamea, frigul și singurătatea erau probabil senzațiile cele mai neplăcute trăite de orice ființă, dar pe care ea le experimenta acum din plin, iar singura persoană care părea să mai fi rămas la Londra era un bărbat care nu voia să aibă absolut nimic de-a face cu ea. Cuvintele lui dure de ieri i s-au învârtit în minte, mârâitul lui furios potrivindu-se mai degrabă câinelui-lup care îi era mereu prin preajmă.

Nu vreau compania ta și nu vreau cartea ta. Nu vreau pe nimeni aici. Vreau să fiu lăsat în pace, și pe tine cu siguranță nu vreau să te mai văd. Am vorbit destul de clar?

- Ei bine, am înțeles; nici eu nu vreau compania ta, a mormăit ea în șoaptă, în timp ce a lăsat răcoarea casei ei pentru frigul de afară.

lin *duce singur -*

A ieşit şi a traversat strada, urmând acelaşi drum pe care fusese cu bucătarul lor, în copilărie. Având în vedere poziţia ei în familia McQuoid, Myrtle era deja obişnuită să fie respinsă şi nedorită. Nici acele gânduri de auto compătimire nu erau unele obişnuite, ci, erau stârnite mai degrabă de o situaţie de fapt, bine cunoscută şi acceptată cu mult timp în urmă.

Dorise să meargă vizavi ca să-l vadă pe duce pentru că era singur şi, conform celor povestite de fratele ei, ea crezuse că era trist şi singur şi se gândise că, astfel, aveau să fie companionul perfect unul pentru celălalt.

- Nu voi mai face aceeaşi greşeală, a spus ea, legănându-şi coşul în timp ce mergea.

Myrtle a ajuns la brutăria cunoscută. Mirosurile care răzbăteau din interior umpleau străzile, iar stomacul ei a mai ghiorăit încă o dată. Şi-a trecut mâna peste burta flămândă şi s-a strecurat înăuntru.

Puţin mai târziu, coşul ei era plin cu diverse articole, de la produse de patiserie la pâine proaspătă şi câteva mere pe care le-a cerut special de la brutar, rugându-l pe domnul amabil ca toate cumpărăturile să fie trecute în contul familiei. Myrtle a găsit apoi drumul înapoi spre casă şi a început sa fredoneze un cântec liniştit.

„Bunul rege Wenceslas s-a uitat afară.
De sărbătoarea Sfântului Ştefan
Pe când zăpada cădea în jur
Deasă, pufoasă şi netedă
Luna strălucea puternic în noaptea aceea...”

Doar că – şi-a încetinit paşii – acest cântec o făcea să se gândească în mod special la gentlemanul care se arătase neclintit în dorinţa lui de a o vedea plecată. Asta părea a fi atitudinea tuturor celor pe care-i întâlnise, de la familia ei până la vecinii morocănoşi, toţi reacţionau la fel. Acesta era motivul pentru care părinţii ei nici nu se deranjau să se întoarcă după ea.

De fapt, ar fi pariat pe mâncarea pe care reuşise să şi-o procure că nici măcar nu şi-au dat încă seama că lipsea.

Şi, întristându-se brusc, Myrtle şi-a iuţit paşii şi şi-a continuat drumul, perechea de cizme atât de utile, pe câre le luase din camerele servitorilor, scârţâind peste straturile subţiri de zăpadă şi gheaţă care acopereau caldarâmul de sub picioare.

Myrtle a ajuns în spatele reşedinţei şi s-a oprit. De data aceasta, nu frica a ţintuit-o pe loc şi nici propriile sentimente de autocompâtimire.

Iin *duce singur -*

Doi bărbaţi, modest îmbrăcaţi, stăteau în faţa casei ei, evaluând clădirea tencuită, arătând din când în când spre ea şi dând din cap. Doi domni cu figuri familiare.

Angajaţii domnului Phippen.

Stomacul i s-a strâns.

Minunat.

Intenţionau să-şi înceapă munca. Cu excepţia faptului că... Myrtle s-a încruntat. Asta nu prea avea sens. Din câte îi spuseseră părinţii ei, le dăduseră domnului Phippen şi oamenilor săi liber în perioada sărbătorilor, iar muncitorii nu trebuiau să înceapă decât cel mai devreme a doua zi după Crăciun.

Strângându-şi coşul în mâini, Myrtle tremura, privindu-i, aşteptând să plece, crezând că intenţionau să rămână, cu excepţia faptului că era confuză, neînţelegând motivul pentru care se aflau aici.

Probabil că şeful lor îi trimisese să clarifice vreun detaliu care le scăpase. Renovările nu urmau să înceapă decât după Crăciun, dar asta nu însemna că nu intenţionau să înceapă lucrul mai devreme.

Trebuia doar să le spună să plece. Să le aducă la cunoştinţă că ea a rămas în casă şi că familia ei avea să se întoarcă...

Numai că... nu s-au apropiat de uşa de la intrare. Mai degrabă, s-au furişat pe la colţurile clădirii masive. Umezindu-şi buzele, Myrtle a pornit după ei, dar ceva a reţinut-o, păstrând distanţa dintre ea şi cei doi. Poate că a fost copleşită de o spaimă copilărească, când a înţeles că era absolut singură. Sau poate că era ceva mai mult.

Poate că intuiţia ei ii spunea că nu trebuia să aibă încredere în *acei bărbaţi.*

- încetează imediat, a spus ea, având nevoie să-şi audă propria voce, dar vorbind totuşi pe un ton scăzut, pentru a nu alerta perechea ciudată cu privire la prezenţa ei... şi la faptul că era pe urmele lor.

A ajuns la colţul casei şi i-a privit de după clădire.

Cei doi bărbaţi şi-au continuat evaluarea neobişnuită. Arătând spre ferestrele aflate la parter. Spre camera cu antichităţi a tatălui ei.

Dar ei insistaseră că domnul Phippen avea să trimită alţi angajaţi; lui Myrtle i-au spus că aveau să vină cu două zile mai devreme doar pentru a inventaria articolele, şi nu pentru a le împacheta ca să le transporte.

Iin *duce singur -*

Poate că aşteptau să sosească oamenii care să se ocupe de camere. Tremura de frig, strângând dinţii cu putere pentru a-i împiedica să clănţăne, riscând astfel să dezvăluie prezenţa ei bărbaţilor care nu bănuiau nimic.

Numai că, cu cât aştepta mai mult, cu atât era mai clar că fie ajutoarele pe care le aşteptau întârziaseră deja foarte mult, fie nu mai venea altcineva. Pe măsură ce timpul trecea, senzaţia de neliniște din stomacul ei creştea. Dacă erau aici pentru a se ocupa de lucrările de renovare, de ce s-ar strecura pe aleea laterală? Nu primiseră o cheie de acces de la familia ei şi de la domnul Phippen?

Nu, ceva nu era în regulă. Şi avea de gând să afle adevărul.

Myrtle a ieşit devreme. Din nou.

A plecat singură, fără a fi însoţită de o servitoare, de un frate sau un lacheu.

Erau detalii pe care nu ar fi trebuit să le observe. Nu din perspectiva unui bărbat care nu s-a implicat în viaţa nimănui şi, cu siguranţă, nu în cele ale străinilor. Şi totuşi, nu se putea abţine să nu observe acel detaliu

.Aşa cum nu reuşise să se abţină să nu o studieze în timp ce ea stătuse pe scaunul acela de la fereastră, uitându-se peste drum la casa lui. La fel cum procedaseră şi rudele ei cu el. Numai că, de data aceasta, fusese ceva diferit la acel nas lipit de geamul de sticlă.

Privirea ei nu fusese aţintită doar pe persoana lui şi casa lui, aşa cum fusese cazul celorlalţi membri ai familiei ei.

Iin *duce singur -*

Da, era adevărat că atenţia ei se concentra din când în când şi asupra casei lui. Dar, de data aceasta, privise în stradă, de parcă ar fi urmărit pe cineva. Şi chiar nu era treaba lui pe cine urmărea ea. Sau singurătatea care o învăluia. Sau orice altceva despre ea.

Acesta era motivul pentru care, cu volumul încă nedeschis din *Mândrie şi prejudecată* lângă el, s-a ridicat brusc din scaunul de lângă fereastra unde se aşezase şi a tras draperiile, ca să se asigure că astfel nu avea să o mai vadă.

Dar a văzut-o. Fusese ceva absolut întâmplător. Categoric, el nu o urmărise în mod intenţionat când se întorsese de la plimbarea de dimineaţă, se îndreptase spre birou şi se uitase pe ferestre. Dar o zărise pe când ieşea pe poartă cu pas vioi. Şi fusese nedumerit de ce o domnişoară ar trebui sau ar avea voie să meargă oriunde neînsoţită.

Poate că familia ei i-a acordat libertăţi mai mari în timpul iernii, deoarece toţi plecaseră.

Dar asta nu însemna că tânăra era în afara oricărui pericol. Pericolul putea să apară de oriunde. Cu siguranţă, familia ei avea suficientă înţelepciune pentru a conştientiza acest lucru. Oricum, problemele ei, problemele lor erau doar ale lor.

Îşi spunea toate acestea chiar şi în timp ce aştepta aşezat pe scaunul de la fereastră, cu romanul primit de la ea încă acolo, neatins, nedeschis... şi apoi a spionat-o.

Val s-a îndreptat, neştiind cum să interpreteze ritmul alert în care-i bătea inima. Afară, cu acelaşi coş în mâini şi cu spatele la el, ea s-a furişat pe lângă casa ei, iar el a bănuit că încerca să păşească cât mai uşor ca să nu facă zgomot.

Se întorsese acasă. Bine. Acum s-ar putea întoarce la...

Nimic. Nu faci absolut nimfe.

Acesta fiind cu siguranţă şi unicul motiv pentru care observase că tânăra plecase singură, sau că acum se întorsese şi era...

Ea a dispărut după colţ.

- Bine, a mormăit el. Ochii care nu se văd se uită.

Ce aţi spus, Excelenţă

?Majordomul său şi-a băgat capul în biroul lui Val.
-Nimic, Jenkins. Ia-ţi o zi liberă, a spus el.
-Cumdoriţi, Excelenţă.
Cu o reverenţă, servitorul loial s-a strecurat afară, lăsându-l singur pe Val. Aşa cum şi-a dorit... Numai că privirea i s-a îndreptat încă o dată către fereastră.
Ea nu este problema mea. Ea nu este problema mea. Ea nu este...
Mintea lui însă a refuzat să se conformeze. Cu o înjurătură grea, Val s-a răsucit pe călcâie şi, luându-şi mantia din hol, a aruncat-o peste umeri şi s-a îndreptat către uşă.
Horace a lătrat entuziasmat şi a început să se învârtă în jurul picioarelor lui Val, cu un mers ciudat din cauza rănii care-l făcuse să şchioapete acum câţiva ani, dar paşii lui vioi mascau această deficienţă.
- Nu vii cu mine, a spus el ferm. Stai!
Câinele său şi-a lăsat imediat capul între labele din faţă şi a scos un scâncet jalnic. În mai puţin de o zi, a simţit pentru a doua oară sentimentul de vinovăţie.
- Crede-mă, nu vrei să vii, a spus Val pentru a-şi linişti câinele loial. Tânăra este o pacoste. Nu face nimic altceva decât să-ţi dea bătăi de cap.
Horace a scâncit încă o dată în semn de protest.
- Crede-mă, a insistat Val. Şi afară e frig şi...
Horace şi-a aşezat o labă uriaşă pe piciorul lui Val.
La naiba.
Înjurând încă o dată, Val a **ţinut uşa deschisă şi s**-a **lovit uşor cu mâna pe partea laterală a coapsei.**
Horace l-a **urmat instantaneu.**
Stăpânul şi câinele au coborât treptele acoperite de zăpadă şi s-au îndreptat în direcţia unde o văzuse ultima dată pe tânără. Probabil că era deja în casă.
Ea era...
A zărit-o.
Complet neatentă la ce se întâmpla în jurul ei şi fără a-i sesiza prezenţa, şi-a întins capul după colţul reşedinţei şi a privit în depărtare.
Val s-a oprit, iar Horace s-a conformat imediat. Ea se furişase din casă în acea dimineaţă; asta explica lipsa unui însoţitor. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva de la fetişcana neastâmpărată.
Şi, în ciuda faptului că-şi repetase în minte de mai multe ori că ea nu era problema lui, tot s-a trezit străbătând cu paşi mari curtea pietruită.
-Ştii că asta..., a început el în timp ce se apropia de ea.

lin *duce singur -*

Tânăra a scos un țipăt ascuțit și s-a răsucit repede pe călcâie. A lovit cu putere coșul de răchită de brațul lui și apoi, fără să mai rateze lovitura, i l-a pus în cap. El a mormăit în timp ce mai multe mere au început să se rostogolească în jurul lui, urmate de mai multe produse de patiserie pufoase. Da, ar fi trebuit să se fi așteptat la așa ceva din partea ei.
Tânăra s-a speriat.
- Excelență, m-ați surprins. Chiar nu ar trebui să vă furișați așa pe lângă o lady.
- Pe lângă o lady care se furișează la rândul ei? a întrebat el sarcastic.
-Cu atât mai mult.
Ea a dat din cap, fără să surprindă nuanța de sarcasm. S-a întors și a mai aruncat o privire după colț.
-Au plecat, a murmurat ea.
- Cine? a întrebat el, fără să vrea.
Mormăind ca pentru ea însăși, fără să dea impresia că auzise întrebarea lui Val, Myrtle s-a ghemuit și a început să adune merele roșii strălucitoare.
Și ar putea să profite de ocazie. Pusese o greșeală din partea lui să se implice în orice mod. Așa cum și faptul că o căutase nu fusese altceva decât o dovadă de prostie din partea lui.
A îndesat fructele în coș, apoi s-a întors către cele două produse de patiserie împrăștiate în zăpadă.
- Crezi că sunt compromise?
Și nu era așa...? A avut nevoie de un moment pentru a înțelege faptul că a vorbit despre produsele de patiserie. Dar apoi, ea a recuperat tartele și le-a ridicat pentru ca Val să le poată examina.
-Aș spune că ar fi mai bine dacă bucătarul familiei tale ar coace unele proaspete, pe care să nu le fi cules de pe jos, a spus el sarcastic.
-Da.
Cu un oftat plin de deznădejde, a privit tartele cu cireșe și mere.

Poftim! a spus ea.Val a îngheţat pentru scurt timp la acea ofertă, întinzând o mână.

Horace a sărit peste el şi, cu o muşcătură enormă, a înfulecat pe nerăsuflate una dintre tarte, apoi pe cealaltă a înşfăcat-o din mâna înmânuşată a tinerei.

Obrajii lui Val s-au aprins, dându-şi seama cu întârziere că oferise acele produse de patiserie câinelui său. Ceea ce, desigur, avea mai mult sens; deja le declarase compromise. Şi avea legătură şi cu modul în care i-a respins cadoul ei de ieri.

- Sunt fericită că măcar unul dintre noi s-a putut bucura de ele, a gângurit ea, prinzând capul câinelui în mâini şi atingându-l cu obrazul.

- Nu, a spus Val tăios, iar ea a îngheţat. Nu-i place să fie mângâiat.

în aceşti ani, Horace dusese o viaţă la fel de solitară ca şi stăpânul său şi nu era obişnuit cu atingerea umană, la fel ca Val.

Myrtle s-a încruntat.

-Se pare că îi place destul de mult.

Şi apoi, ignorând complet avertismentul lui, ea şi-a lipit obrazul de cel al lui câinelui. Horace, care şi-a scos limba uriaşă roz şi i-a lins obrazul, l-a făcut pe Val să pară cel mai mare mincinos.

- O, da, pare o Bară înspăimântătoare, aşa pare, a spus tânăra cu râsul ei ca un clinchet de clopoţel. Nu-i aşa? a mai gângurit o dată la câinele lui. Eşti cea mai mare şi mai înspăimântătoare fiară.

Horace a gâfâit entuziasmat, lingând-o pe Myrtle şi pe celălalt obraz.

Val a strâns din buze.

- Vrei să te opreşti? s-a răstit el, nesigur dacă a vorbit cu spiri- duşul plin de viaţă sau cu câinele necredincios.

Iin *duce singur -*

Nici unul nu i-a dat nici o atenţie. Cei doi păreau destul de mulţumiţi unul de compania celuilalt. în timp ce ei relaţionau cu atâta căldură, Val rămăsese pe loc, încrucişându-şi braţele la piept şi bătând cu nerăbdare din piciorul drept, dorind să-l atenţioneze pe afurisitul lui de câine. Ar fi putut să facă o gaură blestemată în univers tot lovind cu piciorul în pământ şi tot nu ar fi reuşit să-i întrerupă. O nuanţă strălucitoare a colorat obrajii tinerei, iar ochii ei sclipeau şi străluceau scăldaţi în cea mai strălucitoare lumină... şi a îngheţat, cizma lui oprindu-se lent din lovit.Învăluit în întuneric, ducând o existenţă marcată de agonie şi tristeţe, uitase cum era să remarce bucuriile din viaţa reală. Trecuse atât de mult de când nu mai experimentase nimic în afară de suferinţă, încât ajunsese să creadă că fericirea pe care o simţise odată, la care fusese martor şi pe care o împărtăşise, fusese ceva ireal.

Doar ca să se trezească acum experimentând aceleaşi sentimente aduse la viaţă de o tânără, o străină, una neatinsă de cruzimea vieţii şi, prin urmare, capabilă de acel zâmbet larg şi sincer care îi lumina obrajii de bucuria care venea din interior.

în cele din urmă, Myrtle şi-a dat seama că îi captase atenţia. Ea a făcut o pauză şi a ridicat privirea.

- Cred că ţi-am supărat stăpânul, i-a murmurat ea lui Horace la ureche.

Câinele doar a gâfâit şi mai tare. Ea l-a mângâiat pe cap, dar nu a făcut nici o mişcare ca să se ridice.

- Cum îl cheamă?

La primele semne de nervozitate, servitorii fugea din calea lui. Mai bine zis, făceau tot posibilul pentru a-l evita în general. Toţi prietenii şi familia lui s-au ţinut departe de el, preferând să-l lase să se bucure de singurătatea atât de râvnită. Această femeie s-a dovedit a fi singura persoană care nu a făcut-o. El nu ştia cum să se comporte sau ce să facă cu ea.

- Horace, a spus el ţâfnos.
- Horace? Ea s-a gândit un moment la câine, apoi l-a mângâiat pe vârful capului. Chiar că ţi se potriveşte ca o mănuşă. Eşti mare ca un cal.

„Este mare ca uneai, Val... Trebuie să-i spunem Horace...”

Acea amintire a revenit în mintea lui şi s-a pregătit pentru valul obişnuit de durere, provocat de acele care-l înţepau şi îi străpungeau pieptul, acel loc în care inima lui bătuse cândva, întreagă şi fericită. Dar, de data asta, nu a mai apărut.

A dat înapoi, destabilizat de absența singurelor sentimente care îi fuseseră familiare.

- Ce faci aici? a întrebat el, cu vocea aspră.

Myrtle a privit din nou în direcția lui.

Confuzia a făcut-o să ridice din sprânceană.

- Vă mângâi câinele? s-a aventurat ea să spună. Doamne, oare chiar o făcea pe proasta?

-Pe aici, prin împrejurimi, s-a răstit el, făcând semn spre zona din jurul lor.

Tânăra a strâmbat din nas și părea că, așa strălucitoare și veselă cum era de obicei, nu ar fi fost capabilă să se încrunte cu adevărat.

- Aceasta este proprietatea mea, Excelență, i-a amintit ea. Mai degrabă cred că întrebarea mai potrivită ar fi ce căutați dumneavoastră aici?

Da, aici l-a prins. Era o observație destul de corectă.

- Te-am surprins furișându-te.

- Ei bine, nu prea se poate spune că m-am furișat dacă mă aflu pe proprietățile mele, a spus ea cu blândețe. Nu-i așa?

El a strâns din buze. Așa era, și ea avea *dreptate* în privința asta. Deodată, ochii căprui ai tinerei s-au luminat, iar zâmbetul ei atât de larg a reapărut, la locul obișnuit.

-De ce, ai fost...

Deja clătina din cap. Val nu trebuia să se fi obosit să iroseasc acea mișcare de negare.

- V-ați făcut griji pentru mine, nu-i așa? a terminat ea și, cumva, acel zâmbet incredibil de larg s-a lărgit și mai mult.

- Nici într-un caz. Nu îmi fac griji pentru nimeni.

Ea a arătat în jos spre Horace.

- Este un câine. Nu o persoană.

-Hmmm, a mormăit Myrtle, apoi a zâmbit din nou. Dar m-ați urmărit pentru că erați îngrijorat și vă mulțumesc că v-ați făcut griji pentru mine. Ea a coborât vocea. Cred că doi bărbați îmi supraveghează casa, a spus ea, apoi s-a uitat la el de parcă s-ar fi așteptat să fie la fel de șocat și de îngrozit precum era ea.

El a clătinat din cap.

- Da. Myrtle a ridicat două degete mici, înmănușate. Doi. Știți, bănuiesc că ar putea să fie interesați de colecția de antichități a tatălui meu.

în timp ce ea a continuat să vorbească, el a dat înapoi din motive cu totul diferite. Dumnezeule mare, ce făcuse, o stârnise?

- Și colecția lui este destul de vastă... una dintre cele mai vechi și mai valoroase și toată lumea știe despre comorile lui.

Îl duce singur

în cele din urmă, ceea ce sugerau cuvintele ei a pătruns prin ceaţa din mintea lui.-Vrei să spui că tu crezi că cineva intenţionează să fure ceva de la tatăl tău?

Tânăra a dat din cap.

-Exact.

O persoană precum Lady Myrtle McQuoid ar putea fi suspectată de o imaginaţie debordantă.

-Am încercat să-i spun tatălui şi mamei mele, dar *nuuuuuuuu.*

Ea a adăugat mai multe sunete decât ar fi crezut vreodată că pot fi adăugate la un cuvânt cu o singură silabă şi, de parcă asta nu ar fi fost o exagerare suficientă, şi-a fluturat palmele prin faţa ei pentru a da greutate afirmaţiei.

- Ei insistă că domnul Phippen este cel care le-a cerut să-l lase să-şi facă treaba, ceea ce mi se pare *extrem* de suspect. Inventarierea articolelor, a mormăit ea pentru sine. A clătinat din cap. Nici măcar nu se pricep la antichităţi. Deci de ce le etichetau?

S-a uitat la Val de parcă s-ar fi aşteptat să deţină răspunsul la acea întrebare. El a încercat cu disperare să urmărească ce naiba spunea ea. Şi nu a reuşit. A clătinat din cap.

Tânăra a arătat cu degetul în aer.

- Exact. Dacă nu ştiu care sunt semnificaţiile istorice ale pieselor, nu le pot inventaria corect.

- Crezi că acei bărbaţi au venit să fure?

-Am spus deja asta, nu-i aşa?

Aşa era. De două ori. Poate chiar de trei ori, dacă punea la socoteală şi această discuţie. Totul era confuz în acest moment.

La fel se simţea şi el şi orice altceva care avea legătură cu Myrtle McQuoid.

-Nu de la mine, propriu-zis, a clarificat ea. Ci de la tatăl meu, deoarece este colecţia lui... Eu nu am obiecte de valoare. Nu am nici unul pe care să-l fi colecţionat eu, a izbucnit ea, iar apoi privirea i-a devenit brusc melancolică. Spre deosebire de fratele meu mai mare, Arran, care are o colecţie proprie şi a călătorit mult şi a văzut lumea.

Ea a privit absentă, de parcă ar fi fost în egală măsură încântată de posibilitatea de a călători şi invidioasă pe fratele despre care vorbea acum, iar el era intrigat în acel moment de tânăra din faţa lui, care era fascinată nu de suluri de stofă, ci de perspectiva de a vedea o lume dincolo de limitele Londrei. *Cdristi CaidwelT*

Tulburat de această revelaţie involuntară cu privire la tânără, s-a străduit să revină la motivul îngrijorării lui, cel care iscase o discuţie care devenise deja mult prea lungă.

-Tatăl tău i-a angajat personal pe aceşti oameni, a spus Val.

-Da.

- Prin urmare, mă aştept să-i cunoască pe cei pe care i-a angajat.

-Atunci nu-l cunoaşteţi pe tatăl meu, a replicat ea. Este foarte naiv. S-a uitat fix în ochii lui Val. *Foarte.*

Cuvintele acestea... venite din partea ei? Dumnezeule, ce spuneau toate acestea despre bărbatul care o procrease?

- Dacă, întâmplător, observaţi că ceva este în neregulă. Excelenţă – ea s-a aplecat şi i-a şoptit – orice, să veniţi să mă avertizaţi.

A afişat o expresie impenetrabilă.

-Ai cuvântul meu.

-Mulţumesc.

Myrtle a afişat încă unul dintre zâmbetele ei însorite şi, în mod ciudat, acea sclipire de bucurie nu a avut acelaşi efect iritant ca înainte. Deodată, ea a început să mestece vârful mănuşii.

- îndrăznesc să spun că acum, că tot acţionăm împreună pentru a-i prinde pe aceşti nenorociţi, cu siguranţă putem să spunem că suntem prieteni.

- în mod categoric, nu suntem prieteni.

Nu mai avea prieteni. Şi nici nu mai voia. Cu cât mai puţini oameni de care să-i pese, cu atât mai bine. Era mult mai bine aşa, pentru că nu mai era obligat să se expună la acel tip de durere pe care o provoca o iubire prea profundă.

- Prin urmare, a continuat ea de parcă nici nu ar fi spus nimic, trebuie să-mi spui Myrtle.

-Myrtle, a mormăit el.

Doar că nu a fost chiar atât de groaznic. Mai degrabă... i se potrivea.

Ea s-a încruntat.

- Şi eu o să vă spun...?

-Nu.

Ea a strâns din buze.

-Hmmm. Atunci o să vă consider genul *acela* de duce.

Nu întreba. Nu o întreba...

Şi care ar fi genul *acela?*- Cel care insistă să i se spună Excelenţa Sa. O zi bună, *Excelenţa Voastră!*

Şi, strângându-şi coşul şi ignorând protestele lui, fetişcana încăpăţânată şi-a continuat drumul cu un pas sprinten, lăsându-l aşa cum se simţea întotdeauna după o întâlnire cu ea – complet şi total confuz.

CapitoCu(7

„Ce *este în neregulă cu numele Myrtle?"*

în dimineaţa următoare, acea voce în egală măsură cam sâcâitoare, dar şi curioasă, a destrămat liniştea dimineţii şi gândurile lui Val, făcându-l să blesteme şi să dea drumul la greutatea pe care o ducea în braţe pe caldarâmul acoperit de zăpadă.

Cu un coş pe care-l legăna în mână de parcă ar fi fost o Scufiţă Roşie la întâlnirea cu lupul, Lady Myrtle şi-a înteţit paşii, oprindu-se doar când a ajuns în dreptul lui.

-Eu...

Confuz, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când se afla în preajma ei, Val a reuşit doar să dea din cap.

- Numele meu, a spus ea când a ajuns în faţa lui. Ieri, când v-am sugerat să-mi spuneţi pe nume, aţi spus *Myrrrtle.*

Ea a mârâit imitându-i atât de bine vocea, încât Val s-a trezit zâmbind.

- Vreau să ştiţi, a continuat ea, aşa cum a făcut-o atât de des în discuţiile lor, că nu vă învinovăţesc. De fapt, sunt de acord cu dumneavoastră.

-Eu...?

Val şi-a dat seama că nu era în stare decât să dea din cap.

- Nu mi-a plăcut niciodată numele meu.

Auzind-o spunând acest lucru, s-a tulburat din motive rămase necunoscute.

- Myrrrtle, a spus ea cu voce tare, într-o imitaţie perfectă a vocii lui cu tonalităţi grave şi baritonale.

Genul de inflexiuni care au sugerat că nu prea era înzestrat cu darul vorbirii. Şi era cât se poate de corect, nu avea această abilitate. Nu mai interacţionase cu alţi oameni.

- Ştii că se spune că mi-am ucis servitorii care îmi slujeau la reşedinţă, a spus el într-o încercare de a încheia această discuţie şi de a o goni.

- Ştiu, a spus ea fără să clipească. Ar trebui să ştiţi că, dacă v-aţi fi abţinut, aţi mai fi avut oameni prin preajmă care să te ajute, a trâmbiţat ea în timp ce a lăsat coşul jos.

Iin *duce singur -*

Inclinându-se, tânăra rămasă blocată undeva între copilărie şi maturitate a început să caute prin troienele de zăpadă neobişnuit de mari pentru Londra buştenii pe care îi scăpase din braţe.

Fără a mai ţine cont de partea lui raţională şi de decizia lui de a nu se implica în nici o relaţie cu nimeni, i-a ţâşnit de pe buze o întrebare.

- Scuze?

- Aşa ar *trebui,* pentru că v-aţi ucis servitorii, l-a certat tânăra în timp ce i-a întins încă doi buşteni, pe care i-a aruncat spre pieptul lui.

Val i-a prins cu un gest reflex.

-Asta în cel mai fericit caz. Uciderea servitorilor reprezintă o faptă intolerabilă.

Lady Myrtle s-a oprit în căutarea ei şi apoi, aplecându-se, a săpat cu mâinile prin zăpadă de unde a scos un alt buştean.

L-a pus peste grămada din ce în ce mai mare din braţele lui.

Şi el a dat iar dovadă de aceeaşi slăbiciune pentru că nu s-a putut abţine să nu-i mai pună o a doua întrebare, de data aceasta una sarcastică:

- Şi uciderea altor persoane este tolerabilă?

- Ei bine, aş spune că servitorii merită un respect şi o apreciere mult mai mare pentru munca pe care o fac. De fapt, am în minte o serie de stăpâni şi de stăpâne care s-au purtat oribil cu servitorii lor şi care ar aduce bucurie întregii lumi dacă ar fi suferit un accident sau ar avea parte de un sfârşit rapid precum servitorii tăi.

Nu conta ce poveşti bizare a scornit ea împreună cu familia ei, cu toate acestea...

-Nu mi-am omorât servitorii, a spus el cu aceeaşi inflexiune aristocrată şi rece, pe care regretatul său bunic a perfecţionat-o, aducând-o la cele mai înalte standarde şi pe care Val a promis să nu o folosească niciodată.

Dar fusese înainte să se confrunte cu *asta.*Tânăra l-a bătut peste mâna înmănuşată.

-Aşa spun toţi criminalii.

Tânăra şi-a îndreptat spatele şi-a strâns fustele, iar el se aştepta – se ruga – să plece. Dar şi-a reluat căutările prin zăpadă după ceilalţi buşteni.

Iar el, Val Bancroft, ducele de Aragon, s-a simţit complet şi în mod iremediabil neajutorat.

În timp ce fredona încet un cântecel vesel, aerul a început să freamăte, umplând cerul hibernal şi fluturându-l mai sus, până în paradis – dacă chiar ar exista un astfel de loc în lumea de dincolo.

„Bunul Rege Wenceslas s-a uitat afară. De sărbătoarea Sfântului Ştefan Pe când zăpada cădea de jur împrejur Deasă, pufoasă şi netedă...”

Val a îngheţat.

„Luna strălucea puternic în noaptea aceea... Şi, deşi gerul era pătrunzător, A apărut un om sărac Să adune lemne pentru iarnă...”

Tânăra a întrerupt brusc cântecul, iar Val a mulţumit unei divinităţi în care încetase să creadă, pentru că o făcuse să tacă.

- Ce mă amuză este că şi dumneavoastră sunteţi un om sărac care adună lemne să se încălzească. Nu *sărac-sărac,* a pălăvrăgit ea în continuare. Dar există diferite *forme* ale sărăciei şi, cu siguranţă, te regăseşti într-una din aceste categorii.

Fără să-i pese în care categorie l-ar fi plasat, dorindu-şi doar să o vadă plecată, a deschis gura pentru a-i spune toate acestea când ea a început să cânte pentru a doua oară.

„Pajule, vino lângă mine, Dacă ştii să-mi spui Ţăranul acela cine este? Unde stă şi care este casa lui?”

Şi nu a mai simţit nici zăpada îngheţată de sub picioarele lui sau frigul pătrunzător al zilei de iarnă – a simţit cum trupul i s-a acoperit de sudoare în timp ce şi-a amintit de o altă tânără care cânta la fel de veselă. Cântecul unui înger căzut pe pământ.

„Aduceţi-mi carne şi vin, Aduceţi-mi aici buşteni de pin: Tu şi cu mine o să-l vedem cinând, Când o să i le ducem acolo.”

Vocea ei se înălţase peste furtuna care şuiera pe la geamurile trăsurii lor şi peste vântul care bătea în pereţii ei, iar Val rădea şi o acompania până când...

Timpul s-a întors cu un scrâşnet înapoi în acel moment. Cu siguranţă, l-a ajutat să suporte mai uşor trecutul dureros faptul că melodia cântată pe o altă tonalitate de către tânără, a cărei voce nu semăna deloc cu vocea ca de înger a celeilalte, acea fantomă care încă îl bântuia.

Iin duce singur

„Sire, noaptea este mai întunecată acum Iar vântul suflă mai puternic Mi se opreşte inima, nu ştiu cum O să mai pot merge mai departe...”

- încetează cu cântatul, s-a răstit el.

Tânăra s-a oprit brusc, abătându-şi atenţia de la ceea ce făcea şi l-a sfredelit cu o privire aprigă şi intensă, dovadă a durerii provocate şi a unei sfidări şi mai puternice.

în acel moment, pe măsură ce tăcerea se prelungea, el, care încetase să se mai simtă stânjenit în faţa cuiva, a fost cuprins brusc de o emoţie despre care crezuse că nu avea să mai fie vreodată capabil să o trăiască.

Vinovăţia.

Şi tânărul, şarmantul crai care fusese odată, ar fi ştiut cum să facă să dispară tăcerea stânjenitoare şi tensionată; ar fi reuşit să şteargă privirea încruntată şi tristă pe care i-o aruncase şi să-i readucă gropiţele în obraji. Dar nici nu mai era tânărul acela şi nici nu-şi mai dorea să mai fie.Până la urmă, ea a fost cea care a depăşit momentul tensionat.

-Asta a fost greşeala lor? a întrebat ea, fremătând de curiozitate.

Mirat, şi-a încreţit fruntea.

-Slujitorii tăi..., a continuat ea. Şi, fără să-i dea ocazia să facă un comentariu – nu că ar fi avut vreunul în acel moment –, sprâncenele negre ale lui Lady Myrtle s-au ridicat brusc. Desigur că acesta trebuie să fi fost motivul. I-ai ucis pentru că nu ţi-a plăcut cum cântau. *Ţţ. Ţţ.* A cloncănit ca o găină. Este o adevărată dovadă de cruzime să omori un servitor vesel doar pentru că fredona şi el ceva.

Şi, spunând acestea, a continuat să cânte şi mai tare. Val a închis brusc ochii şi a rostit un blestem greu, care i-ar fi făcut pe mulţi bărbaţi în puterea vârstei să se facă nevăzuţi, învârtindu-se pe călcâie şi ar fi putut avea rezultate şi în alungarea acestei afurisite... dacă nu ar fi cântat din toţi rărunchii o colindă blestemată.

Din experienţa întâlnirilor lor scurte, dar elocvente, ar fi trebuit să îşi dea seama că prerogativele lui ducale prin care îi putea porunci să tacă erau inutile în faţa încăpăţânării ei.

- Ce naiba faci aici?
- Vă fac o vizită, a spus ea.

-Mie?

A dat din cap.

Deci prefera să-şi petreacă timpul cu el, un străin şi, pe deasupra, unul pe care-l considera ucigaşul propriilor servitori?

-Ai familia ta, a spus el ursuz.

Avea ceva ce el nu avea. Cu această amintire patetică şi fără rost, a profitat de acest moment pentru a o alunga.

- Şi ar trebui să te întorci la ei. Sunt sigur că se întreabă unde ai dispărut.

Era o minciună. Familia ei gălăgioasă şi curioasă, care privea mereu spre ferestrele casei lui, era probabil recunoscătoare pentru acest moment de respiro. Doar dacă... El a fost martor la plecarea tuturor celor din familia ei. Cu siguranţă, nu au lăsat-o pe tânăra...

-Au plecat, a spus ea încet, confirmându-i întrebarea nerostită.

S-a încruntat. Lui Val nu-i păsa cu adevărat de tânără sau de situaţia ei, pentru simplul fapt că nu-i păsa de nimeni.

- *Unde* au plecat? a întrebat, incapabil să-şi explice de ce acea întrebare i-a scăpat de pe buze.

Iin *duce singur -*

Dar, sincer, ce familie ar fi plecat şi ar fi lăsat o tânără singură, doar cu servitorii lor?
-În Scoţia. În vacanţa de sărbători.
- Sărbători?
- De Crăciun. A făcut o pauză. Ştii, este Crăciunul.
- Englezii nu sărbătoresc Crăciunul.
- Sunt scoţiană.
- *Desigur* că eşti, a mormăit el.
Tânăra a dus mâna înmănuşată în spatele urechii.
- Ce aţi spus?
Ştia că era mai bine să nu mai continue discuţia.
-Nim...
-Aţi spus pentru că sunt scoţiană. Vă informez că există o mulţime de englezi care sărbătoresc Crăciunul.
I s-a strâns stomacul. Ştia bine asta.
-Mulţi domni şi doamne, a continuat fiinţa guralivă, fără a ţine cont de tulburarea lui, nelăsând durerea să-şi înfigă complet ghearele în el, aşa cum se obişnuise deja.
Aşa că stătea în faţa ei într-o stare de confuzie cumplită, ascultând-o cum debita aiurelile ei despre perioada sărbătorilor de Crăciun.
- Şi Jane Austen, a spus ea.
-Tu şi această Jane Austen din nou, a mormăit el.
Părea că ar fi pus sub semnul întrebării însăşi onoarea familiei sale după privirea îngrozită pe care i-a aruncat-o.
-Am dezamăgit-o profund, s-a văitat ea. Şi pe dumneavoastră v-am dezamăgit.
- Asta trebuie să aud şi, prin „trebuie să aud”, vreau să spun că *nu*...
Lady Myrtle şi-a ridicat mâinile în aer; în gestul ei expansiv, l-a lovit în braţ cu bustul pe care-l avea în mână. Val a mormăit, dar, fiind atât de pornită să sară în apărarea femeii necunoscute, Lady Myrtle nici măcar nu s-a oprit şi nici nu şi-a cerut scuze.
-Dezvăluindu-ţi secretul despre domnişoara Jane Austen, cu siguranţă o să înţelegi că ea este cea mai minunată englezoaică din toate timpurile.

Nu, nu este, a spus el, privirea lui privind pierdută peste umărul tinerei, spre casa lui pustie.în mod categoric, nu vreo străină pe care nu o cunoscuse niciodată. Existase doar o femeie care ar putea fi considerată singura...

- Cu siguranţă că este. Trăiască domnişoara Austen! a strigat furioasă Lady Myrtle.

A simţit un gol în stomac, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îşi amintea cât de fragilă era viaţa.

- într-o bună zi, întreaga *lume o* va descoperi pe domnişoara Austen, a continuat tânăra pe un ton reverenţios. Va fi considerată drept cea mai cunoscută, cea mai valoroasă şi cea mai talentată scriitoare din toate timpurile.

- Shakespeare. Keats. Coolidge. Chaucer.

Lady Myrtle a punctat aerul cu un deget într-o succesiune rapidă pentru fiecare cuvânt pe care l-a rostit:

- Bărbat. Bărbat. Bărbat. Bărbat. Toţi sunt *bărbaţi.*

Ar fi trebuit să îşi dea seama că ar fi fost mai bine să nu o provoace.

- Cu toate acestea, domnişoara Austen...

- Este o femeie? a întrebat el sarcastic, uimit imediat de faptul că a fost capabil să exprime... orice formă de umor. Chiar şi unul sarcastic.

- Exact.

Zâmbetul ei a dispărut, iar fruntea ei uşor prea înaltă şi prea lată s-a încreţit.

-Ce făceam?

- Plecai? s-a aventurat el plin de speranţă.

Fie din cauză că l-a ignorat, fie pentru că nu-l auzise, fiind absorbită de gândurile ei, tânăra şi-a atins bărbia într-un mod contemplativ.

-Unde rămăsesem... Unde rămă... Ochii i s-au luminat. Mi-am amintit! Sărbătoarea de Crăciun!

A mârâit, dar din nou aiurelile ei erau destul de sonore încât să poată să trezească vecinii la această oră timpurie, dacă ar fi existat vreunul, acoperindu-i răbufnirile nervoase.

-Verii mei şi părinţii lor sărbătoresc *de asemenea* sezonul...

- Care au şi ei sângele tău scoţian şi împărtăşesc aceleaşi obiceiuri şi tradiţii şi, prin urmare, este evident pentru oricine că întreaga ta familie îl sărbătoreşte.

A ridicat un deget şi i l-a fluturat pe sub nas.

-A, da, dar doar jumătate din familia lor este scoţiană, deoarece mătuşa mea s-a căsătorit cu un gentleman englez pursânge. Domnul Francis Smith.

Lady Myrtle a făcut această afirmaţie şi s-a uitat la Val de parcă ar fi trebuit să aibă vreo idee cine naiba era domnul Francis Smith. Totuşi, poate dacă ar fi tăcut, dacă nu i-ar fi

permis în vreun fel, s-ar fi oprit din pălăvrăgeala ei insuportabilă şi l-ar fi lăsat să se întoarcă la casa lui şi la suferinţa lui şi...

Se părea că tânăra nici nu se aşteptase la nici un fel de comentariu din partea lui.

- Leigh Hunt a susţinut ideea reînvierii sărbătorii sezonului de Crăciun. S-a oprit şi i-a aruncat o privire pătrunzătoare. Bănuiesc că ştii cine este Leigh Hunt?

- Eseistul, a spus el automat, în timp ce se străduia să îşi explice de ce naiba rămăsese acolo.

Şoc şi confuzie. Asta i s-ar fi întâmplat oricărui gentleman, în special unuia care s-a izolat de societate pentru o perioadă atât de lungă ca în cazul lui Val.

- *Hmm, bineînţeles că ştii.* Tânăra a ridicat impertinent din sprâncene. Hunt este bărbat.

Val a mârâit.

- După cum spuneam, a continuat ea, aparent mult mai puţin afectată de involuntarul lui răspuns ursuz, deşi unul obişnuit şi potrivit în acest moment. Regina Charlotte a fost prima care a lansat obiceiul pomului de Crăciun... şi mă aştept ca cineva ca tine, care nu ştie absolut nimic despre sărbători, să-l considere a fi deosebit de şocant, şi...

În timp ce ea vorbea în continuare, o discuţie lângă focul din şemineu, care avusese loc cu mult timp în urmă, între el şi o altă interlocutoare, o lady care nu făcuse tot posibilul ca să-l enerveze şi care fusese capabilă să-l facă să zâmbească, i-a revenit în memorie.

Jiu pus brazi în casă de Crăciun, Val... Trebuie să avem unul; pur şi simplu trebuie... Imaginează-ţi, va fi atât de magic."

Fusese atât de magică.

„Vrei să punem un brad în casa noastră? Atunci, când ajungem la Donneborogh", a spus el referindu-se la moşia sa de la Somerset. „Vom aduce unul, Excelenţa Voastră."
Râsul ca un clinchet vesel de clopoţel al soţiei sale i-a invadat ungherele minţii, amestecându-se cu bâzâitul produs de tânăra care ii vorbea acum.

- Dar s-ar putea crede că era doar nobilimea, dar nu a fost aşa. A fost...

- Nu vreau să vorbesc despre sezonul de Crăciun, a început el, intenţionând să-i ţină un discurs care să o gonească şi să o facă să tacă în legătură cu acest subiect pentru totdeauna.

-Tocmai am făcut-o.

El a vorbit peste ea.
- Şi de ce oamenii sărbătoresc.
-Să simtă şi să răspândească bucurie, a adăugat tânăra. Cred că asta ar trebui să fie destul de evident şi să nu fi necesitat clarificări suplimentare.
-Sau *cum* sărbătoresc, a spus el, ignorând-o.
-Am discutat doar despre câteva aspecte legate de asta.
- Sau ce mănâncă.
- Carne de vită şi tocăniţă şi budincă şi...
- Fără discuţii despre Crăciun, a tunat el, zburătăcind mai mulţi porumbei de pe pervazurile pe care se cocoţaseră, mişcarea furibundă a aripilor lor lăsând în urmă pene care pluteau mai departe pe pământ.
Şi dacă ar fi fost un bărbat care să se mai lase încă impresionat de femei, s-ar fi surprins admirând faptul că nu a fugit plângând când i-a auzit urletul şi că, în schimb, a rămas, cu picioarele înfipte în pământ, susţinându-i privirea.
într-adevăr, obrajii ei erau mai palizi şi ochii mai mari şi al naibii dacă nu era ca şi cum ar fi dat cu piciorul într-o capcană pentru şoareci atât de mizerabil se simţea, strigând la o lady care era probabil atât de tânără încât nici nu apucase să debuteze în sezonul londonez.
Ar fi trebuit să ştie mai bine şi să nu se lase pradă unui moment de milă sau de slăbiciune în această privinţă.
- Numele tău de botez este Oliver? a întrebat ea curioasă.
La acea întrebare bruscă, neaşteptată şi venită de nicăieri, Val a mişcat capul. Coada legată la ceafă i s-a răsucit peste umărul drept.
-Nu.
-Hmm, a murmurat tânăra pentru sine. M-aş fi gândit că, dată fiind aversiunea ta pentru Crăciun, ai putea fi un Oliver Cromwell. El a interzis colindele şi petrecerile de Crăciun, scoţându-le în afara legii, pedepsindu-le cu închisoarea.
A făcut o pauză, aparent bine-venită pentru a putea surprinde expresia îngrozită pe care o avea cu siguranţă pe chip. Interpretând greşit cauza expresiei, ea a clarificat toate detaliile care nu-l interesau absolut deloc.
- Oliver Cromwell este un politician englez. El a luptat împotriva regelui Charles I în timpul războiului civil din Anglia şi...
- Ştiu cine a fost Cromwell, i-a tăiat-o el printre dinţii încleştaţi.
- ...a condus Insulele Britanice ca Lord Protector din...
-Am spus că ştiu cine a fost lordul Cromwell, a ţipat el pentru a o acoperi.

lin *duce singur -*

- Bineînțeles că știi.
Lady Myrtle a fluturat inocentă din gene, dar el nu s-a lăsat intimidat de acea mișcare, așa cum nu credea că exista nici măcar un singur lucru cât de cât nevinovat la ea.
- Cromwell fiind un englez celebru, a fost fără îndoială studiat în perioada pe care ți-ai petrecut-o la Oxford.
- Cambridge, a spus el printre buzele încă încordate.
Tânăra și-a înclinat capul.
-Am fost la Cambridge.
- 0, asta este interesant, într-adevăr. Aș fi crezut că un duce ar trebui mai degrabă să fie școlit la Oxford, având în vedere că este mai veche și toate celelalte.
Și, dacă mâinile lui Val nu ar fi fost ocupate cu buștenii pe care-i ținea în brațe, și-ar fi înfipt degetele în tâmple și ar fi apăsat cu putere. Dar ea nu mai vorbea despre Crăciun, așa că s-a mulțumit cu asta.
Myrtle a oftat.
- Ar trebui să plec. La revedere, Excelența Voastră!
Ar fi trebuit să se simtă ușurat – atât de plecarea ei, cât și de faptul că renunțase să-l mai determine să-i spună care-i era numele de botez.
- Myrtle, a spus el când a început să se îndepărteze.
Myrtle s-a întors.

Cfvristi Cafciweff

Val, a spus el ursuz. Numele meu este Val.Un zâmbet lent i-a apărut pe buze. acea scânteie de veselie şi bucurie... A transformat-o într-o persoană extraordinară şi într-o femeie cu adevărat fermecătoare.

- Val, a repetat ea, ca şi cum i-ar fi testat numele. A dat din cap. Vi se potriveşte.

A dat să plece.

Cu toate acestea, curiozitatea lui s-a dovedit prea puternică.

- Ce vrei să spui?

-Stiu ce gândiţi, a spus ea.

Se îndoia că ar fi ştiut asta.

-Credeţi că numele acesta mă trimite cu gândul la Valentine din Passau, episcopul pustnic, a continuat ea.

Minunea minunilor. Val a simţit cum colţurile buzelor i se ridicau într-un zâmbet uitat.

- De fapt, nu am auzit niciodată de el.

Fără să vrea. Val era bulversat cum de această zvârlugă de femeie a ajuns să cunoască astfel de lucruri.

Din păcate, era o întrebare care urma să rămână fără răspuns.

- Dar originile latineşti ale numelui înseamnă „puternic şi sănătos", ceea ce... Ei bine, nu am cunoscut niciodată un duce, cu atât mai puţin vreun alt nobil, care să-şi taie singur lemnele şi să le care în braţe aşa cum faci tu.

Şi, de data aceasta, când i-a făcut cu mâna şi a plecat, s-a surprins ridicând braţul şi fluturându-l într-un gest de rămas-bun şi privind după ea până a dispărut.

CapitoCuC8

De atâtea ori se chinuise Myrtle în copilăria ei să se facă auzită printre ceilalţi membri care alcătuiau familia ei scoţiană numeroasă şi gălăgioasă.

Pentru a se face observată, şi-a canalizat toată energia făcând tot felul de năzbâtii prin care urmărea să le atragă atenţia. A cântat cel mai tare dintre toţi verii şi fraţii ei. S-a căţărat în copacii din faţa ferestrelor de la camerele rudelor sale şi, pentru a da o pată de culoare peisajului din jur atunci când priveau afară, a atârnat panglici de ramurile acestora, de unde le spunea poveşti şi le cânta... până când unul dintre fraţii ei mai mari a fost trimis să o dea jos de acolo de teamă să nu păţească ceva.

Această revenire în siguranţă pe pământ se termina invariabil cu o ceartă din partea părinţilor ei care ii ţineau predici despre pericole şi cu lamentările fraţilor ei că au o soră atât de imatură şi, până la urmă, se pierduse în mulţime.

Cu toate acestea, niciodată nu s-a întâmplat să fie liniște.

Așezată în scaunul din dreptul geamului din salonul din colț, tremurând sub păturile În care se înfășurase, Myrtle era înconjurată de această tăcere inedită, temută, necunoscută și înfricoșătoare.

A privit spre reședința ducelui. Cel puțin Val era aproape. Și, gândindu-se la el cum stătea în casa aceea mare și pustie, nu s-a mai simțit la fel de singură în a *ei*.

Scââăârț.

A sărit în picioare, cu inima bâtându-i nebuneşte în timp ce şi-a îndreptat privirea în direcţia acelor zgomote înfricoşătoare scoase de clădirea veche, pe care nu le auzise atunci când familia ei şi servitorii lor conviețuiau între aceste ziduri. Dar acum, fiind pustie, totul era amplificat. Şi totul era mai înfricoşător.-Opreşte-te! a şoptit ea, cu dinţii clănţănind, doar că, de data aceasta nu era doar din cauza frigului. Tremurul acela provenea din frica de a fi singură.

Şi apoi a auzit.

Poc! Pauză. *Poc!* Pauză. *Poc!*

Şi apoi, această ultimă bătaie a fost urmată de o tăcere absolută. Myrtle a îngheţat. Auzea lucruri, era evident.

Era...

Apoi s-a auzit din nou.

Poc! Pauză. *Poc!* Pauză. *Poc!*

O bătaie ritmată, ca şi cum persoana aflată de partea cealaltă a uşii nu dorea neapărat să fie auzită, ca şi cum ar fi dorit să se convingă că nimeni nu se afla în casă, astfel încât să poată să dea atacul şi să se strecoare înăuntru.

Simţind cum i se usucă gura şi îi transpiră palmele, Myrtle s-a dat jos de pe scaun, lăsându-şi picioarele încălţate doar în şosete să atingă podeaua.

S-a auzit din nou:

Poc! Pauză. *Poc!* Pauză. *Poc!*

Traversând camera în vârful picioarelor, Myrtle a apucat vătraiul de oţel de lângă soba stinsă şi rece şi, ţinându-l strâns, a pornit în direcţia de unde se auzea acea bătaie ritmică. În timp ce se deplasa cu rapiditate prin casă, a avut grijă să evite acele porţiuni de podea care scârţâiau insistent. Toată atenţia ei a rămas concentrată pe locul de unde se auzea acea lovitură.

în cele din urmă a ajuns pe hol. A fost întâmpinată doar de linişte. Oricine fusese cel care ajunsese la uşa ei încetase să bată.

Pentru că s-au asigurat că nu este nimeni aici. Pentru că ştiu că reşedin ţa es te goală...

Stomacul i s-a strâns, chircindu-se şi răsucindu-se, la fel cum i se întâmpla de fiecare dată când familia ei insista să se plimbe cu barca pe lacul de pe proprietatea familiei, experienţă care se sfârşea invariabil cu ea vomitând în apa aceluiaşi lac.Ridicând instinctiv şi mai mult vătraiul, strângându-l şi mai tare, se îndrepta înainte, evitând ferestrele, în încercarea de a nu fi văzută. Luna a pătruns prin ferestrele de pe zidurile laterale şi a luminat holul; umbre înfricoşătoare au început să dănţuiască pe podele şi pe pereţi, sporindu-i frica ce o cuprinsese şi care creştea din ce în ce mai mult în

intensitate. Myrtle şi-a muşcat tare buza inferioară, ciulind urechile.

Şi apoi a auzit.

Un murmur.

0, Doamne! Erau aici.

Şi când aveau să descopere că ea era încă aici, ştiind care le erau intenţiile faţă de artefactele tatălui ei şi că nu mai era nimeni altcineva care...

Gândurile acestea i-au provocat o panică subită, ridicându-i pulsul care îi bubuia în urechi.

Îndreptându-se spre uşă, a întors cheia, a apăsat clanţa şi, înainte ca fărâma de curaj pe care o mai avea să o părăsească complet, a deschis-o. Pentru că nu fuseseră unse, balamalele urlau şi scârţâiau exagerat de tare în liniştea nopţii. Dincolo de uşă a întâmpinat-o doar liniştea.

Poate că doar şi-a imaginat că a bătut cineva... Poate că s-a auzit de la una dintre celelalte case.

Poate că...

O umbră s-a desprins din întuneric, materializându-se o clipă mai târziu într-o o siluetă masivă, puternică şi înaltă care a păşit înăuntru.

Cu un ţipăt, Myrtle s-a năpustit înainte, fluturând arma improvizată. S-a auzit o bufnitură, în timp ce intrusul a aruncat pe podea orice ar fi ţinut în braţe. Era prea înalt pentru ca ea să-l poată ţinti acolo unde îşi propusese, aşa că Myrtle l-a lovit cu vătraiul peste umăr.

- Ieşi afară, hoţ oribil şi mizerabil, a strigat ea, lovindu-l a doua oară.

Individul a blestemat în timp ce se auzea lătratul unui câine. Un blestem cunoscut, rostit de o voce şi mai cunoscută. Myrtle a îngheţat, cu mâna rămasă ridicată deasupra capului.

- *Vaaaaaaî?*

Val, vecinul ei, ducele nervos care insistase să nu se mai întâlnească niciodată.

- La ordinele tale blestemate! a mormăit el, frecându-şi braţul.

Ea a tresărit, acoperindu-şi gura cu degetele pentru a-şi înfunda
ţipătul produs din cauza şocului, arma alunecându-i din mână şi căzând cu zgomot pe pardoseala din marmură, în timp ce şi-a dat seama brusc de efectele acţiunilor ei – şi, mai rău, de ceea ce aproape că reuşise să facă.

- Ce căutaţi aici? l-a întrebat ea, înaintând.

Şi Horace a întâmpinat-o cu un lătrat vesel – unul care, având în vedere că aproape că îl rănise destul de grav pe stăpânul său, cu siguranţă nu-l merita.

- Era să vă omor.
- Nu aveai cum. Ţinta ta a fost complet ratată, iar loviturile tale, deşi enervante, au fost în mare măsură ineficiente.

Ea s-a răţoit.

-Vă anunţ că ţinta mea nu a fost ratată.

Horace a lătrat, ca şi cum ar fi dorit să vină în sprijinul afirmaţiei sale.

Val a ridicat o sprânceană întunecată.

- Nu-mi vizai capul?

Câinele ducelui şi-a coborât căpăţâna imensă şi a scheunat.

Myrtle a strâmbat din nas.

- *Poate* că l-am avut în vedere.

A observat urma unui zâmbet pe gura lui mereu rigidă şi buzele lui perfect ferme? Inima a început să-i bată într-un ritm frenetic pentru a doua oară în această seară; de data aceasta, însă, nu din cauza fricii.

Dar acest sentiment a dispărut la fel de repede precum acele fantezii din mintea ei, spunându-şi că şi de data aceasta totul trebuie să fi fost doar rodul imaginaţiei sale.

Val şi-a îndreptat atenţia spre podea şi s-a ghemuit, continuând să adune grămada de buşteni care erau împrăştiaţi pe hol şi pe podeaua foaierului.

Ghemuindu-se lângă el pe podea, s-a gândit să dea o mână de ajutor. Între timp, Horace a intrat şi mai mult în foaier, adulmecând pereţii şi marginea scărilor înainte de a se aşeza într-un colţ.

- Ce sunt astea? a întrebat ea perplexă.
- Lemne, a mormăit Val în timp ce amândoi îşi umpleau braţele cu buşteni.
- Da, văd asta. Ce faceţi cu ele? l-a întrebat când au adunat şi ultimul buştean de pe jos şi el s-a ridicat în picioare.
- Îţi încălzesc casa.

încă îngenuncheată pe podea, a rămas nemişcată, incapabilă să se ridice. Inima ei s-a oprit o secundă şi, pentru prima dată de când familia ei a plecat şi s-a trezit singură în casa îngheţată, un val de căldură a copleşit-o; s-a prelins pe trupul ei, încălzindu-i ñeca re ungher.

El a venit cu... lemne de foc. Pentru că ştia că este singură. Pentru că ştia că îi era frig.

Nu era doar asta. El o *văzuse*. Poate pentru prima dată în viaţa ei, fusese văzută. Şi nu de familia ei sau tinerele cu care a petrecut ani de zile la doamna Belden.

Doar de el.

Val.

Ea fusese invizibilă atât de multă vreme – aproape o veşnicie –, încât nu ştia cum era să existe o altă persoană care să o privească şi care, cu adevărat...
Val a închis uşa, lovind-o cu călcâiul cizmei şi trântindu-se cu zgomot, şi i-a aruncat privirea lui obişnuită.
- Unde naiba sunt camerele tale?
Acel mormăit ursuz, cu o inflexiune destul de nervoasă a risipit imediat viziunea romantică care-i învăluise gândurile.
Myrtle a sărit în sus.
- Camerele mele? a reacţionat ea, punându-şi o mână peste inima ei, care şi-a reluat ritmul alert obişnuit, atunci când era vorba despre orice ar fi avut legătură cu acest bărbat.
A mijit ochii.
- Stai liniştită, nu am de gând să profit de tine, Myrtle.
- Nu m-am gândit la asta, a spus ea repede.
S-ar fi putut să o fi plăcut măcar puţin, cu toate acestea nu-l credea capabil să simtă altceva decât o senzaţie de iritare faţă de persoana ei. Şi chiar şi aşa, nu l-ar fi crezut în stare să profite de nimeni.
-Veniţi după mine!
A luat-o înainte. Val a urmat-o în tăcere. în momentul în care au ajuns în salonul din colţ, a intrat şi s-a oprit.
-Acesta nu este un dormitor.
-Nu.
El s-a uitat la ea, iar Myrtle a specificat:
-Aici dorm

.-Aici dorini? a repetat el.

Ea a dat din cap.

- Da, aici.

-Aici?

Enervată de felul în care a repetat tot ce i-a spus, ea a dat din cap încă o dată.

- Da, *aici.*

Şi ea şi-a chircit degetele de la picioare în podeaua din lemn dur, rugându-se să nu-şi dea seama că această cameră oferea cea mai bună panoramă asupra reşedinţei lui şi că alegerea ei se datora faptului că aici se simţea mai aproape de el şi mai puţin singură. Rugându-se ca el să nu mai pună şi alte întrebări.

- De ce?

Din păcate, ar fi trebuit să se aştepte ca Val, ducele de Aragon, să se comporte complet diferit atunci când era vorba să urmeze calea cea mai simplă şi să lase lucrurile aşa cum erau.

- Deoarece camerele mele sunt pline de umezeală şi prefer această cameră.

-Camerele tale...?

-Acesta este motivul pentru care familia mea a fost nevoită să plece pe perioada iernii. De obicei rămânem acasă, pentru că sezonul sărbătorilor de Crăciun la Londra a fost mereu perioada noastră preferată din an; însă acoperişul nostru curge – a arătat spre tavan, iar el i-a urmărit cu privirea degetul ridicat spre cer – şi podelele putrezesc. Ea a făcut un gest spre picioarele ei, iar el s-a uitat în jos. Multe dintre camere şi celelalte dependinţe sunt foarte afectate de umezeala care pune stăpânire pe clădire, inclusiv camerele mele, şi, prin urmare, am preferat să o transform pe aceasta în dormitorul meu... până când familia mea se va întoarce, desigur.

Dacă aveau să se mai întoarcă vreodată. Perspectiva părea din ce în ce mai neverosimilă cu fiecare minut care trecea.

Myrtle părea să-l fi descumpănit pe Val cu explicaţia ei, iar el a scuturat puternic din cap. Indreptându-se spre şemineu, el a depus buştenii pe care-i cărase în braţe pe suportul metalic destinat depozitării lemnelor.

- Bucătăriile? Unde sunt? a întrebat el exasperat.

Ea l-a privit perplexă.

-A!

Ridicând un deget, i-a făcut semn să o urmeze. în timp ce mergeau unul lângă celălalt, el a rămas tăcut şi totuşi, chiar

dacă se aştepta să o fi enervat liniştea lui tensionată, ea s-a simţit... în largul ei mulţumită prezenţei lui.

-Întotdeauna sunteţi laconic?

-Da.

-Aşa aţi fost mereu?

- Nu.

Şi acest răspuns scurt, lapidar, prin care îşi exprimase refuzul de a face conversaţie cu ea a sugerat că nu mai dorea şi nici nu mai avea răbdare să-i răspundă la vreo altă întrebare.

S-a mulţumit cu acel răspuns monosilabic pe care l-a primit. Şi, în timp ce străbăteau în continuare reşedinţa familiei sale, nu a putut să se abţină să nu se întrebe cum fusese înainte. Imaginându-şi-l cu acel zâmbet evaziv care uneori ii apărea pe faţă, transformat într-o expresie de bună dispoziţie permanentă şi vorbind liber.

Şi, cu toate că nu-l cunoscuse în acea perioadă, s-a surprins că tânjea după acea persoană din acele vremuri. Şi, amintindu-şi ce îi povestise fratele ei, nu avea nici un dubiu că suferinţa lui Val izvora din pierderea suferită.

Au ajuns în bucătării.

-Acestea sunt, a spus ea în timp ce el rămăsese tăcut, simţind nevoia să audă nişte cuvinte rostite de cel puţin unul dintre ei.

El a examinat bucătăriile, chiar mai friguroase decât camerele de deasupra – dacă aşa ceva ar fi fost posibil.

în timp ce el a intrat în cameră, Myrtle s-a dat înapoi, rămânând în uşă şi şi-a strâns mai bine mantia, cuibărindu-se în haina de catifea. Mişcările lui erau metodice, mişcându-se la fel de natural în bucătărie ca şi când ar fi fost un servitor născut în această casă. Dar nu era. Era un duce şi, cu toate acestea, era un duce care... ştia să facă focul.

Myrtle îl privea plină de admiraţie.

Cfiristi CaUfwefi

Odată, pe când avea zece ani, familia ei a invitat un magician la una dintre petrecerile lor din timpul verii. Tipul mustăcios, cu puternic accent rusesc, cu o mantie neagră şi o lavalieră albă ca zăpada, i-a încântat pe oaspeţi cu iluzii şi trucuri de magie care au lăsat-o fără cuvinte pe Myrtle, fascinând-o.Clipele de atunci se asemănau cu cele de acum, în care Val aducea la viaţă focul din şemineul acela.

Luând câteva lumânări de ceară în mâini le-a aşezat în sfeşnicele de bronz; după ce le-a aprins una câte una i le-a dat ei.

Le-a luat fără să spună nici un cuvânt, privindu-l cum s-a dus să mai aducă încă două.

- Nu m-am aşteptat ca un duce să ştie cum să aprindă focul, a spus ea când au pornit înapoi spre camerele ei improvizate.

- Asta e o întrebare?

Aşa ar fi vrut să fie.

- Să presupunem că nu. Dar, după puţin timp, s-a răzgândit. Cum aţi învăţat să faceţi aşa ceva?

- Pentru că îmi place să fiu singur, a spus el răspicat. Pentru că îmi place să am libertatea de a nu fi în compania nimănui, inclusiv a servitorilor mei, iar faptul că am învăţat să fac totul de unul singur mi-a oferit certitudinea că nu voi fi niciodată dependent de ceilalţi, bucurându-mă astfel de singurătatea mea.

- înţeleg, a spus ea încet, sensul cuvintelor sale şi mesajul transmis fiind atât de clar, încât a redus-o la tăcere.

Numai că, în timp ce şi-au continuat călătoria prin reşedinţa întunecată, oprindu-se din când în când pentru a aprinde câte un felinar de pe holuri, ea şi-a încreţit fruntea.

În ciuda dorinţei lui de a fi singur, despre care a vorbit cu atâta ardoare, a venit până aici. Fără ca ea să-i ceară, fără ca ea să-i dea vreun indiciu că ar fi avut nevoie sau că şi-ar fi dorit asta, el a venit la uşa ei cu un braţ de lemne şi s-a oferit să-i aprindă focul, astfel încât ea să poată beneficia de lumină şi căldură. Un alt val de furnicături fierbinţi i s-a răspândit prin vene.

în momentul în care au ajuns în salonul din colţ, Val s-a îndreptat spre şemineu. Lăsându-se în genunchi, a început să aprindă focul şi acolo. În acelaşi timp, i-a dat câteva instrucţiuni rapide despre cum să-l menţină aprins.

Nu a trecut mult timp până când un foc sănătos s-a aprins în acele grătare şi căldura s-a revărsat dinspre flăcările înalte şi jucăuşe.

-Ai tot ce-ţi trebuie? a întrebat-o.

- Cred că da.

lin *duce singur -*

Un mic oftat i-a scăpat de pe buze în timp ce a venit mai aproape de foc; şi-a întins mâinile înmănuşate încâlzindu-le în faţa focului.

- Cred că toată viaţa mea nu am ştiu să apreciez confortul oferit de lucrurile simple şi nu le-am acordat importanţa pe care o meritau, a murmurat ea. îndrăznesc să spun că niciodată nu o să mai consider că este de la sine înţeles ca toate holurile să fie luminate şi focul să fie aprins în şemineu, sau ca mâncarea să fie gătită şi servită de personalul de la bucătărie.

Pentru a accentua această afirmaţie, stomacul ei a chiorăit, jenant de tare.

Val a mormăit şi s-a răsucit pe călcâie. A avut nevoie de un moment ca să îşi dea seama...

- Plecaţi, a izbucnit ea în timp ce el se apropia de ieşirea din cameră.

Şi pentru o clipă, ea a crezut că intenţionează să-şi continue paşii, fără să-i mai adreseze nici un alt cuvânt, de parcă ea nu i-ar fi spus nimic.

Când, deodată, pe neaşteptate, el s-a oprit şi s-a uitat spre ea, ezitând.

Apoi, încet, s-a întors şi, fără să spună vreun cuvânt, s-a aşezat pe jos lângă foc, iar ea s-a lăsat pe podea, lângă el, imitându-l, strân- gându-şi genunchii la piept şi înfăşurându-şi braţele în jurul lor. Şi-a sprijinit bărbia pe genunchii ei strânşi şi s-a uitat la flăcările care dansau în şemineu.

-încă din copilărie... nu am rezonat niciodată cu restul familiei mele, a mărturisit ea. Am fost întotdeauna cea mai greu de disciplinat, în perioada în care ei puteau să ne disciplineze temperamentele. Şi, în rarele ocazii în care *doream* să am parte de linişte, fiecare ungher al casei răsuna de ţipetele lor asurzitoare.

Un zâmbet trist i-a curbat colţurile buzelor.

-Casa mea a fost întotdeauna zgomotoasă. Am două surori şi trei fraţi şi veri care sunt mereu prin preajma noastră şi, în ciuda familiei mele numeroase, întotdeauna m-am chinuit să mă integrez.

S-a oprit, punându-şi obrazul pe genunchi şi s-a uitat la el.

-Aveţi fraţi?

- Unul, a spus el. Un singur frate.

A surprins-o cu viteza cu care a răspuns, pentru că răspunsurile lui de până atunci au fost mereu reticente, ca şi când orice mărturisire pe care ar fi făcut-o ar fi fost scoasă cu forţa.

lin *duce singur -*

- Fraţii mei sunt destul de guralivi; sunt tot timpul gălăgioşi. Fratele dumneavoastră cum este?

- Cred că s-ar potrivi perfect cu cei din familia ta.

Şi, dintr-odată, i-a trecut prin faţa ochilor o secvenţă cu ea, alături de Val, înconjuraţi de familiile lor, într-un tablou fericit de Crăciun, cu râsete şi cu Val zâmbind şi... Cu inima bătându-i năvalnic, ea a dat deoparte gândurile iraţionale, neştiind de unde au apărut. Sau de ce sufletul ei încă se mai agăţa de această imagine.

Dregându-şi glasul, şi-a reluat discuţia.

- Ei bine, sunt întotdeauna zgomotoşi şi mie îmi place să citesc.

- Domnişoara ta Austen. Şi-a dus un deget la buze. Ai cuvântul meu că nu îţi voi trăda încrederea.

Conştientizarea faptului că el îi cunoştea atât pasiunile, cât şi secretul ei cel mai mare, pe care nu-l împărtăşise nimănui, şi că a vorbit atât de firesc şi fără dispreţ i-au umplut inima cu o căldură minunată.

Ea a dat din cap.

-Scrierile ei sunt... credibile. Ea descrie o lume pe care orice persoană ar putea să o perceapă şi să o înţeleagă.

Se aştepta ca el să-i respingă aceste opinii, aşa cum o făcuseră profesorii şi familia ei când încercase să discute despre noua ei pasiune pentru citit. Doar că el nu a făcut-o, şi Myrtle s-a relaxat şi mai mult în aceste discuţii libere cu el.

- De atâtea ori, am dorit să mă bucur de linişte. Am visat la o casă extrem de liniştită şi lipsită de tot acest vacarm de care am parte atât de des. Myrtle şi-a întors privirea spre flăcările dansante. Dar faptul că acum sunt absolut singură, îmi lipseşte zgomotul şi urăsc tăcerea. Acest lucru... mă sperie, a mărturisit ea, aşteptând ca el să-i dea unul dintre răspunsurile sale dispreţuitoare.

- Şi eu obişnuiam să urăsc tăcerea, a spus el pe un ton calm, uimind-o cu acea mărturisire şi făcând-o să-şi mişte capul într-o parte.

Oricum, de data aceasta, ochii i-au rămas fixaţi pe focul pe care l-a adus la viaţă în şemineu, cu privirea pierdută.

- În tăcere, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă confrunt cu regretele mele şi cu amintirile... trecutul se dezlănţuia în acele momente. Până într-o zi, când m-am forţat să înfrunt acea tăcere. M-am forţat să mă opresc şi să ascult dincolo de propriile mele gânduri chinuitoare şi de linişte şi am descoperit că există o pace în acea linişte. Am ajuns să constat că nu era ceva de temut, ci o senzaţie pe care

ar trebui să o îmbrățișez cu recunoștință pentru felul în care mi-a permis să mă concentrez.

Cât de singur trebuie să fie. Nici de data aceasta nu a încercat să-și ascundă privirea scrutătoare; nu a putut. Myrtle îl privea, cu ochii ațintiți asupra lui, în timp ce el pur și simplu urmărea focul, dorind să afle mai multe despre el și despre durerea care răzbătea din fiecare cuvânt pe care îl rostise, mai profund ca niciodată.

-Aceste amintiri... erau despre soția dumneavoastră? s-a aventurat ea.

Erau despre soția lui...?

Inima i-a luat-o razna, iar mintea-i urla pentru a-l forța să se ridice și să plece cât mai repede și cât mai departe de această casă și de întrebările tinerei.

Pentru că el nu vorbea despre soția sa.

Pentru că oamenii nu îl întrebau despre ea. Chiar și fratele său, în încercarea lui de a-l convinge pe Val în fiecare an să meargă la petrecerile de Crăciun, făcea niște aluzii vagi la acea zi, dar niciodată nu întrebase sau nu vorbise despre asta.

Cu toate acestea, Val a rămas pe loc, fără a fi enervat sau neliniștit de ușurința cu care această femeie vorbea acum despre pierderea suferită și despre trecutul său. I-a aruncat o privire grea și a scos un ţtffâit dezaprobator.

-Ai plecat urechea la bârfe, nu-i așa?

- Fratele meu a menționat că sunteți văduv.
- Bârfe, a spus el cu răceală.

Și, destul de ciudat, asta l-a calmat. I-a amintit că Myrtle McQuoid era doar o străină și nimic altceva pentru el.

- Este și o bârfă, dar, în egală măsură, și o confirmare a situației dumneavoastră, respectiv, că sunteți, dacă este adevărat, văduv. S-a oprit o clipă. Sunteți?

- Doamne, era îndrăzneaţă. Nu putea să se gândească nici măcar la o singură persoană, inclusiv la femeia care îi dăduse viaţă sau la fratele care avea acelaşi sânge cu al lui, căreia să-i fi trecut vreodată prin cap să vorbească atât de liber şi de deschis despre Dinah. Poate de aceea s-a şi surprins răspunzându-i.Sunt.

Val şi-a frecat obrazul.

-Aţi iubit-o foarte mult?

A împietrit, cu privirea pironită în faţă.

- Da, a spus el calm. Am iubit-o din toată fiinţa mea.

Şi, cu dispariţia ei, acele frânturi din el care existaseră cândva au murit odată cu ea. Lumina din el fusese stinsă şi toată căldura din interior se transformase în răcoare.

- Este o pierdere din care nu am să-mi mai revin niciodată.

O mână i-a acoperit-o pe a lui, caldă şi moale, o atingere care era delicată şi hotărâtă, iar Val şi-a coborât privirea. Ciudat, fusese atât de sigur că avea să se transforme într-un bloc de gheaţă, şi, cu toate acestea, a simţit doar căldură la atingerea fină a acestei femei.

- îmi pare rău.

îmi pare rău.

La moartea lui Dinah, câte mesaje nu îi fuseseră trimise sau câţi nu îi prezentaseră condoleanţe, şi foarte mulţi dintre apropiaţi i-au transmis întocmai cuvintele pe care le rostise această femeie.

-Sunt convinsă că aceste cuvinte sunt incredibil de... lipsite de orice conţinut, a spus ea încet. Dar atunci, când suferi o astfel de pierdere, ce cuvinte ar fi potrivite?

Nici unul. Nu era nici unul.

- Nu-l lăsa să se stingă, a spus el, ridicându-se în picioare. Trezeşte-te din când în când şi aţâţă flăcările; dacă nu, se va stinge.

- Plecaţi, a spus ea.

Şi-a imaginat regretul din vocea ei? Nu, nu şi l-a imaginat, începând cu fiecare gând şi terminând cu fiecare emoţie, tânăra era ca o carte deschisă.

-Da.

- Bineînţeles că plecaţi, a spus ea în grabă, obrajii ei căpătând o nuanţă de roz, înroşindu-se într-un mod absolut adorabil.

Se temea să fie singură.

Persoana în care se transformase ar fi rămas absolut impasibilă, pentru că era o străină şi, chiar dacă nu ar fi fost, cu siguranţă nu era problema lui. Atunci, ce era cu senzaţia aceasta care l-a ţintuit de podea, făcându-l să ezite să plece?

A dat înapoi.

Iin *duce singur -*

Ezita să plece? Ce fel de nebunie îl apucase acum?- Myrtle, a spus el, apucându-şi pălăria şi aşezând-o pe creştet.
Tânăra şi-a înclinat capul spre el.
-Val.
Şi ar fi pariat că accentul pe care l-a pus pe numele său a sunat mai degrabă ca o declaraţie legată de formalismul pe care el l-a reînviat în relaţia dintre ei.
Aşadar, a plecat, aproape luând-o la fugă înapoi spre casa lui, temându-se că, dacă nu reuşeşte să pună distanţă între ei, nu s-ar mai fi simţit în stare să facă un gest atât de eroic.
A închis uşa casei sale şi s-a sprijinit de panoul de lemn. Aşezat lângă el, Horace a ridicat capul.
-Aşa este cel mai bine, a spus Val cu fermitate.
Numai că se întreba, pe când stătea acolo singur cu câinele său, învăluit în tăcerea casei, de ce nu mai avea sentimentul că procedase corect? De ce s-a surprins dorindu-şi să fie încă vizavi, în compania unei tinere care zâmbea prea mult şi cânta şi mai mult?

CapitoCuf9

Am iubit-odin toată fiinţa mea...

Acum totul avea sens.

Acum *el* avea sens.

Odată cu trecerea în nefiinţă a soţiei sale, sufletul lui fusese distrus.

Cum ar putea un bărbat sau oricine altcineva să-şi revină după durerea unei astfel de pierderi? Să fi găsit iubirea vieţii tale, să fi avut parte de cea mai mare fericire, şi apoi totul să se năruie. Şi cu ce rămăsese? Nobilii curioşi din înalta societate, aidoma celor din familia ei, cu nasurile lipite de ferestre, urmărindu-l pe furiş... tratându-l ca pe un fel de ciudăţenie de la circ. Era oare de mirare că era rece, distant şi sumbru? Ce motive ar fi avut să zâmbească?

Privind la focul pe care i-l aprinsese şi de care, începând cu noaptea trecută, avusese grijă să nu se stingă, Myrtle a mai pus, absentă, încă un buştean. Apoi, luând vătraiul, a împins buşteanul, amestecând cenuşa. Şi a privit în gol cum flăcările cuprindeau marginile lemnului, înnegrindu-le înainte de a-l mistui, înghiţindu-l într-o mare vâlvătaie care răspândea o căldură bine-venită.

Şi, cu toate acestea, ea nu a simţit-o. Nu putea simţi această căldură. Nu în totalitatea şi nu aşa cum ar fi trebuit.

Nu după cele aflate despre Val seara trecută. Tot ce ştia era că, în ciuda suferinţei şi dorinţei lui cele mai arzătoare, de a rămâne singur – de care nu se îndoia o clipă –, venise la uşa ei să-i aprindă focul, pentru că ştia că avea să rămână în

întuneric şi ***ci*** avea să stea în frig. Şi generozitatea acelui spirit, cavalerismul lui Val, a lăsat să se întrevadă puţin din bărbatul care fusese înainte. Cât de norocoasă trebuie să fi fost soţia lui!Şi, cu siguranţă, că Myrtle era o persoană lipsită de inimă pentru că şi-a dat seama că era invidioasă pe o fantomă pentru că avusese parte de un bărbat ca Val şi pentru că fusese atât de intens şi de profund iubită de el, incât, din momentul în care murise, el încetase să mai fie un bărbat care zâmbea.

Dar a meritat să simtă asta. O, şi cât de mult simţise. Gânditoare, a lăsat din mâini unealta de oţel, s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre fereastra de la care putea observa intersecţia celor patru străzi londoneze. Totuşi, privirea ei a rămas ţintuită într-un singur loc. De data aceasta nu a fost impulsionată nici de indiscreţie, nici de curiozitate. Nu mai era vorba acum de curiozităţile legate de ciudatul ei vecin.

Era vorba despre el, Val Bancroft, ducele de Aragon – omul.

Şi-a strâns braţele în junii corpului. Cum era să fi iubit atât de profund sau, în cazul regretatei sale soţii, să fi avut parte de dragostea unui astfel de bărbat? Un bărbat care nu voia să aibă nimic de-a face cu nici o altă femeie, sau cu lumea în general, pentru că inima lui se dăruise în totalitate?

Din nou, monstrul cu ochi verzi şi-a înfipt colţii în conştiinţa lui Myrtle şi mintea ei s-a fixat acum pe bărbatul care locuia în acea casă.

El...

0 umbră a scăpărat dedesubt, iar inima a început să-i bată nebuneşte în timp ce se străduia să-l zărească. Şi apoi a îngheţat.

Erau... ei, din nou. Leul şi bursucul, aşa cum începuse să-i numească pe cei doi. Toate gândurile ei despre Val s-au risipit instantaneu, pe măsură ce frica îşi făcea loc în mintea ei. în cele din urmă, avea să vină şi ziua când întreaga echipă a domnului Phippen avea să se prezinte la uşă, gata să înceapă munca. Ea hotărâse deja că, în cazul în care s-ar întâmpla aşa ceva, pur şi simplu i-ar întâmpina şi le-ar explica că a avut loc o schimbare în programul familiei şi le-ar cere să plece.

Doar că acum nu era vorba despre un aflux constant de muncitori. Nu instalaseră nici un fel de echipament. Erau doar ei doi: leul şi bursucul. Şi, la fel ca în celelalte două ocazii precedente, când îi observase fără ca ei să ştie, au studiat cu atenţia casa, precum un micuţ cerşetor prin vitrinele de cristal ale cofetăriei lui Gunter.

Cu degetele
tremurânde şi cu dinţii
clănţănind, a întins
mâna spre zăvorul
ferestrei; bâjbâind
după cârligul de metal,
ea a reuşit să-l
elibereze şi să-l
deschidă

.Câteva păsări cocoţate pe marginea pervazului şi-au luat zgomotos zborul, fâlfâind speriate de această mişcare neaşteptată. Un val de frig a năvălit în cameră, întâmpinând-o, izbind-o pe Myrtle cu violenţa acelei dimineţi de iarnă.

Cei doi bărbaţi de dedesubt au ridicat brusc privirea.

- B-bună ziua, domnilor! a strigat ea, rugându-se ca această bâlbâială să fie pusă pe seama faptului că tremura de frig şi nu de frica ce i-a tulburat judecata. F-Familia mea şi-a amânat plecarea şi va rămâne până de Crăciun. A făcut intenţionat o pauză pentru a spori efectul spuselor ei. Deşi i-au trimis vorbă domnului Phippen, a susţinut ea, încrucişându-şi degetele la spate. Şi sunt sigură că aţi aflat deja despre amânarea începerii reparaţiilor.

Leul s-a scărpinat în frunte, sau mai degrabă în locul în care, fără îndoială, ar fi trebuit să fie sprânceana. Buclele dese şi roşcate care-i atârnau pe faţă nu-i dădeau altă opţiune decât să se scarpine prin părul care-i cădea pe frunte.

- Nu ne-a spus nimeni nimic despre o schimbare de program.

- Evident. A scos un sunet dezaprobator. îmi pare foarte rău că şeful dumneavoastră nu v-a informat. Eu... Myrtle s-a oprit în mijlocul propoziţiei şi a privit peste umăr, cu o reacţie exagerată. Ce a fost asta, mamă? a strigat ea în direcţia unui părinte imaginar. Da... ştiu... le voi închide. Vin şi eu imediat.

întorcându-şi privirea, s-a uitat la cei doi bărbaţi de dedesubt. Myrtle a tresărit, mimând surpriza de a-i mai vedea acolo, aşteptând.

-Iertaţi-mă! Am fost solicitată să ajut cu decoraţiunile de Crăciun care urmează să fie agăţate în brad.

- Rămâneţi până la Crăciun?

Cel care a întrebat a fost leul, iar ea a început să bănuiască că celălalt tip de lângă el – cel îndesat şi corpolent – era genul mut, incapabil să scoată vreun sunet, ci doar să privească.

- *întreaga* familie?

- Da, a exclamat, lipindu-şi un zâmbet larg pe obraji. Toţi opt. Mama şi tatăl meu, împreună cu fraţii mei mari, *foarte* mari, şi cu cele doua surori ale mele. V-am spus că fraţii mei sunt foarte mari? Şi verii mei sunt aici. împreună cu mătuşa şi unchiul meu, a adăugat ea. Simt că vom avea parte de o vacanţă minunată.

Ajunge, Myrtle. Opreşte-te acum.

A aruncat o altă privire înapoi spre uşă.

-Viiin, a strigat ea, adăugând mai multe silabe pentru a da o notă de sinceritate şi de iritare. întorcându-se încă o dată

spre perechea tăcută, care se uita cu îndrăznealã în sus, le-a făcut un semn scurt cu mâna. Domnilor, vă urez un Crăciun fericit!

Acestea fiind spune, Myrtle a tras ferestrele şi le-a închis bine, le-a zăvorât şi a plecat în grabă. Sau, mai bine zis, s-a repezit cu capul înainte spre draperiile de catifea aurie. Cu inima bătându-i nebuneşte în piept, Myrtle a rămas nemişcată, neîndrăznind să se mişte sau să respire.

Inghiţiseră minciuna?

Fusese foarte convingătoare, dacă putea să se laude singură.

Dar, mulţumită lui Val, acum ieşea fum pe coş, iar noaptea se zărea licărirea lumânărilor şi a focurilor pe care le aprinsese. Muşcându-şi interiorul obrazului, Myrtle a apucat perdeaua şi a tras puţin de ea, lăsând o mică crăpătură prin care putea privi afară fără a A observată.

Perechea a rămas pe loc, amândoi având o expresie sceptică pe figură, scârpinându-şi frunţile cu mişcări în oglindă, identici în acţiuni, dar diferiţi ca aspect. În alte circumstanţe, ar fi fost amuzată de impresia pe care o lăsau.

Plecaţi, se ruga ea în tăcere. *Pur şi simplu, plecaţi...*

Au trecut câteva momente care păreau să dureze o veşnicie până când perechea s-a îndepărtat în grabă, cu o iuţeală în paşii lor care sugera nu neapărat că erau decişi să plece, ci, mai degrabă, că nu voiau să fie observaţi.

Şi, indiferent de câte ori şi-a spus că avea o imaginaţie bogată şi că vedea pericolul acolo unde nu era cazul, frica o copleşea, strângându-i şi întorcându-i stomacul pe dos.

Chiar atunci, leul a privit înapoi. Myrtle a sărit de lângă fereastră, fluturând draperiile, iar ea s-a rugat ca ei să nu fi observat şi nici să nu fi apucat să o zărească stând acolo, uitându-se după ei...

A rămas pe loc, auzind doar ticăielile ceasului Ormolu aflat deasupra şemineului, numărându-le, *unu-doi-trei-patru-cinci...*

A numărat până la două sute şi nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic, în afară de şuieratul disperat al crivăţului şi trosnetul focului în şemineu.

Dar, dacă cei doi străini n-ar fi crezut-o şi ar fi avut de gând să intre cu forţa în casă, nu ar fi făcut-o deja? S-a dat înapoi, mergând cu spatele spre foc, în timp ce privirea ei i-a rămas pironită în ferestre.

Sau poate că nu au plecat. Poate că spionează chiar acum pe la ferestre, aşa cum ai încercat să-i faci şi tu lui Val.

Iin *duce singur -*

Şi dacă aşa era? Dumnezeu s-o aibă în pază, dar nu ar fi avut nevoie de prea mult timp ca să-şi dea seama că încăperile erau goale şi că familia ei lipsea şi că Myrtle rămăsese singură în toată casa.

înghiţind în sec, Myrtle şi-a întins degetele tremurânde, bâjbâind după vătraiul de metal. Degetele au atins oţelul rece şi a amestecat jarul, adăugând încă un buştean pentru a fi sigură că focul nu avea să se stingă... înainte de a pune vătraiul deoparte.

Iuţind paşii din cauza fricii, ea a plecat grăbită în căutarea singurei persoane în afară de acea pereche de străini care mai rămăsese în Londra. Val.

Numele lui era o litanie şoptită în mintea ei, o reamintire a faptului că nu era singură. Nu era complet singură. El era aici. Şi da, nu o voia prin preajmă. De fapt, nu voia să aibă de-a face cu ea, dar se dovedise şi destul de amabil încât să nu-i întoarcă de tot spatele.

Şi, cu acest gând care i-a dat speranţă şi credinţă, şi-a iuţit paşii şi s-a îndreptat spre bucătării. După ce a mai pus câţiva buşteni pe foc, a adus lumânările de ceară şi sfeşnicele în care stăteau; aprin- zând câte două odată, le-a dus cu grijă la etajul principal şi le-a aşezat pe pervazuri.

A făcut, în total, douăsprezece drumuri, cărând două duzini de lumânări.

Odată treaba terminată, Myrtle a fredonat în şoaptă un colind de Crăciun.

Acum, trebuia să mai facă un drum. La urma urmei, nu exista decât o singură modalitate sigură de a-l face să coopereze. Animată de acest gând, Myrtle a apucat cel mai mare coş de răchită şi a făcut un ocol rapid.CapitofuClO

După ce a plecat de la Myrtle seara trecută, Val hotărâse că acea interacţiune dintre ei avea să fie şi ultima. îi mărturisise ei, o străină, mai multe decât dezvăluise oricui în ultimii ani despre viaţa lui. Despre Dinah.

Din păcate, se părea că soarta părea să nu ţină cont de aceste eforturi.

Sau, mai bine zis, *ea* nu ţinea cont.

Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham!

Horace a lătrat, s-a repezit spre intrare şi S-a ridicat pe picioarele din spate, astfel încât labele i se rezemau de uşă.

Câinele a început să scâncească şi să zgârie uşa.

Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham!

Şi Val a ştiut. Dacă nu ar fi reuşit să-şi dea seama după reacţia plină de nelinişte a câinelui său, i-ar fi fost limpede, după ritmul vioi al acelei bătăi în uşă, care era identitatea persoanei aflate de cealaltă parte. Ştia că nu era fratele lui, întors ca să-l convingă să i se alăture mamei lor pentru sezonul sărbătorilor. Ştia că nu era nici vreun micuţ cerşetor sau vreun sărman care bate cu disperare pe la uşi. Sau oricine altcineva... dintr-un simplu motiv: oamenii nu îi băteau la uşă. Acesta fusese şi unul dintre motivele pentru care îl scutise fără să clipească pe Jenkins de această responsabilitate, pe perioada în care servitorii erau plecaţi.

Val şi-a dus vârful degetelor la tâmplă şi s-a lovit de mai multe ori. 0, cât de mult şi-ar fi dorit să nu fi dat dovadă de bunăvoinţă faţă de ea. Pentru că nu voia s-o mai vadă. Nu voia să vadă privirea aceea plină de milă care-i apăruse în ochii ei sinceri după discuţia lor.

El voia pace şi linişte şi voia ca familia ei blestemată să vină să o ia şi...

Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham! Ham-ham!

- Hristoase! a şuierat el, cuvintele lui fiind mai mult o rugăciune şi nu doar o simplă exclamaţie.

Nu pleca din faţa uşii pentru că era o fetişcană încăpăţânată. În timp ce mergea dinspre bibliotecă spre hol, Val şi-a împietrit inima, hotărât să păstreze ridicate acele ziduri groase din jurul lui.

Christi CaidwelT-

A deschis uşa în spatele căreia Myrtle stătea cu pumnul ridicat, ca şi cum ar fi vrut să lovească, mişcarea lui întrerupând cea de-a patra bătaie zgomotoasă.

- Val, a rostit ea, gluga ei adâncă şi mantia enormă dându-i aspectul unui copil care se îmbrăcase cu ce găsise prin dulapul mamei.

- Sunt ocupat, i-a spus el pe un ton răspicat şi a dat să închidă uşa.

Fata s-a strecurat pe sub braţul lui şi a păşit înăuntru. S-a oprit doar pentru a-l mângâia pe Horace pe capul său enorm, cu o mişcare prelungă.

- Nu vă răpesc prea mult timp, l-a anunţat ea, împingând pe spate gluga căptuşită cu blană şi dezvăluind acea claie de bucle, care în fiecare zi de când o cunoscuse deveniseră din ce în ce mai rebele, la fel ca şi stăpâna lor.

întotdeauna avusese o preferinţă pentru blonde, şi, cu toate acestea, era de părere că acele şuviţe negre ca miezul nopţii cu vârfurile strălucitoare, fără vreo speranţă să fie strânse sau îmblânzite, i se potriveau perfect. Era o zână pusă mereu pe şotii. O sirenă care ajunsese pe ţărm şi îşi păstrase încă farmecele şi îşi arunca încă plasa prinzându-i în mreje pe căpitanii nesăbuiţi şi pe bărbaţii din împrejurimi şi...

- Ştiu la ce vă gândiţi, a intervenit Myrtle, făcându-l să abandoneze calea aceea nebunească în care se afundase purtat de gândurile lui.

Cu o mişcare scurtă, dar energică din cap, a închis uşa.

- Mă cam îndoiesc, a mormăit el.

În jurul picioarelor ei, Horace se învârtea fericit, cu mişcări greoaie şi stângace din cauza faptului că şchiopăta. Spre deosebire de Val, câinele nu a avut nici cea mai mică intenţie de a-şi masca entuziasmul faţă de prezenţa vizitatorul lor din acea dimineaţă.O, Doamne, ce nebunie îl mai apucase, cu acele gânduri patetice, idilice despre această femeie – ca să nu mai vorbim că era vorba despre o femeie oarecare. Şi în special despre această gură-spartă, cu talentul de a-i enerva pe cei din jur.

Myrtle a zâmbit larg şi apoi i-a arătat un coş pe care nu-l observase până în acel moment. Ridicându-l în dreptul ochilor, i l-a fluturat pe sub nas. Iar Val se chinuia să găsească în ochii ei măcar o fărâmă din mila cu care se aşteptase să fie întâmpinat în acea dimineaţă. În schimb, a avut parte doar de zâmbet. S-a uitat la zâmbetul ei strâmb, cu două rânduri de dinţi care, chiar dacă avea o gură mare, păreau să se lupte pentru a-şi câştiga locul. Totuşi, acel zâmbet, cu două gropiţe mari, era fermecător.

A mai scuturat încă o dată coşul.

-Am venit cu bunătăţi coapte în cuptor.

Lângă ea, Horace a scheunat şi a scâncit, ridicând o labă spre acel coş de răchită. Şi a mai fost un alt detaliu care îi scăpase, din cauză că fusese absorbit de iureşul gândurilor sale haotice.

Mirosul atrăgător de mere şi zahăr umplea încăperea şi el a adulmecat o dată.

- Iată, nu este corect să te fac să aştepţi, a gângurit ea pe acele tonuri înalte pe care le rezervase pentru câinele tui, iar apoi, uitând dintr-odată de Val, a scos o tartă mică şi i-a întins-o câinelui.

Horace a hăpăit dulcele acela dintr-o singură înghiţitură, lingân- du-i degetele.

Tânăra a râs şi l-a mai mângâiat o dată.

Toată lumea se temea de câinele lui. Dar femeia aceasta a fost singura care l-a tratat pe Horace ca pe un căţeluş enorm. Totul în privinţa ei... îl descumpănea. Şi nu voia să fie tulburat, fir-ar să fie de treabă! Val dorea să calce în siguranţă pe un teren stabil, să se simtă stăpân pe el, să fie omul în care se transformase de la moartea lui Dinah – un singuratic. Iar ea se pusese de-a curmezişul în drumul lui spre singurătate.

- Trebuie să pleci, a spus cu răceală, rostind aceste cuvinte cu toată răceala de care era în stare, astfel încât să o facă să plece.

- Da, a fost de acord ea.

Tânăra a făcut o pauză şi a aruncat o privire peste umăr, de parcă ar fi căutat ceva. Sau pe cineva?

Dar am nevoie să veniţi cu mine. Myrtle s-a aplecat şi şi-a coborât vocea într-o şoaptă ridicol de puternică. De aceea am adus

Christi CaidwelT-

bunătăţi. Să vă mituiesc

- .Să mă mituieşti? a repetat el.
-Vă tachinez. Zâmbetul ei a devenit şi mai larg. Ei bine, cam aşa ceva. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră şi m-ara gândit că ar fi politicos să vă răsplătesc cu produse de patiserie pentru gestul dumneavoastră.
S-a uitat o bucată bună de timp la ea, fără să scoată nici un cuvânt, în timp ce ea nu încetase să-i zâmbească. I-a vorbit fără mila cu care se aşteptase să fie întâmpinat în acea dimineaţă, ci, mai degrabă cu toată căldura obişnuită dintre doi prieteni de o viaţă.
Tocmai Val, el cel care nu mai avea prieteni.
-Ţi-ai pierdut minţile, a spus el în cele din urmă.
- Deloc, l-a ironizat ea. Oricum mergeam acolo şi doar am mai adăugat ceva la ceea ce comandasem. Myrtle a aruncat o privire spre Horace. Şi am mai adăugat câteva şi pentru tine, băiete!
Băiete? *Băiatul* a lătrat fericit, iar coada lui uriaşă a lovit zgomotos podeaua de marmură într-un ritm rapid ca un staccato.
Tânăra i-a răsplătit bucuria canină cu încă un produs de patiserie.
-Ajunge, a spus Val cu fermitate, iar zâmbetul lui Myrtle a dispărut instantaneu, iar câinele lui a tăcut, privindu-l cu ochi mari, acuzatori, trişti.
Nu mă voi simţi vinovat... Nu mă voi simţi vinovat...
Formula magică nu l-a ajutat. I-a amintit încă o dată prin prezenţa acestei tinere şi, prin răspunsul scurt pe care i-l dăduse, că era încă capabil să aibă remuşcări. Nu, să simtă ceva.
Acesta a fost motivul pentru care, atunci când a vorbit din nou, şi-a domolit vocea – atât cât a putut – deşi avea încă o tonalitate aspră.
- Nu ar trebui să fii aici.
- Pentru că am putea fi văzuţi împreună?
-Exact...
- Dar nu este nimeni în jur.
-Am trei servitori aici.
O afirmaţie care ar fi pus pe fugă orice lady adevărată, de teama de a nu-şi compromite reputaţia.
Ea a clipit.
-Vorbeşti serios?
-Da.

-O!A făcut o pauză, frângându-şi mâinile.

- Este vorba despre familia mea, Val? Nu se vor întoarce.

Era rândul lui s-o sfideze.

- Mai mult ca sigur că se vor întoarce.

La urma urmei, nu puteau pur si simplu... s-o lase aici. 0 tânără singură la Londra.

- Crezi că pur şi simplu au uitat de tine.

- Da, a spus ea încet, dând din cap solemn. Pentru că aşa s-a întâmplat, Val. M-au trimis la doamna Belden şi am fost plecată atâta vreme, încât ei pur şi simplu... m-au uitat.

El a clătinat din cap, încercând să proceseze ultima afirmaţie a tinerei.

-Am fost la un internat pentru fete, a explicat ea, fără să ghicească adevăratul motiv al tăcerii lui uluite. Părinţii mei m-au trimis acolo, ca să pot deveni o adevărată lady.

A fost o risipă de bani, rugăciuni şi speranţe din partea familiei ei. Şi-a muşcat interiorul obrazului ca să nu-i spună toate acestea, descoperind, cu o oarecare surpriză, că era încă capabil, într-o mică măsură, să nu jignească. Tânăra nu fusese disciplinată; de fapt, ar fi pariat pe singurătatea la care râvnea atât de mult, că nici măcar bunul Dumnezeu nu ar fi avut sorţi de izbândă.

Myrtle şi-a lăsat privirea spre vârful degetelor de La picioare, studiindu-le cu atenţie, de parcă ar fi deţinut răspunsurile legate de locul unde s-ar putea afla familia ei. Era mai tăcută decât îşi amintea el să fi fost vreodată, mai tăcută chiar decât crezuse că ar fi fost capabilă tânăra guralivă.

A simţit un impuls subit de a-i face praf pe fraţii ei mai mari şi pe tatăl care nu reuşiseră să o protejeze.

-Cu siguranţă se vor întoarce, a spus el cu asprime a două oară, încurajând-o.

Odinioară, ar fi reuşit să fie un pic mai şarmant şi mai liniştitor. Totuşi, aceasta a fost tot ce a putut scoate mai bun, singurele cuvinte pe care le-a putut rosti după ani buni în care-i lipsise exerciţiul.

- Se vor întoarce, iar tu vei pleca şi li te vei alătura pentru Sezonul de Crăciun...

Şi voi *fi singur...*

Amuzant. Era exact ceea ce-şi dorea şi pentru care se rugase de când ea spionase prin ferestrele lui cu câteva zile mai devreme.

Şi totuşi, acea amintire care i-a trecut prin minte nu mai avea aceeaşi intensitate pe care o avusese. L-a făcut să se simtă în mod ciudat..., plin de regrete.

- O, da, a spus ea tranşant, ridicând capul. Ştiu că... până la urmă îşi vor da seama că nu sunt prin preajmă şi se vor întoarce, dar până o vor face, am rămas aici de una singură şi am nevoie de ajutor.

Myrtle s-a uitat fix la el şi i-a luat o secundă înainte să-şi dea seama...

-Ajutorul meu?

Ea a dat din cap.

Şi-a trecut o mână peste faţă.

Nu pune întrebări... Aminteşte-i că ar trebui să plece şi...

-Ce fel de ajutor?

Şi apoi imediat şi-a dorit să nu fi întrebat asta niciodată.

-Am nevoie să fac o baie.

S-a înecat cu propria salivă.

Myrtle şi-a dat ochii peste cap.

- Nu vă cer să mă spălaţi...

Se sufoca şi mai tare, aplecându-se şi ghemuindu-se.

Myrtle l-a lovit puternic peste braţ.

-Sau să mă ajutaţi să mă îmbrac.

Avea să-l omoare. Avea să-l înece cu propria salivă.

-Nu.

El a reuşit în cele din urmă să rostească acel refuz categoric. S-a uitat la el cu ochi deznădăjduiţi, cu o expresie tristă şi fără urmă de zâmbet pe figură, şi atunci el şi-a dat seama că era pierdut. Pentru că el devenea din ce în ce mai conştient de faptul că, în cele din urmă, nu era chiar atât de imun faţă de sentimente. Nu, nu era atât de imun faţă de *ea.*

Blestemând, i-a luat coşul şi, ridicând capacul, a băgat mâna şi a apucat prima prăjitură pe care a atins-o degetele. Val a luat o înghiţitură imensă din Prăjitura Reginei.

- Bine, a spus el cu gura plină.

Myrtle a zâmbit şi el a jurat că a fost ca şi când soarele şi-a făcut apariţia în mijlocul cerului londonez, veşnic cenuşiu şi mohorât.

- Splendid.

împingând coşul şi lipindu-l de pieptul lui, Myrtle şi-a tras gluga pe cap şi a luat-o înainte. Val s-a uitat după silueta ei care dispărea, privind-o cum ieşea şi se îndepărta prin curte, atât de încrezătoare că el avea să o urmeze aşa cum îi spusese.

Şi, preţ de o clipă, a fost tentat să închidă uşa în urma ei, să răsucească cheia şi să lase pe dinafară... pentru că în fiecare zi o lăsa să intre din ce în ce mai mult în viaţa lui şi asta il neliniştea.

lin *duce singur -*

Myrtle s-a întors şi a privit înapoi; chiar şi cu gluga ridicată, i-a simţit privirea pătrunzătoare.
-Veniţi?
A înjurat. Da, venea. Ignorându-i întrebarea, el a luat o pălărie şi şi-a pus-o pe cap.
- Rămâi pe loc! i-a poruncit el câinelui său.
În replică, Horace l-a privit insistent. Au rămas blocaţi într-o luptă, între stăpân şi câine.
- O, bine, a spus el, iar Horace a trecut în goană pe lângă el, coborând treptele după Myrtle.
Val i-a urmat, ţinând o distanţă de cei doi. Tânăra vorbea cu câinele său cu aceeaşi naturaleţe şi lejeritate cum discuta şi cu Val... iar el a presupus că avea aceeaşi naturaleţe şi atunci când discuta cu oricare altă persoană.
Nu ştia ce să se mai facă cu ea.
Poate că de aceea la fiecare pas se trezea că era de acord cu... lucruri cu care nu ar fi crezut vreodată în viaţa lui că ar fi de acord, cum ar fi de exemplu să o ajute să facă baie. S-au apropiat de casa familiei ei, unde a observat că ferestrele erau pline de...
A încetinit paşii.
- Ce sunt acelea?
Myrtle a aruncat o privire în jur.
-Care?
A arătat cu degetul spre ferestre.
- Lumânări, a spus ea şi şi-a reluat drumul. Val şi-a mişcat picioarele şi a început să ţină pasul cu ea.
- Lumânări?
- Ei bine, sunt pentru...
- Să nu-mi spui, sunt decoraţiuni de Crăciun? a întrerupt-o el.
- Da, şi asta, dar şi pentru a crea imaginea unei case luminate, astfel încât hoţii să aibă impresia că sunt şi alţi oameni în casă în afară de mine.

Desigur, cum de am uitat de cei doi hoţi? a bombănit el.-Chiar aşa, l-a mustrat ea, fără să ţină seama de sarcasmul lui.

A ajuns prima la intrarea servitorilor.

-Gata, am ajuns!

Myrtle l-a lăsat pe Horace să intre. În loc să se grăbească înăuntru pentru a se adăposti de frigul iernii, ea l-a aşteptat pe Val.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc, i-a spus când el a intrat şi ea a închis uşa în urma lor. Cu acel clic uşor al uşii din lemn care se închidea, a avut imaginea lor... rămaşi singuri.

Din nou.

Tensiunea persista în aerul rece; liniştea era asurzitoare, atât de intensă încât putea auzi fiecare respiraţie a lui Myrtle. Şi pe a lui. Respira greu şi la intervale neregulate.

„Intră, ieşi."

Aceasta a devenit noua lui formulă magică. Cu cât îi pregătea mai repede baia, cu atât mai devreme putea scăpa naibii de aici. Cu acel gând motivant care l-a mobilizat, Val a inspectat bucătăriile din casa familiei ei.

Găsind o baie de lemn, el a târât-o afară. În timp ce el făcea toate acestea, ea a aprins focul.

În ciuda tuturor eforturilor sale. Val nu-şi putea dezlipi privirea de la ea. Focul continua să ardă vioi, indicând faptul că ea a avut grijă de el toată noaptea, ceea ce însemna că fusese nevoită să părăsească dormitorul improvizat pe care şi-l atribuise singură, să coboare până aici şi apoi să urce înapoi pe scări.

-Tu ai avut grijă de foc, a spus el încet.

Myrtle a ridicat din umeri.

- Dacă nu aş fi făcut-o, focul s-ar fi stins şi atunci ce făceam? a întrebat ea zâmbind.

Nu ştia de nici o altă lady din înalta societate capabilă să-şi însuşească lecţia şi apoi să depună toate acele eforturi. Dar ea a făcut-o.

Val a început să adune mai multe găleţi şi, după ce le-a umplut de la fântâna de afară, s-a întors, aşezându-le pe plita sobei, încăl- zindu-le şi vărsându-le apoi în cadă. Iar şi iar. Până când, în sfârşit, cada era plină, iar aburii pluteau deasupra apei. A dat să plece.

- Te rog, nu pleca, a spus ea repede, iar el a încremenit. Vreau să spun că nu este nevoie să rămâi propriu-zis aici, ci, mai degrabă, rămâi aici pe...

-Nu.

-Hol, doar până când termin baia...

-Nu.

lin *duce singur -*

Categoric nu.

Şi absolut fără nici o noimă, izvorâtă din gânduri care pur şi simplu erau dincolo de puterea lui de a le controla, i-a apărut în faţa ochilor o imagine a lui Myrtle dându-şi jos hainele şi suin- du-se în baia aceea aburindă. Căldura acelei ape i-ar lăsa o dâră roşie pe piele, despre care ar fi pariat că avea o nuanţă de alb satinat, sau oare aceiaşi pistrui pe care-i zărise pe nasul ei ii acopereau şi restul corpului? Dorinţa l-a mistuit. O reacţie, pe de o parte, necunoscută, pe care nu o mai avusese faţă de nici o altă femeie de la moartea soţiei sale, dar şi una fizică, arhicunoscută. Mădularul i s-a întărit şi a pulsat deranjant la imaginile pe care le invocase mintea lui perfidă.

-Val?

Vocea lui Myrtle, puţin cam subţire şi ascuţită ca a unui spiriduş, aşa cum ajunsese să se gândească la ea, avea o urmă de ezitare.

- Nu rămân aici în timp ce tu faci baie, Myrtle. a spus el nerăbdător, dând să plece încă o dată. Aşa cum se prezintă situaţia acum, dacă am fi văzuţi împreună, aşa cum stau eu aici cu tine în aceste momente – indiferent cum ar fi interpretată, ar însemna compromiterea reputaţiei tale.

Ar trebui să găsească un servitor. Să-i trimită vorbă fratele său, spunându-i că are nevoie de o pereche de slujnice.

„Şi de ce n-ai făcut-o?” s-a auzit o voce zeflemitoare.

Pentru că dorise să fie aici cu ea.

-Trebuie să plec, Myrtle, a mormăit.

- Dar mi-e frică...

Vocea ei era stinsă şi disperată, exprimând nişte trăiri de care nu se aştepta să fie capabilă această femeie îndrăzneaţă. Şi a recunoscut – s-a dovedit mai curajoasă decât majoritatea suratelor ei când a fost forţată să se descurce în condiţiile date, pentru o perioadă atât de lungă.

Val a strâns pumnii şi a închis ochii.

„Ea nu este problema ta. Ea nu este problema ta.”

Acea formulă magică s-a dovedit la fel de inutilă de data aceasta ca şi în toate celelalte de până atunci. Şi, cum nu a reuşit să se convingă pe el, a apelat la ultima soluţie: a încercat să o convingă pe ea.

- Nu trebuie să-ţi faci griji că rămâi singură, Myrtle, a spus el, lăsând să-i răzbată un strop de exasperare în voce, în încercarea de a-i risipi spaimele iraţionale, dar destul de juste. Nu e nimeni aici.

- Exact despre asta este vorba, a spus ea, apoi s-a repezit spre el. Nimeni nu este aici în afară de mine. Ea şi-a coborât vocea până când a ajuns să şoptească. Şi ştiu şi ei asta...
Când era micuţ, iar el şi fratele lui fuseseră trimişi în camera copiilor, rămâseseră treji până târziu, în timp ce doica lor sforăia. Iar peste sforăiturile ei obosite, el şi Sidney se delectaseră cu poveşti cunoscute şi cu unele inventate de ei despre piraţi ale căror fantome se întorseseră să-i bântuie.
Tonurile ciudate din vocea cu care îi vorbea acum Myrtle îi aminteau de cele pe care le folosise el şi fratele său.
- M-aţi auzit, Val? Am spus...
-Te-am auzit foarte bine. Nu există fantome...
-Nu am spus că mi-e frică de fantome, l-a întrerupt ea. De ce să-ţi fie frică de o fantomă? Par a fi de treabă.
Altădată ar fi insistat pe această mărturisire atât de ridicolă.
-Atunci de cine ţi-e...
- De ei, a exclamat ea, ridicându-şi palmele în sus, exasperată. De bărbaţii aceia.
A vorbit de parcă el ştia, sau de parcă ar fi trebuit să ştie exact despre cine naiba vorbea ea.
- Bărbaţii.
- De ce repeţi tot ce spun?
Pentru că îl ameţise de cap. Aşa cum făcea întotdeauna. Aşa cum făcuse de când o găsise uitându-se în ferestrele lui. A mai făcut o încercare.
- De care bărbaţi ţi-e frică?
- Familia mea l-a angajat pe domnul Phippen să se ocupe de lucrările de reparaţie a casei noastre şi a trimis doi bărbaţi care mi se par foarte suspecţi.
-Foarte suspec...
A încetat să mai repete ceea ce-i spusese în momentul în care i-a aruncat o privire tăioasă.
Val a oftat.

Iin duce singur

- -Din nou asta.Oricum, a continuat ea, se pare că domnul Phippen le-a trasat sarcina de a inventaria colecţia tatălui meu.

- Bănuiesc că, dată fiind folosirea din partea ta a cuvântului „se pare", tu nu crezi că ei sunt cu adevărat angajaţii domnului Phippen.

Tânăra şi-a muşcat vârful degetului arătător.

- Nu pot spune cu certitudine. Nu ştiu dacă sunt angajaţi ai domnului Phippen care, odată ce şi-au dat seama de valorarea ar- tefactelor tatălui meu, s-au hotărât să acţioneze pe cont propriu... sau dacă...

Vocea ei s-a stins şi privirea i-a ţintuit-o pe a lui. Ea a dat o dată din cap. Se aştepta ca el să ştie ceva.

A dat iar din cap, de data aceasta mult mai energic. Dar nu putea nici în ruptul capului să înţeleagă ce insinua.

Myrtle şi-a ridicat mâinile în aer într-un gest pe care el ajunsese să-l interpreteze ca fiind modul ei grăitor de a-şi exprima frustrarea.

- Sau poate că nici nu lucrează pentru domnul Phippen. Poate că, de fapt, au minţit în această privinţă şi au aflat de colecţia tatălui meu şi au venit să ne fure.

Când a terminat, şi-a încrucişat braţele pe piept şi şi-a ridicat bărbia spre el. Pentru moment, el nu a scos nici un cuvânt.

- Asta crezi tu?

Ea s-a supărat şi şi-a lăsat braţele pe lângă corp.

-Şi vi se pare atât de greu de crezut?

- Ei bine, hai să vedem... Una dintre variante ar fi că cei doi bărbaţi care se ocupau cu inventarierea acelor articole pe când părinţii tăi erau încă aici, în realitate, nu sunt cine au spus că ar fi şi că părinţii tăi nu aveau idee despre cei pe care îi primiseră în casa lor şi care nu aveau nimic de-a face cu acest domnul Phippen. Am înţeles corect?

- Da. Ea a punctat răspunsul gesticulând cu degetul prin aer în timp ce vorbea. Da. Da. Şi da.

Val a închis ochii.

Val de acum două zile ar fi plecat. Dar nu înainte de a-i arăta cât de ridicole, cât de fantasmagorice, generate doar de frică, erau de fapt concluziile iraţionale la care ajunsese.

Numai că, în momentul în care a deschis ochii şi a văzut-o pe Myrtle cum îl privea cu seriozitate cu cei mai mari şi mai căprui ochi pe care îi văzuse vreodată, cuvintele i-au înghețat pe buze.El nu a putut – oricum, nu de data aceasta – să o rănească sau să o jignească. În schimb, a făcut singurul lucru care i-a trecut prin minte, ultimul de care s-ar mai fi crezut în stare: a căutat să-i liniștească acele temeri nefondate.

- înţeleg că trebuie să-ţi fie foarte greu să locuieşti singură în casă, Myrtle, a spus el încet, încercând să insufle o tonalitate blândă vocii sale, care, chiar şi pentru propriile urechi, suna gravă şi severă. Dar faptul de a-ţi imagina doi bărbaţi care vor să fure din colecţia tatălui tău este la fel de puţin credibil ca şi când ai susţine că nişte fantome îţi bântuie casa.

- Nu credeţi în fantome? l-a întrebat.

Doar atât a reţinut ea din tot ce-i spusese? Acesta era singurul detaliu care i-a rămas în minte? Val s-a lovit cu podul palmei peste frunte şi şi-a frecat degetele de faţă.

- *Cred* că părinţii tăi au cu siguranţă destulă minte încât să nu angajeze pe cineva care să nu prezinte încredere.

- O, da, a spus ea, cu o expresie ironică pe chip. Aceiaşi părinţi care m-au uitat aici, la Londra.

Punct ochit. A încercat din nou.

- Foarte bine. Atunci aceşti oameni nu ar fi atât de necugetaţi încât să vină la Mayfair şi să fure de la un conte. Riscă să atârne în ştreang.

- Dar de ce...

- Nu există bărbaţi suspecţi. Nu există hoţi, Myrtle, a spus el, de data aceasta pe o tonalitate severă menită să o trezească la realitate. Suntem doar tu, eu şi doi bărbaţi care lucrează pentru familia ta şi care au sarcini specifice de îndeplinit.

- Dar atunci de ce să se furişeze pe lângă casa familiei mele? Hmm? a tatonat ea. Pentru că i-am văzut dând târcoale chiar azi.

Doamne, era la fel de tenace precum iedera agăţată de o clădire, înainte să-şi dea seama ce a făcut, Val şi-a aruncat braţele în sus, aşa cum făcea ea când se enerva.

Nu ştiu, Myrtle, a spus el, exasperat. Poate că domnul Phippen i-a angajat pentru alte sarcini decât inventarierea proprietăţii familiei tale. Poate că sunt specializaţi şi în evaluarea ferestrelor şi efectuează măsurători sau numără geamurile sau stabilesc dacă vreunul din ele ar putea fi refolosit.Tânăra şi-a muşcat buza de jos şi, involuntar, privirea lui Val a urmărit acea mişcare inocentă şi neaşteptat de excitantă a dinţilor ei frământând acea bucăţică de carne. A simţit cum rămâne fără aer, în timp ce trupul i-a fost cuprins de un nou val de dorinţă. Ea s-a oprit brusc, iar el şi-a ridicat ochii pentru a-i întâlni privirea directă.

- Pare neverosimil, Val.

Orbit de dorinţă, mintea lui reuşea cu greu să proceseze, dar, în cele din urmă, a izbutit.

Sprâncenele lui Val s-au ridicat.

- Sugestiile mele sunt cele care par neverosimile?

Vocea lui a răsunat prin pereţii de piatră şi tavanul bucătăriei.

Ea a ridicat din umeri. Acesta a fost răspunsul la întrebarea lui, nimic mai mult decât o mică ridicare a acelor umerii înguşti.

Val a mârâit şi s-a întors încă o dată cu intenţia de a pleca. Şi, de data aceasta, când a întins mâna spre clanţa uşii, ea nu l-a mai strigat.

Nu a mai încercat să-l oprească. Nu a mai auzit acea voce stinsă şi acel „te rog" jalnic, implorându-l să rămână.

Val s-a oprit atât de brusc încât s-a balansat pe călcâie. S-a uitat la uşa de stejar, dorind să treacă dincolo de ea, să-şi continue drumul. Dar, din cauza acelor rugăminţi tăcute, nu a fost în stare să plece. S-a întors.

Myrtle stătea în picioare şi, cu înălţimea ei mică şi cu silueta ei subţire, părea să fi fost înghiţită cu totul în acea mantie de catifea. Părea incredibil de mică. Dar umerii ei au rămas drepţi şi mândri. Şi-a ridicat bărbia şi, prin atitudinea ei, ar fi putut fi luată drept o regină războinică care refuză să se închine în faţa forţelor invadatoare.

El a arătat cu degetul spre ea.

- Bine. Voi rămâne în afara bucătăriilor, în timp ce tu... în timp ce tu...

Numai că nu a putut să rostească acel cuvânt, pentru că nu era nici pentru prima, nici pentru a doua sau a treia oară în acea zi, când i-a apărut în minte imaginea corpului ei fără a mai fi acoperit de haine, expus gol în faţa ochilor lui. Şi-a auzit respiraţia grea şi sacadată.

- Fac baie? a spus ea, ridicând din sprânceană.

- D-da, a bolborosit el, arătând-o din nou cu degetul. Asta. Când ai terminat cu baia şi... şi cu...

- Cu îmbrăcatul?

- Da, şi asta. Plec.

Şi de data asta, când avea să plece, totul avea să se termine între ei. Aceasta ar fi fost ultima dată în care o mai vedea şi în curând avea să o uite.

Pentru că nu ar exista nici un motiv ca el să continue să fie prin preajmă şi nici nu s-ar sfârşi prea bine pentru ei. Nu, ea avea să fie exilată într-un colţ îndepărtat al minţii lui... uitată.

Numai că, în timp ce ieşea în grabă din bucătării şi stătea în hol, Val nu a putut să scape de gândul teribil că avea să-i fie aproape imposibil să uite o femeie ca Myrtle McQuoid.

Capitofufîî

Deşi primul ei sezon la Londra se apropia cu paşi repezi, Myrtle nu se gândise prea mult la bărbatul cu care ar urma să se căsătorească într-o bună zi. Nu s-a pierdut în gânduri încercând să-şi închipuie cum ar arăta acel străin fără nume şi fără chip.

Nu, judecând după exilarea la care o supuserâ cei din familia ei şi lecţiile învăţate la şcoala doamnei Belden, ştia care erau aşteptările în ceea ce o priveau: să se căsătorească cu un soţ bogat şi asta cât mai repede, astfel încât părinţii ei să poată să scape de ea, a doua oară – de data aceasta definitiv. Ei, împreună cu restul lumii, se aşteptau ca ea – ca toate celelalte tinere de familie bună – să respecte eticheta şi să fie cuviincioase, anoste şi şterse.

Singurele ei preocupări fuseseră întotdeauna legate despre cum *ar trebui* să fie el. Ar trebui să fie fermecător şi pus pe glume. Ar trebui să fie mereu cu zâmbetul pe buze şi ar trebui să rădă tare şi din tot sufletul, aşa cum făceau fraţii ei.

Şi, desigur, ar trebui să fi citit Jane Austen – ambele romane.

Şi, cu toate acestea, în timp ce se gândea la bărbatul care stătea la uşa ei, Myrtle s-a aşezat din nou în cadă, scufundându-se şi mai mult, alunecând pe sub suprafaţa fierbinte – şi şi-a dat seama că Val nu se potrivea *deloc* acestor descrieri. Era ursuz şi încruntat. Zâmbetul său apărea la fel de rar precum soarele englezesc. Dar nu credea să mai existe o altă persoană care să rădă şi să glumească mai puţin decât o făcea el. Şi, cu siguranţă, nici nu o aprecia şi nu o respecta pe domnişoara Jane Austen. De asemenea, a acuzat-o că are o imaginaţie bogată – ceea ce, ei bine, era posibil.

Posibil.

Dar acum, s-a întrebat dacă nu cumva raţionamentul ei fusese total greşit.Ce s-ar întâmpla dacă nu ar mai visa la un model de perfecţiune şi ar avea libertatea de a medita la varianta în care s-ar putea căsători cu un bărbat real? Unul cât se poate de banal care, din cauza atitudinii sale severe, nu s-ar potrivi cu imaginea unui erou din poveştile romantice pe care le citise, dar care, prin toate gesturile şi acţiunile sale, ar fi un adevărat erou, în toată puterea cuvântului. Pentru că el ar fi putut să o lase să se lupte singură cu propriile frici. Dar n-a făcut-o.

Ar fi putut să o lase să stea în frig şi întuneric. Nu a făcut-o.

Ar fi putut să o ignore când i-a bătut la uşă şi să nu-i pese de problemele ei. Şi nu a făcut nici asta. Pentru că, în ciuda atitudinii sale dure, a zidurilor pe care le ridicase în jurul lui, se dovedise a fi acel tip de bărbat care, cu fiecare acţiune, i-a tulburat ritmul inimii sale. Era un bărbat cu care s-ar fi putut imagina petrecându-şi întreaga viaţă. Pentru o clipă, o imagine i-a trecut prin faţa ochilor: ei doi singuri, citind împreună din operele domnişoarei Austen, cu Horace la picioarele lor şi Myrtle tachinându-l şi provocându-l pe Val şi...

A îngheţat.

- Unde ţi-a zburat mintea? a mormăit ea şi apoi teroarea i-a umbrit raţiunea şi, în dorinţa de a scăpa de gânduri terifiante, s-a scufundat rapid sub apă.

- Myrtle... eşti bine?

Apa i-a astupat urechile, acoperind vocea lui Val. Vocea lui îngrijorată. Dovedind încă o dată că el nu era fiinţa severă şi insensibilă pe care o afişa celor din jur. Şi ea s-a blestemat singură pentru că a observat asta, pentru că acum nu mai reuşea să pună stavilă acestor noi viziuni despre el.

-Myrtle?

Ea a ţâşnit de sub apă, clipind pentru a scăpa de usturimea produsă de săpunul care îi intrase în ochi.

- Sunt bine, a strigat ea. Sunt bine.

Cu excepţia inimii ei care-i bătea nebuneşte, ultimul lucru de care ar fi putut să fi fost sigură ar fi fost că se simţea bine. Pentru că nu se simţea bine. Se simţea confuză şi panicată şi...

-Nu pari a fi în regulă, a strigat el înapoi.

Şi a învăţat suficient de la doamna Belden pentru a şti că un adevărat gentleman nu ar îndrăzni niciodată să spună astfel de cuvinte unei lady. Că un domn ar fi acceptat minciuna şi, cu siguranţă, nu ar fi pus la îndoială asigurările pe care i le dăduse ea.

- Păi, chiar sunt. Fac baie şi mă gândesc şi... mă spăl, a adăugat ea încet.
- Sună de parcă te-ai îneca.
-Dacă m-aş îneca, aş mai vorbi? i-a replicat ea.
Din fericire, nu a mai insistat. Doar preţ de o clipă.
- Există intruşi acolo?
Sunt...? A durat o clipă şi apoi şi-a dat seama. Ce a fost asta...? A tachinat-o? Strângând şi răsucind prosopul până l-a transformat într-o minge umedă, plină de săpun, l-a aruncat spre uşă, nimerind lemnul. Picăturile de apă s-au pulverizat în aer în timpul loviturii, iar mingea improvizată a căzut pe podea cu o *pufnitură*. Un hohot de râs a răsunat pe cealaltă parte uşii de stejar, un sunet profund, expansiv şi gutural din cauza amuzamentului.
De ce...
-Valentin... tu... râzi?
Sunetul s-a oprit instantaneu. A urmat o pauză în care doar tăcerea a umplut aerul.
-Nu.
Cu un zâmbet întipărit pe buze, Myrtle s-a ridicat în picioare, revărsând apa peste marginea căzii, care a şiroit pe podea.
-Şi acum... minţi?
- Nu mint. Parcă făceai baie?
- Asta fac. S-a oprit, privind prosopul pe care l-a aruncat înspre el. Numai că am scăpat prosopul pe jos.
- L-ai aruncat, a corectat-o el.
A scos limba.
-Prea bine. L-am aruncat, dar poţi să îl iei...
-Nu, a oftat Myrtle.
Ieşind din cadă, a mers în vârful picioarelor pe podeaua bucătăriei. Luând un prosop nou, s-a întors repede şi a urcat înapoi în cadă. Apa, încă fierbinte, dar fără a mai fi aburindă, i-a acoperit umerii şi a oftat.
Şi de data aceasta, în timp ce îşi săpunea corpul, curăţându-l, a vorbit cu Val.
- Chiar crezi că bărbaţii aceia lucrează pentru domnul Phippen?
-Da.
-Şi că sunt ridicolă?
- Nu am spus că eşti ridicolă, a spus el protestând supărat. A făcut o pauză. Dar cred că este fantezist să-ţi imaginezi nişte hoţi care încearcă să-ţi spargă casa, mai ales că ar fi făcut-o deja până acum, nu crezi?
Ea a ezitat, luând în calcul această variantă.
- Nu m-am gândit la asta.

- De obicei, frica nu ne mai lasă să gândim limpede, a spus el, vorbind din propria experienţă.
-Există ceva de care să te temi? a întrebat ea şi se aştepta ca el fie să i-o reteze ferm, fie să-i dea un alt răspuns batjocoritor.
- Da, a spus el liniştit.
Asta a fost tot. Ea a aşteptat ca el să-i spună mai multe. Dar nu a făcut-o.
De data aceasta, Myrtle a sesizat dorinţa lui ca ea să înceteze cu astfel de întrebări şi femeia aceea care fusese întotdeauna nu ar fi ezitat să-l preseze pentru a afla mai multe. Dar nu a făcut-o. Şi-a continuat baia în tăcere.
Întinzându-se după bucata de săpun, şi-a frecat părul şi, după ce l-a spălat bine, s-a scufundat încă o dată în apa din cadă, apoi s-a oprit.
Fir-ar să fie.
-Val, am o problemă, a spus ea.
O înjurătură slabă i-a ajuns la urechi şi s-a trezit zâmbind încă o dată din cauza francheţei cu care i-a răspuns.
- Ce mai este acum?
- Mi-am uitat hainele de schimb. Mi le aduci tu?
Ea era deja pregătită să primească un refuz rapid.
- De unde trebuie să le iau?
Strigând de după uşă, Myrtle i-a dat indicaţiile necesare şi, chiar în momentul în care terminase de rostit ultimul cuvânt, a auzit mişcarea rapidă a picioarelor lui în timp îşi iuţea paşii pe coridor.
În momentul în care Val a ajuns în camerele lui Myrtle, s-a îndreptat fără să ezite nici o secundă spre dulap şi a deschis uşile. A scos prima rochie pe care a pus mâna...

Şi apoi s-a oprit, cu ochii ţintuiţi pe obiectele de lenjerie, simple şi albe. Nu era nimic seducător sau sexy la acele articole

.Nu aveau dantele sau volânaşe. Nici un ornament. Nu era nimic altceva cu excepţia unei fundiţe roz aplicate pe decolteu – o fundiţă care s-ar fi potrivit mai degrabă unui copil. Sau unei inocente.

Ceea ce, în mod evident, era descrierea perfectă a lui Myrtle McQuoid. Şi şi-a putut da seama în acel moment că, de fapt, *totul* era inocent la ea. Atunci de ce, în ciuda acestor evidenţe, încă îi mai apăreau în faţa ochilor imagini cu ea goală în timp ce făcea baie, săpunindu-şi corpul şi...

Blestemând, a strâns hainele în pumni, împreună cu o pereche de ciorapi albi simpli, de data aceasta, luptându-se cu noi viziuni care o înfăţişau trăgându-şi dresurile de mătase încet peste glezne, şi apoi din ce în ce mai sus, peste gambe şi genunchi.

- Eşti penibil, a mormăit el în timp ce s-a întors rapid şi a luat-o înapoi, coborând pe scări spre bucătării.

Pe măsură ce se apropia, a auzit acordurile îndepărtate ale unui colind de Crăciun cântat cu voce tare.

„Fericire lumii! Fericire lumii! O, ooo! Fericire lumii!”

Fericire lumii... Era o altă melodie pe care o cântase pe vremuri, interpretând cântecul vesel în faţa membrilor familiei sale, iar apoi, câţiva ani mai târziu, în faţa soţiei lui.

Amintirile legate de acel colind şi de versurile acestuia ar fi trebuit să-l umple de amărăciune gândindu-se la soarta lui, la tot ce a pierdut şi la tot de ce-i era dor...

Numai că nu a simţit asta atunci când a ajuns la uşă, iar scândura groasă de stejar a acesteia nu reuşea să camufleze cântecul 1 ui Myrtle.

„Fericire lumii! Fericire lumii! Oh
Fericire lumii! Mântuitorul domneşte Lăsaţi oamenii să-şi cânte cântecele în timp ce câmpurile şi apele, Stâncile, dealurile şi câmpiile Repetă bucuria care răsună...”

Nici măcar nu a reuşit să mai simtă acele resentimente care-l făceau să fie mereu posomorât, datorită ei. Myrtle, care, cu interpretarea ei exuberantă şi un pic sub ton, a fost motivul pentru care nu a mai avut acele sentimente.

În schimb, Val s-a trezit într-o situaţie inedită: i s-a alăturat în tăcere, buzele sale articulând cuvintele versurilor, dar fără a le cânta. Închizând ochii, s-a lăsat purtat de alte sentimente, diferite de cele de durere, tristeţe şi de pierdere care îl chinuiseră în anii trecuţi.

„Bucuria lumii acum cântăm Lăsaţi pământul să-şi primească Regele! Bucuria lumii atunci cântăm Lăsaţi vocile îngerilor să răsune...”

Nu a mai simţit regretul după cel care fusese odată şi persoana în care se transformase.

„Bucuria lumii acum cântăm Lăsaţi oamenii să-şi cânte bucuria...*'

Nu s-a mai gândit la persoana care fusese pe punctul să devină.

„Bucuria lumii acum cântăm Şi să repetăm bucuria sonoră...”

Nu s-a mai surprins încercând să-şi imagineze cum ar fi fost viaţa lui dacă ar fi făcut o altă alegere, un gând care l-a torturat în toţi aceşti ani: dacă ar fi aşteptat şi nu ar fi plecat în plină ninsoare, care s-a transformat într-o furtună violentă. Dacă ar fi rămas acasă cu soţia sa şi ar fi sărbătorit Crăciunul singuri în acel an...

„El stăpâneşte lumea cu adevăr şi har Şi face ca neamurile să dovedească...”

Nu, s-a trezit copleşit de aceeaşi bucurie euforică, care-i umpluse sufletul de fiecare dată când cântase acea melodie. O bucurie amplificată de cântăreaţa care interpreta un pic cam fals colindul.

„Şi minunile dragostei Lui Şi minunile dragostei Lui.”

-Val?

Vocea ei a răsunat, risipindu-i gândurile cu un scrâşnet, iar numele său rostit în locul versurilor colindului l-a făcut să tresară şi să scape din mâini hainele pe care i le adusese.

-Tu eşti?

Apa a clipocit, stârnind în mintea lui mai multe dintre acele imagini indecente ale ei, ridicându-se din cadă) cu sânii goi în aerul răcoros al nopţii. Broboane de sudoare i-au apărut pe frunte.

- Da, a spus el, fără a reuşi să-şi ascundă răguşeala din glas când a rostit acel răspuns, care a sunat mai tăios decât intenţionase.

De data aceasta însă, nu supărarea a fost cea care i-a înăsprit răspunsul, ci mai degrabă... dorinţa.

-O!

S-au auzit alte dipoceli, de parcă s-ar fi aşezat înapoi, lăsându-se din nou să alunece în apa din cadă.

- M-am temut că sunt bărbaţii.

-Nu este nici un...

Ea l-a oprit din încercarea lui exasperantă de a o linişti.

- Mi-ai adus hainele?

Val şi-a lăsat privirea în podea.

-Da.

S-a aplecat şi le-a ridicat.

- Mi le aduci înăuntru?

Ar putea să...? A început să transpire din nou. I-a cerut să deschidă acea uşă. Dacă ar fi fost vorba despre o altă femeie, una mai experimentată, care nu ar purta lenjerie albă cu fundiţe drăgălaşe roz, ar fi crezut că cererea ei ar fi fost, de fapt, o

tentativă de a-l seduce. Cu toate acestea, nu s-a putut abţine să nu invoce alte imagini indecente cu ea nepurtând nimic altceva decât urmele roşii lăsate pe pielea ei de apa caldă în care se îmbăiase.
-Val?
- Nu deschid uşa, Myrtle, a strigat el, cu vocea tensionată şi marcată de o durere necunoscută.
- Dar nu pot ieşi aşa când termin baia.
Că tot a adus vorba... Când naiba avea de gând să termine cu îmbăiatul în apa aceea? Când, ca să poată şi el să nu se mai gândească la ea stând udă acolo, mai mult decât o făcuse deja?
- Bine, a scrâşnit printre dinţii încleştaţi.
Şi strângând tare din ochi, a crăpat puţin uşa şi a aruncat hainele în interior. Au aterizat cu un zgomot uşor.
- Mulţumesc.
A mormăit ceva drept răspuns şi, terminându-şi treaba pentru care venise, a dat încă o dată să plece.
- Te rog, nu pleca până când nu termin, Val, a strigat ea din nou, cu vocea ei stinsă şi înfricoşată.
Lasă totul naibii şi pleacă.
- Sunt complet neajutorată. Dacă vin bărbaţii aceia, sunt blocată aici fără apărare, fără să pot să mă protejez.
Dacă oamenii aceia răi aflaţi doar în imaginaţia ei – sau oricare alt bărbat – ar fi dat peste ea, tânăra nu ar putea să se apere.
A deschis gura pentru a adăuga ceva, dar s-a oprit.
- Bine, s-a răstit el. Poţi să te grăbeşti?
- Desigur! a exclamat ea, recăpătându-şi bucuria naturală care părea să-i infuzeze vocea, şi a reînceput si fredoneze cântecul ei vesel.
„Bucuria lumii acum cântăm Lăsaţi pământul să-şi primească Regele! Bucuria lumii atunci cântăm Lăsaţi vocile îngerilor să răsune...”
Şi când părea că baia ei nu se va termina niciodată, că avea să îndure dipocelile apei care aluneca peste pielea ei goală, înfierbân- tându-se şi înroşindu-se la faţă pe când şi-o imagina goală, în toată splendoarea ei, în cele din urmă Dumnezeu s-a milostivit de el.
-Am terminat! a strigat ea. Dar trebuie să-mi schimb şi hainele, aşa că poţi să mai aştepţi un minut?
Val a înghiţit dureros, forţându-şi muşchii gâtului să se mişte.
„0, Doamne!
Gândeşte-te la orice altceva în afară de tânăra aflată dincolo de uşa bucătăriei, complet dezbrăcată şi ştergându-se cu prosopul.”

11n cfuce singur

Totul a fost în zadar.Imaginile care le-au înlocuit pe cele de dinainte erau unele care-l înfăţişau pe el cum îi dădea uşor mâinile la o parte şi cum o ştergea chiar el cu prosopul, îndepărtând picăturile de apă care-i umezeau mijlocul, trecând apoi prosopul de-a lungul şirei spinării, şi cum, după aceea, buzele lui sărutau fiecare loc pe care îl atinsese.

A simţit cum începe să transpire. Punându-şi fruntea pe lemnul gros de stejar, Val a dat cu capul încet şi fără zgomot de uşă, cu privirea fixată pe mai multe iniţiale, toate scrijelite pe uşă. El a aruncat o privire rapidă asupra literelor CM şi QM, pentru a se fixa pe MM.

Myrtle McQuoid.

Da, să se gândească la ea ca la o fetiţă care îşi scrijeleşte numele pe lemnul uşii. Şi, chiar şi mai mult, să se gândească cât de bine i-ar fi stat în rolul de frate mai mare care i-ar fi putut fi, ceea ce, cu siguranţă – şi pe bună dreptate l-a făcut să se simtă ca un mizerabil şi un inconştient şi abia atunci s-a simţit vinovat că o dorise pe tânără aşa cum o făcuse atunci.

Zadarnic.

Mintea lui perversă încă mai plămădea şi alte imagini cu...

Uşa s-a deschis şi o înjurătură grea i-a scăpat printre dinţi în timp ce s-a repezit într-acolo. S-a ridicat în grabă, încercând să-şi tempereze paşii..., dar fără prea mari sorţi de izbândă.

S-a încruntat la ea.

- Scuzele mele, a spus Myrtle pe un ton foarte vesel.

- Bine, a mormăit el. Acum pot...

„Pleacă.”

A fost un ordin tăcut dat de conştiinţa sa, acel înger alb de pe umărul său care ştia că era un păcătos şi care încerca să-l aducă pe calea cea dreaptă.

Dar – Dumnezeu să-l aibă în pază! – şi aceasta a fost o rugăciune pe care a înălţat-o spre ceruri – nu era în stare să plece.

-Am nevoie de ajutor, a murmurat ea, o roşeaţă fermecătoare acoperindu-i faţa, deja colorată de la baie şi pictându-i obrajii plini într-o nuanţă purpurie ca a fructelor proaspete de pădure.

Şi al naibii să fie dacă dintr-odată nu simţise gustul fructelor dulci. A înghiţit cu greu.

- Myrtle, a spus el, numele ei rostit ca o rugăminte disperată, aspră şi răguşită.

S-a întors cu spatele la el.

Zadarnic.

Val a închis ochii. Ea a spus că nu avea să-i ceară să o ajute să se îmbrace şi totuşi stătea lângă Val, cu spatele întors spre el şi cu o bucăţică de piele ca mătasea, într-o nuanţă de roz de la căldura băii, expusă privirii. Un festin pentru ochi, de care nu avea nici un drept să se bucure. Şi totuşi – a mai înghiţit o dată în sec – nu era în stare să privească în altă parte.

Nu era în stare să facă nimic altceva decât să privească. Şi poate că a simţit aşa pentru că trecuse atât timp fără să mai fi fost cu o femeie – trecuseră ani de când se culcase cu una şi chiar şi atunci, fusese doar soţia lui, şi apoi nimeni altcineva după ea – dar dorinţa l-a cuprins, simţind cum se excită şi cum îi clocoteşte sângele în vene.

- Mă ajuţi? l-a întrebat ea, cu un tremur uşor în vocea ei, care era de obicei calmă şi veselă, lăsând să se înţeleagă faptul că Myrtle era la fel de emoţionată ca Val.

Ar fi o nebunie să o atingă; dar ar fi una şi mai mare să o atingă când era aproape dezbrăcată. Şi totuşi, să o lase aşa pe jumătate dezbrăcată ar fi fost un gest şi mai necugetat.

Fără a rosti un cuvânt, s-a apropiat de ea, cu intenţia de a o ajuta să-şi închidă nasturii rochiei.

- Nu mai ai alte rochii? a întrebat el, vocea lui părând dură din cauza eforturilor lui de a-şi înfrâna dorinţa, cu degetele tremurân- du-i uşor, recunoscător că ea nu putea să le vadă aşa.

-Majoritatea au fost împachetate, iar cele pe care le-am găsit prin casă nu mi se potrivesc la fel de bine. Asta este a surorii mele.

- Te-ai gândit că ţi-ar fi aproape imposibil să te dezbraci de rochia aceasta fără ajutorul unei servitoare?

Sau al meu.

Doar că a fost o întrebare nepotrivită. Categoric, fusese cea mai proastă sugestie pe care i-ar fi putut-o da. Dintr-o mulţime de motive. Unul fiind imaginea pe care întrebarea lui a invocat-o imediat în propria sa minte: Myrtle venind la uşa lui, întorcându-se încă o dată cu spatele, iar el, cu mişcări lente, foarte lente, desfăcându-i nasturii de perle unul după altul, dând la iveală centimetru după centimetru din pielea ei de mătase. Şi-a înăbuşit un geamăt.

Myrtle s-a întors.-Ai dreptate. Nu m-am gândit deloc la asta când mi-am ales rochia.
Şi apoi, în timp ce se îndepărta de el, rochia pe care o ţinea lipită de pieptul ei i-a alunecat pe spate, căzându-i de pe umerii ei goi.
Val a închis ochii şi a mulţumit în gând, în timp ce ea a luat-o la fugă, indreptându-se spre uşă, când, dintr-odată, Myrtle s-a oprit.
Ea i-a aruncat o privire ezitantă.
-Vii cu...?
-Nu.
-Dar...
- Myrtle, suntem aici singuri împreună; eşti o tânără domnişoară, iar eu sunt un bărbat şi vei fi compromisă... Şi el ar fi prins în capcană. Dacă am fi văzuţi – a fluturat o mână între ei – aşa cum suntem noi acum, fratele tău m-ar provoca la duel.
Şi în mod ciudat, în aceste zile, moartea nu-i mai surâdea ca odinioară.
- Nu vom fi văzuţi pentru că nu este nimeni aici. a precizat ea perseverentă. Şi... mi-e frică să rămân singură.
Şi acesta a fost. Motivul pentru care îl tot căuta.
Sincer vorbind, orice tânără ar fi fost înfricoşată de perspectiva de a fi singură.
„Nu o face... Nu o face...
La naiba.”
- Bine, a scrâşnit el printre dinţi.
-Voi rămâne afară, pe coridor şi asta este...
- Mulţumesc, a spus ea repede şi, de parcă s-ar fi temut să nu se răzgândească – ceea ce în mod categoric ar fi trebuit s-o facă – tânăra a luat-o la goană.
Val a urmat-o, păstrând o distanţă considerabilă şi sigură între ei. Astfel nu a mai putut remarca la fel de uşor nuanţa tran-dafirie care încă stăruia pe pielea ei, de la apa caldă în care tocmai se îmbăiase.

CapitoCuCl2

Rămăsese cu ea.
Rămăsese în ciuda voinţei lui. Când era evident că nu-şi dorea să fie cu ea. Aşa cum, din câte observase ea, era atitudinea normală a celorlalţi când era vorba de Myrtle.
Părinţii ei o trimiseseră departe. Fraţii ei mai mari au tratat-o ca şi cum ar fi fost un copil mic care-i sâcâia în permanenţă. Fraţii ei mai mici se mulţumeau să stea împreună şi nu aveau nevoie de sora lor mai mare. Verii ei cu greu o mai băgau în seamă. Şi, de fiecare dată, Val a căutat să plece sau i-a cerut să plece.

Şi, cu toate acestea, el a mai rămas cu ea.

-Ai terminat? a strigat el de cealaltă parte a uşii de la dormitorul Cassiei, cu nerăbdare în glas.

Era evident că avea reţineri când se afla în compania ei.

- Nu, a spus ea, lăsându-şi rochia să-i cadă de pe trup şi intin- zând mâna după o alta.

Degetele i-au atins una din muselină albă, iar ea s-a oprit, analizând o vreme materialul din care fusese croită, înainte ca privirea să-i treacă mai departe.

A cercetat celelalte rochii cu mai multă grijă şi nu atât de superficial. Spre deosebire de garderoba ei, în mare parte în nuanţe de alb şi roz, cea a Cassiei era alcătuită din haine de mătase şi satin de nuanţe mai profunde şi mai închise, cu o croială şi cu corsete şi mai îndrăznеţe. Adică mai îndrăznеţe decât cele cu gât înalt, acoperite cu dantelă, care fuseseră alese pentru Myrtle, cu doar câteva luni înainte de a-şi face debutul timid în societate.

Descumpănită, şi-a ales o rochie de mătase de un albastru intens, având corsetul şi tivul împodobite cu cristale şi, cu o mişcare reverenţioasă, a scos-o din dulap. Nu mai purtase niciodată o astfel de rochie.

Sosise momentul s-o facă.

Dar sora ei, având deja experienţa a două sezoane londoneze, fără a fi reuşit să se căsătorească încă, primise o mai mare libertate în ceea ce priveşte garderoba ei, poate doar în încercarea de a o face mai atractivă?

Oricare ar fi fost motivul, Myrtle o invidia pe sora ei mai mare pentru luxul unei astfel de rochii. Cum ar arăta Myrtle într-o rochie atât de frumoasă?

„Nu, pune întrebarea care te frământă cu adevărat...” a tachinat-o vocea raţiunii. „Ce ar crede Val despre tine îmbrăcată într-o astfel de rochie?”

Probabil că...

- Myrtle?

A simţit şi mai multă iritare decât de obicei în întrebarea lui.

-Sunt aproape gata, a strigat ea, tresărind şi punându-şi rochia pe ea.

„Probabil că nu l-ar mişca nimic şi ar fi la fel de indiferent cum este de obicei în preajma ta”, a mormăit ea pentru sine.

-Ce ai spus?

- Am spus: „Nu te mişca pentru că s-ar putea ca ei să dea târcoale”, a răspuns ea, fără să clipească, tendinţa ei de a vorbi singură dezvoltându-i de-a lungul anilor abilitatea de a fi pregătită cu un comentariu la orice ar fi spus cu voce tare şi ar fi fost auzit şi de către cei din jur.

- Indivizii.
- Da, indivizii, a repetat ea, în timp ce un sentiment de frustrare, mult mai sănătos şi mai sigur, luă locul oricărei urme de regret că Val nu s-a uitat la ea ca la o femeie.
S-a repliat, toată mintea, trupul şi sufletul ei intrând înapoi în carapace. Nu că i-ar fi păsat dacă o vedea ca pe o femeie. Nu-i păsa.
A traversat desculţă încăperea, simţind cum speranţele ei naive legate de persoana lui se destrămau şi toate sentimentele romantice se stingeau uşor.
A deschis uşa.
-Am terminat.
El i-a aruncat o privire rapidă.
-Văd asta.

Asta a fost... Ea spusese că nu-i pasă dacă el o privea ca pe o femeie pe care să o dorească, dar nu era adevărat. Dar încă aştepta...o reacţie din partea lui când a văzut-o Îmbrăcată... într-o rochie fină în nuanţa safirului.
-Asta ce înseamnă? s-a scăpat ea, înainte de a-şi putea retrage cuvintele.
-Eu...
El a clătinat din cap, arătând atât de deznădăjduit şi de pierdut, când a observat cum o podideau... lacrimile.
A dat înapoi.
-Ce s-a întâmplat?
întrebarea lui a sunat ca un ordin sec venit din partea unui bărbat care în mod clar nu dorea să o întrebe asta, dar care se simţea obligat să o facă.
- Nu vreau să am un sezon londonez, a şoptit ea.
Şi-a înclinat capul.
-Nu... înţeleg.
- Nici un bărbat nu mă va dori.
- Nu este adevărat, a spus el îngrozit, simţind cum îl jenează gulerul jachetei.
-Ba da. Nimeni nu mă va dori vreodată, Val. Şi mă voi trezi că va trebui să mă mulţumesc cu un singur tip de relaţie: cea de simplă camaraderie.
- Şi camaraderia este chiar atât de lipsită de importanţă? a întrebat el cu o blândeţe în glas, pe care ea nu o auzise niciodată de la el şi de care nu credea că ar fi capabil.
Dar ar fi trebuit să ştie deja că acest bărbat nu înceta să o surprindă cu fiecare ocazie.
-Ai avut o relaţie bazată pe camaraderie? i-a replicat cât a putut de blând, ştiind deja răspunsul. Sau ai avut parte de marea iubire?
-Am avut parte de marea mea iubire, a murmurat el încet, cu privirea tristă şi melancolică.
- Exact, a spus ea, urându-se pentru că era atât de meschină, încât să fie supărată pe femeia care-i fusese soţie şi care avusese parte de atâta dragoste şi devotament. Dar eu nu voi avea parte de aşa ceva. Sunt acceptabilă, asta în cel mai bun caz.
- Drumurile sunt acceptabile.
-Exact. Ea s-a năpustit, arătând cu degetul spre el. Şi bărbaţii nu se îndrăgostesc de drumuri. Se îndrăgostesc de femei superbe şi interesante. Nu am bucle aurii. Ea a tras de o şuviţă umedă, care, chiar şi înmuiată de la baie, revenise la forma sa iniţială, cârlionţată.
-Eu... Myrtle, tu eşti... o femeie absolut fermecătoare.

Cu excepţia faptului că atunci când a spus-o, în maniera aceea confuză şi şovăielnică, de parcă cuvintele i-ar fi fost scoase cu forţa, tinerei i-a venit greu să creadă în sinceritatea spuselor lui.

Ea şi-a încolăcit braţele în jurul taliei.

- Nu sunt o persoană dorită de cei din jur, Val. Oamenii nu mă vor în preajma lor. Sunt complet ignorată de ceilalţi.

Un suspin pe jumătate de râs, pe jumătate de plâns a sufocat-o, făcând să-i tremure vocea când a rostit următoarele cuvinte.

- După cum probabil ţi-ai dat seama din faptul că familia mea atât de numeroasă m-a uitat.

Aceeaşi familie care o trimisese la doamna Belden şi îşi continuase liniştită existenţa, de parcă ar fi fost întotdeauna o familie de şapte, iar cel de-al optulea membru lipsă nu i-ar fi aparţinut cu adevărat niciodată.

Degetele i-au mângâiat obrazul, cu o atingere în egală măsură fermă, dar şi delicată, care a urmărit cu blândeţe conturul feţei Myrtle.

- Nu ştiu de ce familia ta a greşit faţă de tine, a murmurat el, cu degetele atingându-i uşor bărbia şi apoi alunecându-i până spre obraz, într-o atingere tandră care a lăsat-o fără aer, într-o mângâiere, pe care ea nici măcar nu era sigură că o făcea conştient.

Dumnezeu s-o ajute, în schimb ea era conştientă de asta, cu trupul moleşit de un val de căldură. Şi simţea fluturii din stomac.

- Dar ştii ce ştiu eu, Myrtle? a murmurat el, iar ea nu a fost în stare să facă nimic altceva decât să scuture din cap.

- Ştiu că atunci când îţi vei face debutul, vei fi înconjurată de o mare de femei banale. De femei cărora li s-a spus să nu zâmbească prea mult sau să râdă prea tare şi care au urmat cu strictețe acele instrucţiuni groaznice primire de la sfătuitorii lor lipsiţi de orice sentimente. Şi, dintre toate aceste tinere anoste, te vei remarca tu. cu un 2âmbet strălucitor şi cu un spirit neîngrădit de constrângerile pe care societatea le-a impus celorlalte femei, a căror lumină va fi umbrită de apariţia ta strălucitoare.

I s-a tăiat respiraţia, şi inima ei odată cu ea, şi nu şi-a mai găsit cuvintele. Aşa cum i s-a întâmplat chiar atunci, când cuvintele lui şoptite şi catifelate care o ameţeau au făcut-o să se îndrăgostească destul de tare de Val Bancroft, ducele de Aragon.

Mângâierile s-au oprit; ochii lui, fixaţi până atunci în ai ei, au alunecat mai jos, spre gura ei. Şi ea ştia, graţie intuiţiei

feminine, că se gândea să o sărute şi ştia, chiar dacă şi-a înclinat foarte puţin capul, că avea de gând să o facă. Şi ea şi-a închis ochii exact când gura lui a întâlnit-o pe a ei.

A fost o atingere duioasă, cu o mică şovăire care a dispărut într-o clipă, când buzele lui le-au acoperit pe ale ei din nou şi din nou, iar podeaua a început să se mişte sub picioarele ei goale. Dar el era acolo să o prindă. Prinzând-o ferm de şolduri, el şi-a înfipt uşor vârfurile degetelor în acea piele, şifonând materialul, dar ei nu-i păsa.

A gemut, plină de satisfacţie în timp ce el o conducea spre perete, fixând-o între suprafaţa solidă din spatele ei şi muşchii puternici ai pieptului lui, la fel de fermii şi laţi ca un zid. A întins o mână între ei, iar degetul mare a zăbovit pe colţul gurii ei şi, instinctiv, ea şi-a întredeschis buzele şi l-a lăsat înăuntru.

El şi-a strecurat limba în acea cavitate, gustând-o încet, cu mişcări îndrăzneţe, iar Myrtle a încremenit.

Se gândise adesea cum avea să fie primul ei sărut. Fusese un subiect de bârfă pe care toate domnişoarele de la doamna Belden îl abordau când liniştea se lăsa peste şcoală, iar ele se retrăgeau în camerele lor pentru somn.

Acesta a fost, nu sărutul lui Myrtle, ci „primul sărut” în general. Suzanne Trelawney fusese singura care experimentase aşa ceva. Şi avea această plăcere de a le delecta pe celelalte domnişoare cu poveşti despre primul ei sărut.

Lui Myrtle, toată chestiunea i se păruse dezgustătoare: umedă, jenantă şi stânjenitoare. Un bărbat să-i bage limba în gură? Cum aşa, limba umană, în general, era o bucată destul de dezgustătoare de carne. Sau aşa crezuse Myrtle.

Cât de tare se înşelase.

0, foarte tare.

Ţinută în braţele mari şi puternice ale lui Val, cu gura lui pe a ei, nu găsea nimic vulgar sau dezagreabil. Buzele lui erau tari şi la fel de puternice ca trupul pe care i-l strângea. Mirosea uşor a măr şi mentă, iar ea a oftat şi a recunoscut că Suzanne avusese dreptate. Nu era nimic neplăcut în atingerea sau gustul lui.Ea şi-a atins vârful limbii de al lui, explorându-l şi capitulând total în faţa primului ei sărut. Respiraţia lui era precipitată şi şuierătoare, ca şi a ei, în timp ce mâinile îi alunecau mai jos; prinzând-o încă o dată de şolduri, el a tras-o mai aproape. Atât de aproape încât i-a simţit lungimea şi duritatea apăsându-i pe pântece.

„Sulița" lui, aşa cum o numise mama ei, în cea mai oribilă, cea mai stânjenitoare discuţie pe care nici o fiică nu şi-ar dori să o aibă vreodată cu părintele ei. Acea referire la anatomia masculină, respectiv la mădularul unui bărbat, o făcuse pe Myrtle să nu simtă nimic altceva decât teamă şi dezgust.

Cât de proastă fusese! Val era extrem de fascinant, iar şoldurile ei se mişcau într-un mod ritmic cu ale lui, într-un mod de care ar trebui să se simtă stânjenită. Şi chiar şi atunci când a încetat să-l mai sărute şi şi-a îngropat faţa în scobitura umărului lui, i-a fost imposibil să se oprească din acea mişcare de unduire a şoldurilor.

El a mârâit, mângâind-o cu buzele pe gât. Firele scurte şi aspre ale bărbii nu mai mari de o zi i-a zgâriat pielea sensibilă, iar pulsul i s-a înteţit, devenind şi mai năvalnic.

A scos fără să vrea un mic scâncet şi şi-a lăsat capul pe spate, oferindu-i-se unui alt fel de sărut.

- Val, a gemut ea, împingându-şi şoldurile în ale lui, dorinţa ei şi acest geamăt făcând să dispară orice jenă din cauza reacţiei frivole a corpului ei.

S-a oprit şi apoi s-a dezlănţuit; respiraţia i-a devenit la fel de precipitată, pieptul lui ridicându-se şi coborând la fel de repede ca al ei. El a privit-o, ochii săi plini de aceeaşi pasiune care se oglindea cu siguranţă şi în ai ei. Şi apoi a clipit...

Şi odată cu fluturarea genelor lui întunecate – uşoară la început şi apoi din ce în ce mai rapidă – s-a strecurat un alt gen de emoţie.

Groaza.

Şi-a îndepărtat mâinile de pe trupul ei, lăsându-le să atârne, ţi- nându-le cât mai departe de ea, ca şi când ar fi avut pe umeri capul Meduzei, iar el s-ar fi temut de muşcătura veninoasă a unuia dintre şerpii din părul ei.

Cuprinsă de ruşine, lui Myrtle i s-au încleştat picioarele pe podelele din lemn dur.

- Nu ar fi trebuit să se întâmple aşa ceva, a spus el, cu vocea aspră şi ascuţită.

Ea a dat din cap buimacă.
- Eu... ştiu?
Doar că răspunsul ei a apărut ca o întrebare.
Dar cum ar fi putut ca ceva care fusese atât de minunat să fie... greşit?
S-a albit la faţă, trăsăturile lui frumoase schimonosindu-se într-o grimasă, ceea ce era, într-o oarecare măsură, mai dureros decât respingerea lui de mai devreme.
A aşteptat să mai spună ceva, pentru că orice cuvânt ar fi fost cu siguranţă mult mai bun decât ultimele vorbe pe care le rostise.
Dar Val a început să dea încet înapoi, iar când a făcut aproximativ zece paşi, s-a întors repede pe călcâie şi a plecat fără să mai privească înapoi. S-a uitat după el în timp ce fugea de ea.
Cum era posibil să treci de la cel mai magic, cel mai frumos moment din viaţa cuiva, la tristeţea profundă provocată de fuga lui Val?

CapitoCuCl3

În după-amiaza următoare, aşezată la locul ei pe scaunul ei de la fereastră, Myrtle privea peste drum la casa lui Val.

Perdelele din camera în care-l zărise atât de des fuseseră trase strâns, lăsând doar o uşoară crăpătură în ţesătura groasă. Myrtle surprindea din când în când o licărire de mişcare în interior. A atins cu un deget geamul rece al ferestrei, zgâriind pelicula subţire de gheaţă care-l acoperea, apoi a trecut cu palma peste ochiul format, îndepărtând bucăţile de gheaţă, astfel încât să poată vedea mai bine.

Da, informaţiile că nu avea servitori şi că nici un vizitator nu călca pragul reşedinţei vorbeau despre un bărbat care şi-a găsit mângâiere în solitudine şi, prin urmare, acel dispreţ faţă de lume nu era îndreptat exclusiv spre Myrtle.

Şi-a lăsat mâna să cadă în poală. Sau poate că asta era ceea ce-şi spunea singură în acele momente. Cum altfel şi-ar putea explica faptul că s-a gândit să-l invite să-i ţină companie? Cum, după ce a fugit de i-au sfârâit călcâiele din casa ei?

Dar atunci, care ar fi fost alternativa? Să-şi petreacă cea de-a optsprezecea aniversare singură şi uitată de toţi? Şi, oricât de jalnică ar putea părea soluţia de a căuta compania cuiva care în mod evident nu-şi dorea să fie cu ea, era de preferat decât să stea singură, lamentându-se că familia ei uitase complet de ea.

Cu un oftat, Myrtle s-a dat jos de pe scaun şi s-a ridicat în picioare. Indreptându-se spre sobă, s-a oprit să aţâţe focul, adăugând un buştean, aşteptând apoi până când flăcările l-au

cuprins cu o vâlvătaie înainte de a aşeza vătraiul înapoi la locul său.

Şi până să-şi piardă şi ultima fărâmă de curaj, Myrtle a plecat din salon şi, trăgându-şi gluga mantiei, şi-a îndreptat paşii spre uşa de la intrare şi apoi a ieşit. A întâmpinat-o un val de aer rece, lovin- du-i obrajii şi tăindu-i respiraţia atât de tare, încât a gâfâit; gerul i-a îngheţat nările.Strângându-şi şi mai mult mantia pe trup, Myrtle a coborât câteva trepte şi a pornit spre reşedinţa lui Val. O linişte ciudată plana peste străzile Londrei, atât de densă şi grea şi desăvârşită, astfel încât tânăra a reuşit să-şi reamintească de faptul că era singură şi că familia ei plecase şi că era complet la cheremul unor presupuşi hoţi care plănuiau un jaf.

Oprește-te.

Cu siguranţă, imaginaţia ta bogată te face să invoci această ameninţare.

La urma urmei, nu aşa apăreau coşmarurilor copiilor, atunci când larma din casă se stingea şi tăcerea punea stăpânire pe lume?

Dar, cu siguranţă, ea nu era un copil. Era o femeie matură. Una mai mare cu un an, chiar din această zi. O femeie care şi-a petrecut cea mai mare parte din ultimii patru ani departe de familia ei, învăţând cum să supravieţuiască şi să se descurce singură fără ei. Câte tinere s-ar putea lăuda cu asta?

- Cel puţin două duzini în fiecare an în care ai fost plecată, a mormăit ea cu voce tare, doar ca să se audă din nou vorbind. Nu ai fost singura fată de la doamna Belden.

Toate acestea nu i-au schimbat starea de spirit.

Iuţindu-şi paşii, Myrtle a traversat în grabă strada şi a urcat rapid scările de la intrarea casei lui. întinsese deja mâna, ciocănind la uşă.

Tare.

Legănându-se pe călcâie, a aşteptat câteva secunde în tăcere, înainte de a începe să bată din ce în ce mai tare.

în tot acest timp a simţit o înţepătură în ceafă şi un fior pe şira spinării, ceea ce nu avea absolut nimic de-a face cu frigul sau cu întâlnirea ei cu Val, ci doar cu senzaţia că era urmărită. Senzaţia că pericolul era iminent şi că o pândea. Pe ea.

-Vrei să deschizi uşa? a şoptit ea, răsuflarea ei formând un nor alb în timp ce vorbea.

Myrtle şi-a intensificat bătăile în uşă, lovind cât a putut de tare. Deodată, uşa s-a deschis, iar pumnul ei a lovit în gol. Ea a clipit, observând chipul ducelui, având întipărită încruntarea lui familiară.

-Ce este? a întrebat el... cu mârâitul lui familiar.

Şi un val de uşurare atât de puternic la gândul că nu mai era singură a cuprins-o şi ea a zâmbit pentru prima dată în ziua aceea.

- Bună ziua, Val! l-a întâmpinat ea jovială, cu o bucurie nedisi- mulată care a făcut-o să se simtă că a scăpat de griji.
Pot? a întrebat ea când el nu a făcut nici un gest să se dea la o parte din uşă, un munte de bărbat care-i bloca intrarea.
- Poţi să ce? a mormăit el.
- Să îţi ţin companie?
Şi, fără să aştepte ca el să-i răspundă, ea s-a aplecat pe lângă el şi s-a strecurat înăuntru.
- Ce naiba crezi că faci, Myrtle? a întrebat Val, şoptind furios. Şi-a aruncat privirea frenetic peste străzile din jur înainte de a trânti uşa atât de tare încât a tresărit. Nu poţi să vii aici.
Ea s-a încruntat.
- Şi de ce nu?
- De ce nu? a imitat-o el. De ce nu? a repetat ridicând vocea. Pentru că eşti o lady, iar eu sunt un gentleman.
Myrtle a clipit inocent spre el.
-Aşa?
- Şi dacă ne surprinde cineva, reputaţia ta va fi compromisă, iar eu voi fi prins în capcană.
„Prins în capcană. Hmmm."
- Nu eşti un urs, Val, a spus ea, incapabil să-şi ascundă indignarea din ton.
- Un urs? Un urs? a mai spus el încă o dată.
Ea a dat din cap. Aplecându-se şi micşorând distanţa dintre silueta lui înaltă şi cea minionă a ei, şi-a apropiat ameninţător faţa de a ei.
- Nu sunt un urs.
Ea şi-a dat ochii peste cap.
-Ştiu...
-Pentru că, dacă aş fi, ai avea destulă minte să o iei la goană din faţa mea şi în felul acesta am fi fost amândoi mai fericiţi şi mai în siguranţă.
I se părea chiar atât de îngrozitoare perspectiva căsătoriei cu ea? Dacă aceasta era reacţia de care urma să aibă parte în timpul sezonului ei londonez, atunci soarta şi viitorul ei s-au dovedit a fi cu adevărat sumbre.
-Ar trebui să pleci acum, Myrtle. Acum.
Se repeta când era supărat.
Era ceva ce ajunsese să înveţe despre el în perioada scurtă de când se cunoşteau. Şi a mai fost şi... o anume intimitate în acea descoperire. Ajunsese să înveţe valenţele acestei persoane – acestui bărbat. Poate că de aceea ţipetele asurzitoare şi privirile încruntate nu au făcut-o să fugă îngrozită, aşa cum evident şi-ar fi dorit.
Myrtle a zâmbit.

- Plec, a promis ea.
-Bun. Uşurat, a făcut câţiva paşi spre uşă. Asta este cu...
- Dacă vii cu mine, l-a întrerupt ea, în timp ce el apucase mânerul uşii, iar cuvintele ei l-au făcut să încremenească.
Era nebună.
Acesta era motivul pentru care refuza să plece. Acesta era motivul că era unul dintre singurii oameni complet nepăsători faţă de el şi de manifestările lui de furie. Şi, cu siguranţă, singura care avea acel zâmbet sincer, cu o sclipire şi o lumină care i se oglindeau în privire şi făcea să-i apară gropiţe în obraji.
Dar el nu era singurul care înnebunea. Sau poate că auzul lui îl trăda. Pentru că acestea ar fi fost singurele două motive care ar fi explicat ceea ce auzise.
Val s-a întors încet.
- Poftim?
- Hai cu mine, a spus ea cu încă unul dintre acele zâmbete luminoase.
Ridicând două degete şi îndreptându-le apoi spre podea într-un V răsturnat, ea a mimat nişte paşi.
- S-a stins focul? a întrebat el răspicat.
Myrtle a clătinat din cap.
- Nu. Vei fi foarte încântat să afli că am făcut o treabă *foarte* bună, fiind mereu atentă să nu se stingă focul...
- Eşti rănită?
De data aceasta, zâmbetul lui Myrtle s-a înmuiat, iar ea a început să-şi atingă braţele şi stomacul, ca şi cum ar fi căutat o presupusă rană.
-A, nu!
-Au încercat tâlharii aceia să se furişeze în casă şi să fure obiectele de colecţie ale tatălui?
Myrtle s-a oprit din examinarea propriului trup şi a ridicat degetul arătător în sus.
- Nu. Ea a făcut o pauză. Adică nu încă...
I-a tăiat-o pentru a doua oară.
-Ai rămas fără mâncare?
-Nu, dimpotrivă. Acesta este...
-Atunci, Myrtle, nu am absolut nici un motiv să te însoţesc...
- ...unul dintre motivele pentru care am venit.
-...acasă la tine.
Val şi-a terminat fraza vorbind peste ea.
- Este ziua mea de naştere, a izbucnit ea.
El şi-a înclinat capul. De data aceasta, a sesizat o ezitare, o nesiguranţă pe care nu o mai văzuse până acum la ea. Ea şi-a încolăcit braţele în jurul taliei, oferindu-şi o mică îmbrăţişare solitară.
-Azi am împlinit optsprezece ani.

Şi-a reluat confesiunea într-un alt mod.
-Şi aş...
- Vrei să nu fi singură de ziua ta? a întrebat el morocănos, iar ea a dat din cap, lăsând ochii în jos.
Acum, motivul prezenţei şi cererii ei în această zi specială căpăta sens. Chiar şi aşa, era prea periculos... pentru amândoi. Şi dintr-o sumedenie de motive.
Afurisită să-i fie familia! Val a rezistat impulsului de a dezlănţui un potop de blesteme dure la adresa mamei, tatălui şi fraţilor care o lăsaseră acasă de una singură. Ce fel de părinte era acela care să uite un copil? Şi, mai mult, o fată ca ea? O femeie atât de plină de viaţă încât luminează o cameră întreagă şi al cărei zâmbet strălucitor era o provocare chiar şi pentru cea mai întunecată zi. Şi, tocmai de aceea, deşi ştia că era o imprudenţă din partea lui, a vrut să spună da. Şi-a trecut o mână prin păr.
- Poate că vrei să mă însoţeşti?
Vocea ei limpede ca de clopoţel a răsunat cu veselia ei obişnuită, iar el s-a simţit uşurat când a văzut că îşi recăpătase buna dispoziţie naturală. Aşa cum era cel mai bine pentru ea. Şi, de asemenea, l-a făcut şi pe el să-şi recapete raţiunea şi decenţa.
Val a deschis gura ca să rostească un refuz mai politicos. Mai precis, cât de politicos ar mai fi fost el în stare.

-Eu pot...Myrtle s-a lăsat pe podea şi şi-a pus braţele în jurul capului enorm al lui Horace. îmbrăţişând creatura. Şi atunci a înţeles ce făcea.

- îmi inviţi câinele?

Myrtle şi-a ridicat pentru scurt timp ochii spre cei ai lui Val.

-Ei bine, am cumpărat un tort delicios şi nu vreau să-l mănânc singură, a explicat ea. Şi nu putem îngădui să se întâmple aşa ceva, nu-i aşa? a întrebat ea retoric, într-un mod cântător, în timp ce-i scutura capul lui Horace. în plus, îmi place atât de mult să fiu cu tine.

Gâfâitul câinelui a devenit mai intens, mai dornic şi a lătrat fericit, de parcă ar fi înţeles exact ce spunea tânăra. Val era uluit. Ea adora compania lui.

Mai bine zis... a câinelui lui. Cât despre Val, ea i-a solicitat prezenţa doar pentru că nu mai era nimeni altcineva.

- Vă las pe voi doi să sărbătoriţi, a spus el, simţind pentru prima dată de când îl primise pe Horace că-şi invidiază superba creatură atât de loială. Sau mai bine zis, care-i fusese odată loială.

Râzând, Myrtle a ridicat privirea.

- Eşti atât de amuzant, Val.

Ea credea că glumea. Pe vremuri, fusese tipul fermecător, capabil să facă oamenii să râdă. Dar îşi pierduse acea abilitate. Şi totuşi, nu se putea convinge să recunoască că nu glumise, nu când ochii ei scânteiau aşa cum o făceau ai ei. Myrtle l-a mai mângâiat o dată afectuos pe cap pe Horace, înainte de a sări în picioare.

- Trebuie să sărbătorim cu toţii.

Toţi trebuie să sărbătorească.

îl ameţise de cap.

îi ameţise pe amândoi, pe el şi pe Horace.

Acesta a fost motivul pentru care, puţin mai târziu, împreună cu Myrtle, care, în timp ce mergea spre casa ei cânta o melodie veselă, traversase strada, însoţind-o la reşedinţa familiei ei.

„Creştini, treziţi-vă, întâmpinaţi dimineaţa fericită, în care s-a născut Mântuitorul lumii... Ridicaţi-vă să preaslăviţi misterul iubirii, pe care ostile de îngeri l-au ridicat spre ceruri, trâmbiţând vestea fericită..."

Şi, în mod ciudat, auzind-o cântând versuri despre „dimineţile fericite" şi misterul iubirii şi „vestea fericită"... nu i-a mai stârnit cinismul amar şi nu s-a mai simţit sufocat de greutatea durerii şi a pierderii. Mai degrabă, era o uşurinţă copleşitoare care venea din interiorul fiinţei lui, o uşurinţă care s-a aprins de la bucuria ei, arzând ca o flacără în interiorul lui Val.

Dintr-odată, Myrtle s-a oprit din mers şi din cântat, şi acea flacără s-a stins.
- Te simţi bine? l-a întrebat. Ai tăcut tot timpul.
- Sunt mereu tăcut.
- Dar este diferit de liniştea ta *obişnuită,* a spus ea, tulburându-l cu gradul de intimitate care crescuse între ei şi cu abilitatea de a identifica nuanţele tăcerilor lui.
- Mi se pare mai degrabă că este ca atunci când ai fi distras şi...
-Şi eu vreau doar să fac în aşa fel încât să nu fim văzuţi şi să intrăm cât mai repede în casă, ca să terminăm odată şi cu aniversarea asta, s-a răstit el, urându-se instantaneu pentru că şi-a revărsat nervii pe ea.
Horace a scâncit şi a pus o labă pe genunchiul lui Myrtle, care i-a luat laba enormă în mâinile ei şi i-a scuturat-o uşor.
- O, nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru lipsa de politeţe a stăpânului tău. Arde de nerăbdare să mănânce o felie de tort.
Buzele lui Val s-au răsucit într-un zâmbet. Myrtle a arătat cu degetul spre gura lui.
-Aha! Ştiam eu. S-a uitat înapoi la Horace. Şi nu sunt genul de persoană care-ştie-tot, dar, dacă aş fi, aş ii spus că ştiam că stăpânul tău se preface doar că este enervat.
Cu entuziasmul obişnuit şi-a reluat pasul vioi şi, cu Horace alături, Myrtle a luat-o înainte spre casa ei; versurile colindului ei de Crăciun răsunând limpede, pe măsură ce se apropiau de casa ei.
„El a vorbit; şi îndată acel cor ceresc
În imnuri de bucurie, necunoscute înainte, conspiră,
cântând laudele iubirii mântuitoare
şi întreaga boltă cerească a răsunat cântând aleluia."
Scuturând din cap. Val a pornit pe urmele ei. Şi s-a oprit.
A simţit o înţepătură în ceafă, având sentimentul că era urmărit – că erau urmăriţi – făcându-l să rămână pe loc.
încruntat, a aruncat o privire rapidă prin împrejurimi, căutând sursa acelei nelinişti. începuse să cadă o zăpadă uşoară, sporind liniştea grea care plutea în aerul iernii. Dar, în afară de o rafală şuierătoare de vânt, nu a sesizat nimic altceva. Cu toate acestea, nu putea să scape de sentimentul de pericol...
-Val? a strigat Myrtle, rostindu-i numele ca pe o întrebare.
Aflată la câţiva metri distanţă, a privit înapoi.
-Vin, a spus el şi dând energic din cap, s-a grăbit să i se alăture.
închipuirile tinerei începuseră să-l afecteze şi pe el. Altfel, de unde apăruse această senzaţie? Nu exista altă explicaţie de ce începuse să caute inamici care pândeau în umbră şi să simtă pericolul plutind în atmosfera liniştită.

Chiar şi aşa, în timp ce ocolirăuşile din faţă şi se îndreptau în spate către intrarea servitorilor, el nu s-a putut abţine să nu arunce o ultimă privire în spatele lui.
Myrtle a deschis uşa, lăsându-l pe Horace să intre primul şi apoi a intrat şi ea după câine. Val s-a alăturat celor doi, închizând uşa în urma lor.
Desfăcându-şi mantia, şi-a dat-o jos şi a agăţat-o în cuier şi s-a dus apoi cu paşi hotărâţi spre foc. Myrtle s-a lăsat într-un genunchi şi a întins mâna după mai mulţi buşteni, umplându-şi braţele cu ei, apoi l-a adăugat în foc.
încruntându-se, Val s-a repezit spre sobă.
- Mă ocup eu de asta, a spus el, dând să-i ia buşteanul din mână.
Ea s-a retras uşor, ţinând încă în braţe buşteanul.
- Mă descurc şi singură.
- Ştiu, a spus el, făcând o altă încercare să i-l ia.
- Eşti foarte capabilă.
- Eşti sarcastic, a mormăit ea.
Un alt zâmbet s-a format pe buzele lui, acea mişcare a muşchilor devenind din ce în ce mai familiară şi obişnuită în prezenţa ei.
- De fapt, de data aceasta chiar nu sunt.
Fiecare gest al ei îl făcea să o aprecieze şi mai mult pe Myrtle. „Doar pentru că este nonconformistă, nu din alte motive... nimic altceva."
- Nu am cunoscut niciodată o doamnă în stare să facă şi să menţină focul aprins.

Nu eu l-am aprins, a precizat ea.-Nu, dar l-ai menţinut aprins, ceea ce nu este chiar atât de uşor. A ridicat degetul, arătând spre ea. Trebuie să fii mereu atât de încăpăţânată?

-Da. '

Rămăseseră privindu-se ochi în ochi, fără a vorbi. În astfel de situaţii tăcerea era de partea lui. Nu şi încăpăţânarea. În orice caz, nu de data aceasta.

-Te rog, a spus el încet.

Nu ar fi vrut s-o lase să facă focul de ziua ei şi, cu siguranţă, nu de această aniversare în care familia ei o lăsase singură.

O buclă i-a căzut peste sprânceană. Şi a simţit un impuls de nestăpânit de a-i aşeza şuviţa rebelă. Să-i ia bucla între degete şi să simtă moliciunea mătăsoasă.

- Foarte bine, a spus ea, cu jumătate de gură şi a dat drumul grămezii pe care o ţinea în braţe.

Adunând lemnele de pe jos şi formând înapoi grămada, a luat vătraiul şi a mai pus un buştean pe foc. în timpul acesta, ea a îngenuncheat lângă el, cu o mână întinsă spre sobă pentru a se încălzi, în timp ce cu cealaltă îl mângâia pe Horace.

- Gata, a spus Val când a terminat şi s-a ridicat în picioare.

A întins o mână spre ea, cu un gest absolut natural, de parcă ar fi devenit dintr-odată un domn politicos, căruia îi făcea plăcere să ajute domnişoarele, şi nu acel bărbat morocănos, îndoliat şi lipsit de viaţă.

Şi Myrtle şi-a pus degetele în ale lui cu o dezinvoltură similară, care îl încurca şi îl îngrozea, făcându-l să-şi piardă minţile, lăsându-l să o ajute să se ridice în picioare.

Ar trebui să-i dea drumul. Asta ar fi trebuit să facă. Nu ar fi trebuit să o atingă deloc. Cu toate acestea, nu s-a putut dezlipi de acea atingere; nu s-a putut abţine să întoarcă mâinile lor reunite în acea strânsoare, astfel încât degetele lui să le acopere pe ale ei, sau să-i mângâie acea curbă formată dintre degetul mare şi cel arătător.

- Mâinile tale sunt puternice, a murmurat ea.

Involuntar, degetele i s-au retras din strânsoare, şi l-a făcut să se retragă, mărturisirea ei inocentă făcându-l să înţeleagă că el nu era acel gen de bărbat. Dar Myrtle şi-a pus şi cealaltă palmă peste a lui, prinzându-i mâna în această strânsoare.

- Nu, nu este ceva rău, i-a spus ea direct, ţinându-l strâns.

Ea i-a întors mâna, cu podul palmei în sus şi a ridicat-o mai aproape pentru o examinare mai atentă.

-Ale tatălui meu sunt moi. Şi nu m-am uitat niciodată atent la mâinile fraţilor mei până acum, de aceea nu pot spune prea multe despre ele.

Era inocentă. Atât de inocentă. Prea inocentă pentru a fi cu un nenorocit cinic şi posac aşa cum era el.

- Le prefer pe ale tale, a spus ea, la fel de capabilă ca întotdeauna să poarte o discuţie la care doar ea să participe. Sunt... interesante. Sunt reale. Şi-a ridicat privirea. Crezi că mâinile altor gentlemeni sunt ca ale tale? a întrebat ea curioasă.

- Eu... nu ştiu. Aş înclina să cred că mai degrabă nu sunt la fel.

Cei cu care se aflase prin preajmă jucaseră cărţi, băuseră coniac,
iar cea mai intensă activitate fizică fuseseră meciurile de box împotriva lui Gentleman Jackson şi partidele de călărie.

-Aş spune că cei mai respectabili gentlemeni nu îşi taie singuri lemnele sau nu-şi aprind singuri focul sau nu fac nimic care să le provoace bătături în palmă.

Ca ale lui.

-Este... regretabil.

Ochii ei au devenit trişti şi, văzând acea privire melancolică, Val a încremenit. Tot corpul i s-a tensionat când a fost cuprins brusc de... regretul că nu mai era bărbatul de odinioară.

- Eu trebuie să-mi fac debutul în acest sezon, a spus ea, surprin- zându-l cu acea schimbare neaşteptată a subiectului. Şi, cu certitudine, se aşteaptă de la mine să îmi găsesc o partidă bună şi probabil că mă voi trezi căsătorită cu un bărbat cu mâinile delicate, care nu ştie absolut nimic despre cum să facă un foc sau cum să-l îngrijească să nu se stingă.

Imaginile i s-au perindat prin faţa ochilor, ca într-un imens caleidoscop de scene învârtindu-se una după alta în capul lui într-o succesiune rapidă: o Myrtle strălucitoare care îşi făcea debutul. O cohortă de pretendenţi năpustindu-se asupra ei pentru a semna în carneţelul ei de dans. Aceiaşi străini fără nume şi fără chip dansând cu ea.

-Val?

Vocea ei a sunat şovăielnică şi i-a apărut o întrebare în minte care l-a făcut să uite pentru moment de imaginile perfide care o înfăţişau pe Myrtle în compania altui bărbat. Şi-a retras mâinile şi de data aceasta ea nu s-a mai împotrivit.

-Vrei un gentleman cu mâini aspre? a întrebat el neîncrezător în timp ce adevărul din spatele regretului ei l-a lovit din plin. Un zâmbet ironic i-a înflorit în colţul gurii.

- Ei bine, poţi fii sigur că nu vreau unul cu mâini albe şi moi, a spus ea sec.

Nu-l compătimise pe el, ci mai degrabă îi deplângea pe gentlemenii cu ale căror destine s-ar fi intersectat.

- Putem să mâncăm? a întrebat ea, în timp ce aproape s-a aruncat asupra mesei.

Un tort mic cu glazură albă trona în mijlocul mesei din lemn a servitorilor. Chiar şi aşa, desertul era suficient pentru a hrăni o familie de cel puţin cinci persoane.

-Ai adus singură tortul? a întrebat el aspru, în timp ce i s-a alăturat la masă.

-Nu.

Ea se agita prin încăpere, cotrobăind prin bucătărie, iar el a urmărit-o cu privirea, mişcările ei rapide şi fulgerătoare aducându-i aminte de un fluture care zbura vara din floare în floare.

- Mi-am rechemat servitorii ca să mi-l aducă.

Val a încremenit şi a aruncat o privire rapidă în jur. Myrtle a râs.

- Glumesc, Val. Bineînţeles că eu l-am adus.

Spunând asta, s-a îndreptat către un dulap şi a început să caute, mormăind pentru sine în timp ce a luat la rând dulap după dulap.

- Unde sunt? Unde sunt?

Bineînţeles.

Ca şi cum ar fi cel mai obişnuit lucru din lume ca o tânără domnişoară să se plimbe prin Londra, fără să beneficieze de ajutorul unui servitor, pentru a-şi aduce propriile produse de patiserie.

Era... o minune.

-Aha! a exclamat Myrtle fericită. Le-am găsit. S-a întors, ţinând în mâinile ridicate câteva beţe subţiri.

-Ne jucăm... beţişoarele?Râsul ei a umplut încă o dată bucătăriile, un sunet exuberant la fel de clar ca clinchetul celor mai strălucitoare clopote din Londra, umplându-i acele unghere ale sufletului care fuseseră lipsite de orice bucurie de atâta timp, aprinzând o lumină în acele cotloane ferecate ale sufletului lui.

- Nu, a spus ea când a redevenit serioasă şi, din replica ei spusă fără ocolişuri, nu şi-a dat seama dacă era conştientă de impactul puternic pe care râsul şi zâmbetul ei l-au avut asupra lui. Sunt lumânări, Val, a explicat ea, întorcându-se cu trofeul ei pentru a i se alătura lui Val.

S-a uitat de jur împrejur.

- Cred că este suficientă lumină.

în plus, nu era nimeni prin preajmă ca să aibă grijă de acele focuri deschise. Era un pericol pe care nu îl luase în considerare... până acum. A fost unul dintre motivele pentru care servitorii erau mereu treji în timpul nopţii, pentru a cutreiera holurile şi pentru a se asigura că lumânările rămân aprinse.

- Nu sunt pentru lumină. Pentru tort, prostuţule.

El s-a uitat de la faţa ei la lumânările conice pe care i le flutura în direcţia lui, înainte de a şi-o ţintui iar în privirea ei sclipitoare.

- Tu înfigi lumânări într-un tort, iar eu sunt cel prostuţ?

- Este o tradiţie, a explicat ea. Fratele meu s-a întors dintr-o călătorie în Germania şi ne-a spus povestea unui bărbat pe care l-a întâlnit în călătoriile sale... Gâzduise o petrecere pentru a-şi sărbători ziua de naştere şi avea un tort în care a pus lumânări aprinse. Arran a fost fascinat de idee şi, când a insistat să afle mai multe detalii, acesta i-a relatat povestea unui alt bărbat, pe nume contele Ludwig von Zinzendorf. El a organizat odată o petrecere grandioasă pentru a-şi sărbători ziua de naştere şi a făcut un tort imens – ea a descris un cerc larg cu braţele – şi în el erau înfipte tot atâtea lumânări câţi ani împlinea.

Era atât de nostalgică, privirea ei atât de pierdută, încât ar fi putut la fel de bine să fi transpus în acea cameră din Germania despre care vorbea acum, iar el bănuia că mintea ei cutreiera prin locurile în care fusese fratele ei şi în care, evident, dorea şi ea să meargă. Sau poate a fost doar amintirea acelor clipe petrecute alături de familia ei. Şi nu-i plăcea deloc că se întristase... Val ar fi dat orice să alunge acea tristeţe.

-Dacă pui tot atâtea lumânări câţi ani împlineşti, tortul se va transforma într-o torţă.

- Mă faci bătrână? l-a întrebat. Cu mâinile în şolduri şi cu o încruntare pe chip, era adorabilă în indignarea ei. Pentru că te anunţ că... am doar optsprezece ani. Nici nu poţi să spui că sunt o fată bătrână.

- Vreau să spun că tortul tău este prea mic.

Ea a zâmbit.

- O! Numai că zâmbetul a dispărut la fel de repede cum apăruse. Acum mă simt ofensată că râzi de tortul meu.

- Tortul tău *este* mic, a simţit el nevoia să sublinieze.

- Dar tot nu ar trebui să vorbeşti urât de el, l-a mustrat ea şi, aplecându-se, şi-a pus coatele pe masă, făcând un scut cu trupul ei în jurul acelei delicatese pe care o apăra cu atâta patos.

- Nu vorbesc urât. Vorbesc *obiectiv.*
Ea şi-a mijit ochii, apoi s-a îndreptat furioasă.
-0, bine.
Fredonând ceva cu voce joasă, a înfipt cu grijă lumânare după lumânare în tort, în timp ce el o urmărea din priviri.
Câtă vreme trecuse de când tachinase pe cineva?! Nici măcar nu se crezuse în stare, până în acest moment, de o asemenea performanţă. Când Myrtle a terminat de aşezat toate lumânările, în afară de una, a luat-o pe aceasta ultima şi s-a întors.
- Unde te duci? a întrebat-o, făcând-o să se oprească.
-Trebuie să o aprind.
Şi să rişte să-şi ardă degetele?
- Dă-mi-o mie, a mormăit el, luându-i-o din mână. S-a îndreptat spre una dintre perechile de candelabre care erau încă aprinse.
- Sunt în stare să mă descurc şi singură, a spus ea.
- Nu mă îndoiesc.
La urma urmei, supravieţuise atâta vreme fără a avea sprijinul familiei sau a servitorilor. A aprins lumânarea, apoi şi-a pus palma în jurul ei pentru a proteja flacăra în timp ce făcea cei câţiva paşi înapoi spre ea.
-Dar sunt sigur că există câteva reguli care îţi interzic să-ţi aprinzi propriile lumânări de ziua ta.
- Nu sunt, l-a informat ea în timp ce el s-a aşezat lângă ea la masă. L-am întrebat pe fratele meu – nici nu se îndoia că n-ar fi fă- cut-o – care l-a întrebat pe prietenul său din Germania – curiozitatea
---------- **Oi rişti** *CaLfwefi*
părea să fie o trăsătură comună familiei lui Myrtle McQuoid – şi *el* a spus că cel mai mult îi place să-şi aprindă singur lumânările.
Val s-a străduit să aprindă cât mai repede fiecare lumânare, astfel încât tortul a început să răspândească o lumină puternică, înghesuind-o şi pe ultima lângă celelalte care umpleau deja prăjitura aniversară cumpărată chiar de ea.
Myrtle s-a repezit pe una dintre băncuţe, iar Val i-a urmat exemplul, aşezându-se chiar în faţa ei. S-au aşezat acolo... în tăcere, iar Myrtle privea atent la lumânări, care aruncau o strălucire blândă peste chipul ei în formă de inimă, peste claia ei de bucle întunecate, care semăna cu o aură, dându-i un aspect eteric.
- Ei bine? a întrebat el încet. Ai de gând să le stingi?
- Nu le sting, a spus ea încet. Se spune că trebuie să sufli în ele... şi asta numai după ce îţi pui o dorinţă.

- Şi ce dorinţă vrei să-ţi pui? a întrebat el în liniște, total şi iremediabil fermecat de ea.

- De aceea durează atât de mult, a explicat ea, privind nu la lumânări, ci mai degrabă la Val. Fiecare are dreptul la o singură dorinţă în fiecare an şi ar fi bine să nu se grăbească... Şi este un an important, a murmurat ea, adăugând aceste cuvinte ca un comentariu de ultim moment.

Când a văzut felul în care colţurile gurii i s-au strâns şi tulburarea care i-a umbrit strălucirea ochilor, a ştiut că vorbele ei erau orice altceva decât un comentariu de ultim moment, că discuţia despre sezonul ei şi despre ceea ce o aştepta în viitor o mâcina în acele clipe.

Val a privit-o în ochi.

- Atunci, nu te grăbi, Myrtle! a spus el blând, dorindu-şi ca ea să înţeleagă ce mesaj îi transmitea cu adevărat în acest moment. Nu te grăbi!

Merita să-şi găsească pe cineva care să o trateze ca pe o comoară.

- Şi dacă nu te grăbeşti, până la urmă vei găsi ce – pe *cine* – cauţi, a murmurat el.

Buzele lui Myrtle tremurau şi pentru o clipă s-a crispat, temân- du-se că ea era pe cale de a izbucni în plâns, şi doar la gândul că s-ar putea întâmpla aşa ceva a simţit cum i se rupe inima.

Crezi? a întrebat ea, cu vocea plină de speranţă pe care el nu-şi amintea să o fi simţit vreodată

.-Da.

I-a fost uşor s-o mintă. Putea să călătorească în toată lumea, aşa cum făcuse fratele despre care-i povestise şi să nu găsească nici un muritor care să o merite.

- Mulţumesc, a şoptit ea, apoi, îndreptându-şi ţinuta în scaun, Myrtle a tras aer în piept, liniştindu-se.

Închizând ochii, s-a aplecat şi a suflat în lumânări, lăsând un nor de fum şi un miros uşor de sulf în aer, stingând şi acel moment de intimitate pe care îl împărtăşiseră şi pentru care Val i-a fost recunoscător.

Nu voia să se gândească la faptul că avea să debuteze în primul ei Sezon la Londra sau că avea să fie decepţionată când urma să descopere că acei bărbaţi din Londra nu se potriveau aşteptărilor ei. Sau mai rău – gândurile lui s-au întunecat – să se căsătorească cu unul dintre acei bărbaţi care nu se ridicau la nivelul ei.

- Ei bine? a mârâit el, pe un ton mai dur decât intenţionase, dar singurul de care fusese capabil. Să continuăm.

Myrtle s-a întins şi l-a bătut uşor peste mână.

-Ai răbdare. Poţi să iei tu prima felie, a spus ea, de parcă ar fi liniştit un copil.

Şi fără îndoială, chiar aşa se şi comporta în acele momente. Iar el a fost recunoscător un moment mai târziu, când ea a ridicat un deget în aer şi a spus: „Farfurii şi furculiţe", înainte de a pleca. Pentru că gândul că avea să se căsătorească şi să plece într-o altă casă, departe de a lui, că nu avea să o mai vadă niciodată, l-a făcut să se simtă... ciudat de nefericit. Şi l-a făcut să-şi dorească să scrâşnească din dinţi ca un dragon furios, gata să scuipe flăcări spre bărbatul care venea şi o răpea, şi o lua cu el.

A înlemnit. Mintea i s-a blocat, iar inima i-a stat în loc. De un- de-i venise acel gând?

În timp ce Myrtle s-a întors şi a pus pe masă obiectele după care plecase, Val a încercat să-şi pună în ordine gândurile răvăşite. îi păsa de ea doar pentru că era prima persoană cu care interacţionase de atât amar de vreme. Nu avea nici o legătură cu... cu... *nimic* altceva.

Myrtle a ridicat cuţitul şi apoi s-a oprit, cu lama poziţionată deasupra. închizând ochii, a tăiat tortul. Ea a tăiat două felii, dân- du-i-o lui pe prima şi luând-o pe următoarea pentru ea. Au mâncat în tăcere.

Tăcerea era ceva cu care se obişnuise atât de mult de-a lungul anilor, ceva ce-l însoţise în tot acest timp.

- Nu mi-ai spus ce este în neregulă cu numele Myrtle, a spus ea încet.

-Nu, nu ţi-am spus.

- Fraţii mei au nume răsunătoare, chiar drăguţe. Arran şi Dallin şi Quillon. Pe surorile mele le cheamă Cassia şi Fleur, iar eu m-am potcovit cu Myrtle.
Nu era chiar cea mai fericită alegere.
- Nu este cel mai frumos nume, a admis el, iar tânăra s-a întristat înainte să lase un cot pe masă şi să-şi îndrepte atenţia către farfurie, împingând prăjitura spre margini.
Val şi-a strâns mâna pe furculiţă, metalul lăsându-i urme în palmă şi şi-a dat seama că prefera să trăiască într-o lume în care nu era în stare să simtă nimic, mai ales să nu provoace durere celor din jur.
- Dar este cel mai interesant dintre toate.
Capul tinerei s-a ridicat din nou. Şi şi-a dat seama că încă mai avea ceva din acel farmec de demult, chiar dacă era cam prăfuit, învechit şi necizelat. Se pare că nu era atât de fermecător pe cât se crezuse.
- Este un nume frumos, a spus el în cele din urmă.
S-a uitat confuză la el.
- Myrtle, a spus el cu o voce răguşită. Numele tău este destul de frumos.
- Nu, nu este deloc. Este un nume care pare să se potrivească unei bătrâne cu doi mopşi în lese strălucitoare, cu funde în urechi. Unele ţipătoare. Nici măcar panglici fine şi elegante.
- Eşti mereu atât de îndărătnică?
- Sunt mereu atât de sinceră. Ea a ridicat o furculiţă plină cu tort, pentru a-şi accentua vorbele. Există o diferenţă, a spus ea, luând o înghiţitură.
Deodată, ea s-a oprit din mestecat şi a îngheţat.
-O, Doamne! a spus ea cu gura plină, şi încercând apoi să înghită cât mai repede, disperată.
Myrtle a sărit în picioare şi a străbătut camera în fugă. S-a încruntat, urmând-o cu privirea, în timp ce ea aducea o altă farfurie.
- Ce s-a întâmplat?
Ignorându-l, ea s-a repezit direct spre masă.
- Sunt cea mai groaznică fiinţă din lume, s-a lamentat ea, şi umplând farfuria cu o felie de tort mare cât a lui şi a ei combinate, şi a sărit în picioare.
Confuz, Val a cercetat încăperea, în căutarea nou-venitului.
Myrtle s-a lăsat într-un genunchi. Horace şi-a părăsit instantaneu locul de lângă sobă şi a venit alergând. Myrtle şi-a aruncat braţele în jurul gâtului gros al câinelui şi l-a îmbrăţişat. Şi Val s-a lăsat pe spate în scaunul lui. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un bărbat să-şi invidieze propriul câine.

-Ai să mă poţi ierta vreodată? a întrebat ea cu o voce melodioasă, în timp ce îl scărpina pe Horace între urechi şi nas, înainte şi înapoi, până când el, atât de încântat de acea atenţie pe care i-o acorda, şi-a lăsat limba să-i atârne într-o parte şi a gâfâit fericit.

- Eşti mai bun decât merit eu, a murmurat Myrtle, atingându-şi vârful nasului de cel al lui Horace în felul acela drăguţ în care o făcuse de atâtea ori înainte.

Ea i-a dat câinelui o ultimă mângâiere afectuoasă înainte de a se ridica şi a se alătura lui Val.

- Te porţi frumos cu el, nu s-a putut abţine să nu remarce, când ea s-a întors la masă ca să-şi termine de mâncat tortul.

I-a aruncat o privire întrebătoare.

- Cu Horace, a specificat el, cu o tresărire pe buze.

Se gândise oare la altcineva când a făcut această afirmaţie?

- Îl plac foarte mult, a spus ea după ce a luat o înghiţitură şi şi-a tamponat buzele cu şerveţelul pe care şi-l pregătise singură. Nu am avut niciodată un câine. Întotdeauna mi-am dorit unul, sau o pisică, sau o pasăre, dar mama şi tatăl meu au spus că s-au împăcat cu gândul că au şase copii şi, prin urmare, au considerat că locuinţa deja era destul de aglomerată şi aveau şi ei limitele lor.

- Ea a recitat această poveste ca pe o poezie, ca o persoană care auzise acele cuvinte repetate în mod constant. S-a oprit din mâncat. În schimb, a folosit vârful furculiţei pentru a împinge o bucată destul de mare de prăjitură spre marginea farfuriei.Îndrăznesc să spun că aş prefera compania unui câine decât pe cea a unui soţ. Este groaznic. Mi-am petrecut aceşti ultimi patru ani la doamna Belden, încercând să fiu cineva care nu eram, străduin- du-mă să fiu o lady perfect respectabilă doar pentru a putea scăpa de acea şcoală, asta ca să fiu nevoită acum să joc aceeaşi şaradă pentru tot restul zilelor mele.

El a înlemnit.

Acesta era un teritoriu şi mai periculos. Dacă intrau mai mult în acea discuţie intimă, personală, ar fi ajuns la... chestiuni foarte intime.

Chiar dacă era conştient de acest lucru, nu s-a putut abţine să n-o întrebe.

- Asta a fost dorinţa pe care ţi-ai pus-o? a întrebat el îngrozit. Vizavi de un anume... gentleman?

Myrtle a zâmbit şi era încă unul dintre acele zâmbete triste care nu-i plăceau deloc, pentru că buzele ei erau menite

să contureze doar acele mai adevărate şi mai pure expresii ale bucuriei ei interioare.

-Vrei neapărat să o spun cu voce tare şi să nu se îndeplinească? Ei bine, aş putea face şi asta, pentru că oricum nu se va împlini, a spus ea, cu vocea uşor reţinută.

Cu obrajii înroşiţi de jenă, Myrtle şi-a dres glasul şi a reînceput să mănânce. Şi pentru prima dată, el sesizase o fisură reală în optimismul ei şi a simţit cum îl copleşeşte o durere interioară. Nu pentru prima dată, însă, nu a fost în stare să-i pună şi alte întrebări sau să-i dea alte asigurări. Pentru că era conştient că ar fi false şi pentru că nici nu ştia cum să-i risipească această supărare.

-Myrtle?

Ea a ridicat privirea.

- Nu este nimic în neregulă cu asta, a spus el, răbufnind.

Tânăra şi-a înclinat capul.

- Numele tău... chiar ţi se potriveşte. Ţi se potriveşte perfect. De aceea l-am repetat în ziua aceea.

Ochii i s-au umezit.

-O!

Spre deosebire de celelalte dăţi, ea nu a vorbit şi nu a mai spus nimic legat de asta, iar el i-a fost recunoscător. Pentru că toate aceste încercări de a alina supărarea şi tristeţea altei persoane şi eforturile depuse încercând să le facă să zâmbească, ii erau atât de străine, iar el îşi pierduse dexteritatea şi nu se mai simţea în largul lui în astfel de situaţii.

Îşi terminaseră destul de rapid tortul, indicând că venise momentul să pună punct petrecerii ei aniversare şi timpului petrecut împreună. Ar trebui să se simtă uşurat, dar s-a ridicat în picioare cu reticenţă.

-Ar trebui să plec, a spus el, o replică oricum inutilă.

Myrtle s-a ridicat.

-Da.

Val a făcut un ocol în jurul mesei şi s-a îndreptat spre uşă. Myrtle i s-a alăturat, şi ar fi putut la fel de bine să fi fost imaginea unui cuplu respectabil, ea o lady care l-a condus până la uşa salonului după ce el îşi încheiase vizita. Şi s-a simţit ca şi când ar fi primit o lovitură în stomac când şi-a dat seama cât de... captivantă era de fapt acea imagine. A întins mâna să-şi ia pălăria şi şi-a îndesat-o cu putere pe cap, sperând că energia acelei mişcări avea să risipească acele gânduri nebuneşti.

-Ar trebui să plec, a spus el.

Ea şi-a umezit buzele.

- Da. Ai... spus asta deja.
-Adevărat? a întrebat el îngrozit.
Când se afla în preajma acestei femei, totul era un talmeş-balmeş – nu mai făcea diferenţa între ce era în imaginaţia lui şi realitate.
-Da.
- Ştii, pentru că ar trebui. Să plec.
Myrtle a ridicat trei degete.
-Ai spus-o de trei ori, acum.
Şi ceva s-a rupt în el; ceva subţire şi fragil s-a frânt sub greutatea a tot ceea ce devenise confuz.
-Pentru că ar trebui să plec, a strigat el. Eu..., eu... nici nu ar trebui să fiu aici. N-ar trebui să fim împreună, iar eu n-aş fi, ştii..., a spus el, făcând un pas spre ea, detestând faptul că dădea înapoi pentru că o speriase şi pentru că îi era frică de el. Nu aş fi aici dacă familia ta ar fi aici şi ei chiar ar trebui să fie aici.
I-a tremurat buza de jos.
-Ştiu.
Şi lacrimile i-au umplut ochii şi, cu un geamăt, Val s-a simţit pierdut. Şi-a aplecat capul spre al ei, chiar dacă ea s-a ferit, lâsân- du-şi capul pe spate, iar el a sărutat-o. A sărutat-o aşa cum îşi dorise s-o facă. Luându-i gura cu blândeţe la început, explorând moliciunea acelei cărni şi apoi, mânat de această dorinţă implacabilă, Val şi-a lipit gura peste a ei din nou şi din nou, până când ea a început să geamă şi să-i rostească numele.

- Val, l-a implorat ea, iar el s-a simţit din nou pierdut.

A luat-o în braţe, trăgând-o din ce în ce mai aproape, astfel încât să se poată desfăta mai bine cu gura ei. Induplecându-i buzele să se deschidă, el s-a strecurat înăuntru, gustând din acea cavernă umedă, adâncindu-se din ce în ce mai mult, iar şi iar, până când trupul lui a tremurat lângă al ei, din nevoia pe care o simţea de a o poseda pe această femeie. Cu o dorinţă de a explora mai mult din ea, din toată fiinţa ei. Simţea toate acestea doar pentru că rămăsese fără o femeie de ani de zile. Şi totuşi, chiar şi acele asigurări pe care şi le repeta erau zadarnice. Lui Myrtle i s-au înmuiat picioarele şi a prins-o de talie, rezemându-i trupul de al lui. Iar Myrtle, îndrăzneaţă în tot ce făcea şi chiar şi în aceste momente, i-a atins limba de a ei, cu mici mişcări rapide şi nerăbdătoare.

Acea îndrăzneală se reflecta şi în modul ei de a fi şi era o viziune a ei de femeie îndrăgostită care face dragoste cu bărbatul iubit.

Numai că acesta este un drept care nu-ţi aparţine, i-a şoptit o voce răutăcioasă şi s-a gândit să-şi ucidă propria

conştiinţă. Degetele lui Val s-au încleştat pe mijlocul ei, şi el şi-a relaxat imediat strânsoarea şi şi-a îndulcit sărutul, temperând valul de pasiune care ameninţa să-l copleşească şi rugându-se în gând să se potolească.

Şi apoi a aşezat un ultim sărut tandru pe buzele ei. În timp ce corpul ei era încă moleşit şi mlădios în braţele lui, Myrtle a început să fluture uşor din genele groase şi întunecate şi apoi, cu un efort vizibil, a deschis ochii. Pasiunea o tulburase, iar privirea ei era înceţoşată. A clipit de mai multe ori.

El a eliberat-o din îmbrăţişarea lui, iar ea s-a scufundat instantaneu, pentru o fracţiune de secundă.

- Noapte bună, Myrtle! a spus el. Cum de vocea lui era atât de calmă? Cum a fost posibil aşa ceva, când pulsul încă îi bubuia în urechi şi inima îi bătea în piept, iar corpul încă ardea mistuit de dorinţa de a o avea.

-Noapte bună, Val!

Ea şi-a desprins privirea de la faţa lui şi o parte din acea tristeţe pe care o remarcase înainte reapăruse în ei. Voia să rămână? De ce ar vrea ea aşa ceva? Era o companie mizerabilă. Privirea i-a alunecat spre câine, care se afla chiar în spatele lui Myrtle, privindu-l pe Val cu o dezaprobare canină, pe care o merita cu prisosinţă.

-Ar trebui să stea cu tine.

De îndată ce buzele lui au rostit aceste cuvinte, Val a rămas nemişcat. Cu siguranţă, nu spusese asta cu voce tare. Cu siguranţă, nu făcuse oferta pe care o făcuse.

Myrtle a clătinat din cap, confuză.

-Eu nu...?

- Horace.

Myrtle şi-a vânturat o mână în dreptul pieptului înainte ca degetele ei să aterizeze pe locul unde-i bătea inima.

-Tu... îmi dai câinele tău? a şoptit ea.

- Nu de tot, a mormăit el. Doar... până se întoarce familia ta. Dacă acei nenorociţi se vor mai întoarce vreodată. Ar fi pentru prima dată când s-ar despărţi de câine, iar gândul l-a făcut să se simtă prost şi să-l irite... Şi totuşi, acele sentimente erau într-un fel de preferat decât să se gândească la Myrtle rămasă singură, aşa cum era în noaptea asta şi cum fusese în nopţile trecute.

Trăsăturile lui Myrtle s-au înmuiat.

- Nu pot accepta asta, Val.
- Desigur că poţi, a mormăit el.
- Câinele este tovarăşul şi prietenul tău.

Ea a înţeles acea relaţie care se crease între cei doi, una care conferea câinelui un rol mult mai important decât cel de

animal de companie, iar el s-a simţit neliniştit când şi-a dat seama că ea a înţeles asta în scurtul timp petrecut împreună. Val şi-a mângâiat câinele pe creştet.

- Şi aşa va rămâne. Până mi-l vei inapoia.

Adică, atunci când aceste momente intime de care se bucuraseră pe ascuns se vor fi terminat, când Londra avea să revină la viaţa de odinioară şi când ea avea să fie din nou sub aripa protectoare a familiei şi a servitorilor ei, pregătindu-se pentru primul ei Sezon, iar Val avea să rămână aşa cum fusese prea multă vreme, în spatele ferestrelor lui acoperite cu perdele, amintindu-şi toate aceste clipe petrecute împreună, singuri. Şi care îi vor lipsi.

A fost o revelaţie care l-a lovit direct în piept

.Myrtle şi-a strecurat palmele în ale lui.
- Mulţumesc, a spus ea încet.
- Nu e mare lucru.
-Amândoi ştim că nu este adevărat.
Ea şi-a pus degetele peste mâinile lui şi le-a strâns uşor.
Acum ar trebui să plece. Acum *putea* pleca.
Totuşi, ei au rămas pe loc.
El a rămas pe loc.
Ar trebui să plec. Ar trebui să plec...
Şi, de data aceasta, după ce şi-a atins borul pălăriei, chiar a făcut-o. Când uşa s-a închis în urma lui, a simţit că acel clic uşor a sunat ca şi când totul s-ar fi sfârşit, ca un tunet asurzitor în liniştea iernii. A înaintat cu greu, simţind cum drumul era mult mai anevoios spre casa lui, acum şi mai singuratică, totul în el strigând de dorinţa de a se întoarce şi de a fi... doar cu ea. Era un sentiment necunoscut, care îi dădea fiori.
Acesta era motivul pentru care trebuia să o evite. Acesta era motivul pentru care simţea nevoia ca familia ei blestemată să se întoarcă şi să o ia cu ei. Pentru că, cu fiecare moment petrecut împreună, zidurile pe care le construise pentru a se proteja şi pentru a-i ţine pe ceilalţi departe se prăbuşeau şi se temea de ce avea să se aleagă din el atunci când, într-un final, ea avea să plece.

CapitoCuCl4

El a sărbătorit ziua ei de naştere cu ea. Nu, nu numai asta, dar a vorbit cu ea despre dorinţele ei.
Şi te-a sărutat. Nu uita asta. A doua oară.
Cu un geamăt, s-a rostogolit pe spate.
- De parcă aş putea.
A simţit o căldură pe care nu o mai simţise vreodată. Nu, nu a fost căldură; căldura ar fi radiat din lumânările de pe tortul ei. Aceasta fusese o flacără mistuitoare, care începuse timid, ca un foc mocnit şi care devenise apoi din ce în ce mai mare, cuprinzându-i tot corpul, aducându-i acea mulţumire sufletească.
- A fost perfect, a şoptit ea, trebuind să-şi spună asta cu voce tare pentru că simţea nevoia să împărtăşească cu cineva cât de profund fusese acel moment cu Val şi cât de grozav fusese totul.
-Sărutul lui... sărutul nostru... a fost perfect.
Horace a lătrat fericit în noapte, iar ea a întors capul. Cu un geamăt, Myrtle şi-a pus o mână peste ochi.
- Să nu-i spui toate acestea stăpânului tău, i-a ordonat ea.
în încercarea de a-şi îndulci mustrarea, şi-a întins mâna peste marginea canapelei pe care a transformat-o în pat în noaptea

trecută. Horace şi-a lăsat prompt limba să se dezlănţuie şi i-a lins degetele.

- Nu, ştiu. îmi eşti un prieten devotat şi chiar apreciez că nu-mi divulgi secretele.

întorcându-se pe o parte, astfel încât să stea ochi în ochi cu câinele lui Val, Myrtle l-a privit atentă.

- Este doar... Nu ştiu ce să mă fac cu el, Horace. Ea a spus asta pe un ton calm, această confesiune introspectivă fiind rostită mai mult pentru urechile ei, şi nu ale câinelui. Uneori simt că nici nu poate să mă privească.

Cfiristi Cafcfweff-

- Horace a lătrat.Nu, ştiu. Este aşa cu toată lumea, sunt convinsă. Dar, alteori, el zâmbeşte şi este amabil şi – obrajii lui Myrtle s-au încălzit, iar ea şi-a coborât vocea până când a devenit doar o şoaptă – şi mă sărută.

Simţind că nu este în stare să privească în ochii căprui enormi ai câinelui, şi-a pus o pernă peste cap.

- Nu-mi vine să cred că vorbim despre asta.

Perna s-a mişcat şi apoi a dispărut.

Cu marginea de dantelă între dinţii lui albi, Horace o privea peste obiectul cu volane care fusese reazămul ei pe timp de noapte.

Myrtle s-a apropiat şi mai mult.

- încerci să-mi spui că suntem prieteni şi putem vorbi despre orice?

Cu un mic scheunat, şi-a înclinat capul.

Ea l-a scărpinat între urechi şi apoi pe nas, alternând acele mângâieri, care remarcase că-i făceau plăcere.

-Ei bine, îţi mulţumesc pentru asta. Eu... nu am mai avut un prieten de foarte multă vreme, a şoptit ea.

Fetele de la şcoala doamnei Belden erau mai degrabă nişte cunoştinţe, şi nu genul acela de prietene în faţa cărora să îţi desfaci baierele inimii.

Horace i-a lins obrazul, atingând-o cu limba lui aspră, înainte de a se îndrepta spre foc. Ea l-a privit amuzată în timp ce el se agita de colo colo, în încercarea de a-şi găsi poziţia cea mai confortabilă, apoi s-a întins pe podea. Cu un pufăit uşor, el şi-a pus capul pe labe şi a început să privească flăcările.

Agitată, fără a mai avea vreo speranţă să adoarmă în acea noapte, Myrtle s-a ridicat în picioare. Strângând de cordonul halatului şi punându-şi o pătură în jurul umerilor pentru a-i ţine de cald în această noapte răcoroasă, ea s-a dus la fereastră. A tras draperiile şi a privit spre reşedinţa aflată peste drum de casa ei.

Ce amuzant! Familia ei şi Val au trăit unul lângă celălalt în toţi aceşti ani şi totuşi, din cauză că Myrtle a fost plecată până de curând la doamna Belden, ea şi Val puteau să treacă unul pe lângă celălalt ca doi străini.

Ţinând pătura cu o mână, şi-a ridicat-o pe cealaltă şi a frecat geamul cu palma, încercând să îndepărteze florile de gheaţă care îi începţoşau imaginea casei lui, ca să o vadă mai bine şi ca să se simtă mai aproape de el. Pentru ca ea să poată să se mai uite încă o dată la el. Deoarece în ultimele zile, ea se apropiase de Val. De fapt, s-a simţit mai aproape de el decât de oricare persoană pe care o cunoscuse la doamna Belden sau, de fapt, chiar din propria-i familie. Familia ei, în sânul căreia nu se mai simţea deloc în largul ei.

Fraţii ei mai mari îi fuseseră prieteni până când Myrtle fusese trimisă la şcoală şi după aceea s-au transformat mai degrabă în nişte străini. Şi mai fusese o mulţime de fete la doamna Belden..., dar ea fusese atât de preocupată să fie elevul perfect doar pentru a putea scăpa din acel loc mizerabil, încât imaginea pe care o afişase în faţa acelor tinere era o proiecţie a propriei imaginaţii. Se prefăcuse atât de bine, încât nici una dintre ele nu-i dibuiseră adevărata faţă.

Val a fost prima persoană căreia i se dezvăluise aşa cum era în realitate. Nu a încercat să se prezinte altfel decât ca fiind... Myrtle.

A închis ochii. Nu mai voia să se prefacă. Doamna Belden îi îngenunchease spiritul, dar nu i-l distrusese. Voia să rădă din tot sufletul şi să vorbească liber şi să vadă lumea şi să trăiască aşa cum o făcuse în compania lui Val zilele trecute. Val o ajutase să conştientizeze acest lucru.

însă, timpul petrecut împreună se apropia de sfârşit. Căci nu avea cum să rămână pe veci uitată de familia ei. Se vor întoarce după Myrtle şi o vor lua cu ei în Scoţia, acolo unde urma să locuiască până când lucrările de reparaţii la reşedinţa lor de la Londra răs-amânate aveau să fie finalizate în cele din urmă. Şi, când aveau să se întoarcă, şi ea avea să-şi înceapă sezonul ei londonez, afişându-se în public şi defilând în faţa potenţialilor soţi, până când, în cele din urmă, l-ar fi găsit pe cel cu care avea să-şi petreacă restul zilelor.

Inima îi bătea cu putere, iar ochii i s-au umezit. Un bărbat care nu va fi Val, ducele de Aragon. Ceea ce ar fi fost bine. Pentru că, la drept vorbind, el abia dacă o tolera şi nu o plăcea prea mult.

Doar că asta, şi-a spus ea, era o minciună. Pentru că o plăcea.

Un bărbat solitar care se izolase de lume, fără nici o altă companie în afară de câinele său, nu i-ar fi dat lui Myrtle niciodată acea creatură devotată, pe care, fără tăgadă, o iubea, un câine care îl urmase peste tot.

I-ar fi fost pur şi simplu mai uşor să creadă că nu o plăcea, pentru că atunci nu i-ar fi fost atât de greu să suporte gândul unui viitor fără el – un bărbat, total diferit de orice întâlnise sau cunoscuse vreodată. Era direct, dar sincer şi onest şi totuşi exista o duritate în atitudinea lui pe care ea i-a descifrat-o destul de repede ca fiind o armură menită să-l protejeze de cei din jur. Şi a vrut să i-o dea jos. Voia să fie martoră şi să-i provoace acele zâmbete, care la început păreau chinuite şi tensionate, dar care, cu fiecare zi petrecută împreună, deveniseră din ce în ce mai relaxate. Mai reale.

Poate că era o tânără naivă, poate că nu avea prea multă experienţă de viaţă, dar, pe de altă parte, s-a dovedit a

fi suficient de matură, suficient de înţeleaptă, ca să vadă în Val un om care iubise atât de intens, încât nu ar mai putea şi, cu siguranţă, nu ar mai iubi vreodată.

Şi sufletul lui Myrtle s-a dovedit a fi infam şi întunecat şi negru, căci în acel moment a simţit că era nu doar invidioasă pe o femeie moartă, ci şi plină de resentimente faţă de puterea pe care încă o avea asupra lui Val, atât de intensă încât nu-l lăsa să fie fericit, sau să se îndrăgostească din nou.

Respirând sacadat, Myrtle s-a forţat să deschidă ochii. Era ca şi cum gândurile ei legate de Val l-au invocat în mod misterios. La un moment dat, a tras draperiile. Razele lunii scăldau strada dintre reşedinţele lor, învăluind-o într-o lumină care cădea peste reşedinţa lui şi l-a scos pe el din zona de umbră. Şi a fost recunoscătoare pentru asta.

îşi schimbase hainele, înlocuind pantalonii negri şi haina neagră obişnuită cu unele noi. Exceptând faptul că şi-a dat jos haina şi stătea acolo în cămaşa lui albă de bumbac, ca un steag fluturând în depărtare. Atât de relaxat. Atât de dezinvolt, încât pieptul i-a tresăltat, în timp ce şi-a imaginat că s-a îmbrăcat aşa la această oră târzie special pentru întâlnirea cu ea. El a ridicat mâna într-un salut distant, iar Myrtle i-a urmat exemplul, ridicându-şi mâna.

- Bună, a murmurat în tăcere, ştiind că era puţin probabil să vadă acea mişcare slabă a buzelor de la depărtare.

Doar că...

în timp ce a mijit ochii, încercând să-l focalizeze, a sesizat o uşoară înclinaţie a capului, o recunoaştere a faptului că o văzuse şi că, astfel, îi răspundea la salut. Şi s-a dovedit a fi la fel de taciturn chiar şi în această conversaţie mută, făcând-o să zâmbească.Au mai stat aşa o vreme. Şi, preţ de câteva secunde, s-a gândit că aveau să rămână aşa pe veşnicie. Dar, chiar atunci el a ridicat mâna într-un ultim gest de salut şi a tras iar draperiile cu o mişcare intempestivă, încât acestea au fluturat în dreptul ferestrelor.

Myrtle a rămas nemişcată. Aşteptând să se întoarcă. Sperând că va trage din nou draperiile... Sau, mai bine zis, sperând că le-a închis doar pentru că avea de gând să-şi ia mantia şi să traverseze curtea şi să i se alăture lui Myrtle. Dar ceasul din spatele ei contoriza impasibil timpul, iar secundele deveneau minute care se tot adunau, iar el nu a venit. 0 singurătate atât de profundă i-a învăluit sufletul, încât picioarele i-au cedat, iar ea s-a prăbuşit pe marginea scaunului de la fereastră.

El...

Cu coada ochiului, a surprins o mişcare, iar fericirea şi speranţa i-au făcut inima să bată în timp ce-l căuta cu privirea,

inspectând porţiunea de teren de sub geamul ei. Şi atunci a încremenit. Gândurile melancolice şi nostalgice legate de Val au dispărut într-o clipă, iar ea şi-a canalizat toată atenţia pe individul de la picioarele ei.

Un bărbat care clar nu era Val. Dar, mai degrabă, era vorba despre doi bărbaţi. Doi bărbaţi pe care, chiar şi de unde stătea ea ferită de privirile lor curioase, urmărindu-i cum se furişau în grabă undeva sub ochii ei, i-a recunoscut instantaneu.

Erau îmbrăcaţi în haine la fel de negre precum cele ale lui Val, de la pălăriile melon negre până la pantalonii lor; silueta mai înaltă s-a furişat cu o viteză surprinzătoare, corelându-se cu mişcările celui mai mic de lângă el. tn cele din urmă, a reuşit să-şi mişte picioarele şi s-a aruncat pe podea.

Cu un scheunat scurt, Horace, încă aşezat lângă şemineu, a ridicat capul. Myrtle s-a aşezat pe burtă, cu obrazul stâng lipit de podeaua îngheţată din lemn dur şi cu faţa întoarsă spre fereastră.

Erau aici.

„Am ştiut. Am ştiuuuut."

Îi suspectase de intenţii necurate încă din momentul în care dăduse peste ei când inventariau colecţia tatălui ei. Faptul că avusese dreptate în privinţa lor nu i-a dat nici o satisfacţie. Ar fi preferat mai degrabă să se fi înşelat şi totul să fi fost doar o născocire a imaginaţiei ei bogate, de care Val şi părinţii ei au suspectat-o.

Myrtle şi-a impus în tăcere să-şi adune gândurile.

„Gândeşte.

Christi CaCcfweif-

"Gândește...

Să strige după mama sau tatăl ei sau după un alt membru imaginar al familiei ei nu ar fi fost prea credibil pentru ei de data aceasta. Forțându-se să se ridice de pe podea, Myrtle s-a repezit spre rândurile de draperii, deschizându-le intenționat, pentru a putea urmări mișcările celor doi străini de afară.

Până la urmă s-au oprit și Myrtle a ridicat vocea.

- Aliiiiiice, a strigat ea, ridicând vocea suficient de tare pentru a fi auzită afară. Îmi aduci și mie exemplarul din *Mândrie și prejudecată?* Mă tem că nu pot să adorm.

Horace a ridicat capul și a scheunat, confuz.

-Am musafiri, a șoptit ea pentru a liniști câinele, chiar dacă a mai aruncat pe furiș o privire pe fereastră.

Și atunci, Myrtle a rămas complet nemișcată. A cuprins-o frica, înțepenind în locul în care se afla. S-a auzit un mârâit ușor din spatele ei, ca și cum Horace ar fi înțeles până la urmă pericolul care-i pândea, pentru că s-a ridicat și a sărit până când labele din față s-au sprijinit pe scaunul de la fereastră. Adulmecând aerul, și-a întors capul, apoi privirea i s-a fixat pe cei doi bărbați de afară. Buzele câinelui s-au retras, dezvăluindu-i amenințător dinții. Atunci a lătrat puternic și furios.

Bucuria i-a umplut pieptul, simțindu-se ușurată în timp ce cei doi s-au îndepărtat. Horace a continuat să latre și să mârâie chiar și după ce cei doi dispăruseră din raza lor vizuală. În momentul în care amenințarea a dispărut, Myrtle și-a aruncat brațele în jurul capului lui Horace și l-a strâns cu putere.

-Ai fost minunat, a gângurit ea, lăudându-l.

Myrtle s-a oprit. Stomacul i s-a strâns, iar spaima a revenit cu o și mai mare intensitate.

S-au întors.

Fusese naivă să creadă că renunță atât de ușor, din moment ce ei merseseră atât de departe încât plănuiseră deja să fure artefactele tatălui ei, contele.

- Știm că ești acolo, fato. Știm că ești acolo, singură.
- Nu sunt singură, le-a strigat ea.
- Nu mai este nici un alt servitor în casă, în afară de tine.

- Nu sunt o servitoare, a spus ea tare, apoi şi-a ridicat vocea, presărând-o cu toate tonurile arogante şi regale pe care doamna Belden le-a sădit în mintea ei şi a celorlalte eleve.
-Sunt Lady Myrtle McQuoid, fiica contelui şi a contesei de Abington şi îţi poruncesc să pleci.
Declaraţia ei a fost întâmpinată cu o tăcere profundă. Şi atunci... Ambii bărbaţi au izbucnit în hohote de râs.
Hmmm.
Şi cam la atât s-a rezumat demonstraţia ei de autoritate.
- Da, cum să nu, a intervenit unul dintre bărbaţi printre hohotele de râs. Şi eu sunt ducele de Cornwall.
-Asta nu prea are sens, a spus ea. Ducele de Cornwall este mort.
Şi-a amintit rapid de lecţiile referitoare la titluri şi ranguri predate la şcoala doamnei Belden.
- Şi, deşi este posibil ca un nobil să obţină acel titlu, nu a fost folosit de atunci...
- Destul cu blestemata asta de lecţie de istorie. Sunt ironic, pros- tuţă mică.
Myrtle şi-a încrucişat braţele peste piept.
- *Ei bine, eu niciodată...*
Horace a susţinut-o cu un lătrat.
Ea l-a mângâiat pe cap, găsind alinare în prezenţa lui. Simţindu-se mai puţin singură.
- Nu ai fost tratată atât de prost, milady? a ironizat-o celălalt bădăran, iar modul în care accentuase acest ultim cuvânt, combinat cu râsul lor, i-au dat de înţeles că ei nu credeau că ea ar fi putut fi o lady.
- De fapt, nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva, i-a informat ea pe un ton tăios. Pentru că...
- Să nu-mi spui, pentru că eşti *preţioasa* fiică a contelui şi a contesei de Abingdon.
înainte de a-l cunoaşte pe Val, se crezuse expertă în sesizarea sarcasmului, dar a ajuns la concluzia că nu ştia atât de multe pe cât crezuse despre comentariile caustice şi i-a dat dreptate lui Val care o lămurise în această privinţă.
-Vă anunţ oficial că sunt una dintre fiicele lor.
Cu toate acestea, cu greu s-ar putea descrie ca fiind preţioasa lor odraslă. La urma urmei, nişte părinţi iubitori nu şi-ar ñ uitat copiii pe care-i considerau a fi preţioşi.
- Şi, pur şi simplu, te-au uitat, lăsând o tânără nevinovată şi virtuoasă să se descurce de una singură?
Exact asta făcuseră. Doar că, deşi deschisese gura pentru a continua cu insistenţele ei, s-a oprit. Pentru că le-a

simţit îndoiala şi a ştiut exact cum suna şi cum arăta adevărul din spatele acestor vorbe. Nimeni nu ar fi crezut nici în ruptul capului că era cine pretindea că este. Ce fel de nobili ar fi uitat de fiica lor necăsătorită, lăsând-o singură zile întregi?

- Destul cu ameninţările. Deschide uşa chiar acum!

- Sau vom intra cu forţa.

Ameninţarea, care s-a adăugat acestui ordin, a venit de la celălalt hoţ.

Simţind cum începe să-i transpire tot corpul, Myrtle a început să se agite, repezindu-se să apuce vătraiul.

Horace a lătrat agresiv, arătându-şi dinţii într-un mod înfricoşător, sărind cu picioarele din faţă pe uşă, izbindu-se de panoul de lemn şi zgâriindu-l în încercarea de a ajunge la intruşii care puseseră stăpânire pe casa ei.

Şi, dintr-odată, aroganţa şi siguranţa perechii de hoţi dispăruse şi nu s-a mai auzit altceva decât tăcerea care-i cuprinsese.

- Vă sugerez să plecaţi, a spus ea suficient de tare pentru a fi sigură că a fost auzită între lătraturile frenetice a lui Horace. Horace nu-i tratează cu blândeţe pe vizitatorii nedoriţi şi este destul de protector faţă de mine.

- Horace?

Ea a dat din cap înainte să-şi amintească că nu o pot vedea.

- Da. Horace. Ştiţi, este un câine-lup şi nu are o plăcere mai mare decât să.. . vă sară la beregată.

A făcut din ochi şi a privit în jos la câine.

- Ştiu că nu eşti aşa, a murmurat ea.

Numai că animalul nu a reacţionat la aceste asigurări; în schimb, a continuat să se izbească de uşă.

- Ei bine, doar deschide uşa şi vom trage un glonţ în acel animal nenorocit.

-Nu! a strigat ea.Şi, dintr-odată, inima lui Myrtle a început să-i palpite în timp (o frica a risipit scurtul moment în care se simţise în siguranţă. Nu ar putea, nu, nu ar permite să i se întâmple nimic rău. Val ar fi distrus fără câinele lui.

- Acum, calmează bestia aia şi vino aici, înainte să intrăm noi acolo şi să-i tăiem beregata.

Myrtle a simţit că sângele i se scurge din obraji.

- Horace, a spus ea calmă, rugându-se ca vocea să se facă auzită peste mirosul de sânge care-i declanşase atacul furibund. Horace, *te rog,* l-a implorat ea, iar tonul rugător din glasul ei părea să fi răzbătut până la el. Şezi.

Cu un scheunat şi un schelălăit scurt, şi-a abandonat poziţia şi s-a ridicat în două picioare, lăsându-se pe podea, zgâriind-o cu ghearele şi apoi s-a conformat.

- Trebuie să pleci, i-a şoptit ea, îmbrăţişându-l.

A lătrat.

-Nu, opreşte-te. Eu... vreau să pleci.

Voia ca el să fie în siguranţă. Voia ca el să meargă la Val.

- Voi fi bine.

Ţâşnind în picioare, Myrtle a traversat rapid camera, ieşind pe uşa care făcea legătura între camere. Horace a urmat-o, ghearele sale lovind cu zgomot podelele din lemn dur.

-Ai treizeci de secunde...

Acel avertisment primit de la duşmanii ei din miez de noapte s-a auzit din ce în ce mai stins şi s-a estompat în timp ce se îndrepta spre salonul dintre camere. Fără să încetinească, Myrtle a alergat, traversând rapid cameră după cameră, salon după salon, croindu-şi drum spre o uşă pe unde putea ieşi.

Când a ajuns în bucătării, un sentiment de triumf a cuprins-o şi, cu o uşurare care aproape că o ameţise, a întins mâna spre mânerul uşii. Atunci a înţeles de unde proveneau urmele de paşi grei de afară. Toate acele senzaţii minunate şi ameţitoare pe care le simţise cu câteva clipe în urmă s-au dovedit a fi efemere.

- Rămâneţi pe loc. Excelenţa Voastră!

Sunetul acelui ciocan de pe cealaltă parte a uşii a făcut-o să îngheţe.

- Horace a mârâit.De data aceasta, o sá-l omor pe câinele acela blestemat, a promis ticălosul, iar inflexiunea de gheaţă cu care rostise această ameninţare a făcut-o să simtă un ňor de groază pe şira spinării.
- Asta doar dacă nu vrei să cooperezi. Acum, lasă-l să plece şi vino aici, a ordonat, oscilând între engleza standard şi argoul Cockney de pe străzile de la periferie.
- Du-te, a şoptit Myrtle, ţinând uşa deschisă şi Horace a luat-o la goană.

Picioarele îi alunecau când atingea peticele îngheţate de pământ, deşi părea că zboară spre casă, cu paşi graţioşi, în ciuda acestor derapaje.

Ea l-a urmărit o clipă cum se îndepărta, analizându-şi şansele de evadare, ştiind că, dacă ar face-o, nu ar avea nici o şansă în faţa lor, iar câinele lui Val s-ar întoarce s-o apere, plătind astfel cu viaţa.

închizând uşa, Myrtle şi-a schimbat direcţia de mers şi s-a îndreptat, alergând, spre scara servitorilor.

CapitoiuilS

Va) era singur.

Numai că era un alt gen de însingurare.

Aceasta nu era starea obişnuită în care trăise în ultimii ani. Era ceva nou. O stare pe care nu se aşteptase să o mai experimenteze sau să o mai simtă vreodată.

Solitudinea faţă de o altă persoană – o persoană vie, mai bine zis. Ii simţise prezenţa în camera aceea pe care şi-o alesese drept dormitor. O simţise acolo, chiar înainte ca ea să se arate la ferestre, făcându-i cu mâna. Şi ar fi vrut să meargă la Myrtle. Ar fi vrut să fie cu ea.

Fiecare zi a vieţii lui de când îi murise soţia fusese dificilă; iar această perioadă a anului, când comemora moartea ei, chiar şi mai grea, amintirile mai intense, tristeţea mai apăsătoare, durerea mai ascuţită.

Cu toate acestea, ultima perioadă nu mai fusese la fel. Zilele trecute zâmbise şi răsese şi poate că era vorba doar despre un sentiment amplificat de melancolie. Poate că, fiind în preajma lui Myrtle, cu pofta ei de viaţă şi optimismul ei plin de căldură, începuse să-şi amintească cum fusese viaţa lui înainte de acel eveniment tragic.

I-a reactivat şi alte sentimente în afară de durere şi pierdere, iar acesta s-a dovedit a fi un afrodiziac puternic.

Blestemând, a luat cartea pe care i-o dăruise şi a întors volumul uzat în mâinile sale. Când a fost ultima oară când citise... ceva?

Pierdut în gânduri, a răsfoit paginile, oprindu-se intenţionat la cele îndoite. Un surâs nostalgic i-a apărut pe buze. Obişnuia să îndoaie colţurile cărţilor.

Gestul i se potrivea tinerei, nerăbdătoare şi fără să-i pese că ar trebui să folosească semne de carte. În timp ce răsfoia paginile, privirea i-a fost atrasă de un pasaj care fusese marcat. Paginile au zburat atât de repede, iar el s-a oprit asupra altuia marcat de ea în carte. Dând înapoi paginile, şi-a umezit vârful degetului şi a revenit, căutând acel loc pe care-l zărise mai devreme.

L-a găsit.

„Imaginaţia unei doamne este foarte intensă; sare de la admiraţie la dragoste şi de la dragoste la căsătorie, într-o clipă."

Myrtle ar putea fi o fire romantică. Ea ar fi genul de lady care, în loc de un titlu nobiliar, şi-ar dori mai degrabă să se îndrăgostească şi să fie îndrăgostită, şi ea chiar merita asta. Merita un bărbat al cărui spirit să fie la fel de romantic ca al ei şi capabil de... de... ceea ce Val fusese cândva.

Gâtul şi gura i s-au uscat, înghiţind cu greu. Nu că ar fi vrut să fie el bărbatul pe care să-l fi iubit ea. Nu voia asta.

Nu era... nimic din ceea ce trebuia să fie acel bărbat.

Ceea ce însemna că avea să existe un alt bărbat. Şi ceva, ceva întunecat şi perfid, şi-a înfipt colţii în el, declanşând o gelozie otrăvitoare îndreptată împotriva celui care o va avea. Eventualul pretendent şi soţ cu care ar face dragoste, începând cu gura ei şi cu tot trupul ei şi...

Cu un mârâit, Val a întors pagina furios, foindu-se în scaun, lup- tându-se cu tentaţia de a se uita la acele însemnări, care s-au dovedit a fi un fel de fereastră spre sufletul şi mintea ei şi care nu erau altceva decât o modalitate de a aprofunda ceea ce ştia despre Myrtle McQuoid – şi despre această conexiune pe care o stabilise cu ea.

„Dar dacă o femeie are o înclinaţie pentru un bărbat şi nu încearcă să i-o ascundă, el trebuie să-şi dea seama de acest lucru...

-Poate că trebuie, dacă o vede îndeajuns... deşi Bingley şi Jane se întâlnesc destul de des, nu sunt niciodată prea mult timp împreună; şi cum se văd întotdeauna într-o societate numeroasă, este imposibil să beneficieze de fiecare clipă pentru a sta împreună de vorbă. De aceea, ar trebui ca Jane să profite cât mai mult de fiecare moment în care-i poate capta atenţia. Când va fi sigură de el, va avea timp destul să se îndrăgostească şi ea cât o vrea"

A zăbovit la acest pasaj. Asta era. Asta a fost ceea ce l-a ajutat să o înţeleagă din ce în ce mai bine pe Myrtle. Era chiar în faţa ochilor lui. De regulă, în afara întâlnirilor formale, la care mai erau prezenţi însoţitori şi servitori, domnii şi doamnele nu aveau parte de discuţii intre patru ochi. în cazul lui, nu fusese absolut nimeni prin preajmă.Totul s-a datorat faptului că se aflase în compania ei, fără alte persoane prin apropiere, astfel că au avut parte de atâta... intimitate. Între ei s-a format o legătură strânsă. Dar ar mai fi fost acelaşi lucru dacă... l-ar fi surprins cineva într-o companie atât de intimă?

Şi, când s-a gândit la asta din acea perspectivă, ei bine, nu a mai simţit aceeaşi teroare şi nici acea senzaţia de uscăciunii a gurii. A fost... ceva firesc. Pur şi simplu îşi dorise să afle mai multe despre ea ca persoană, o persoană interesantă şi inteligentă. Prin urmare, era firesc să o admire şi să se gândească la ea şi să vrea să petreacă mai mult timp cu ea şi-

Strângând din dinţi, Val a întors încă o dată paginile, luând-o de la început. De data aceasta, le-a întors mai încet şi, în timp ce făcea asta, s-a uitat atent peste paragrafele care i se derulau în faţa ochilor, fără să se mai lase pradă impulsului de a căuta semnele pe care le făcuse ea.

JK fi pasionat de dans este un pas spre a te îndrăgosti..."

în dreptul acestui mic paragraf, ea făcuse un singur comentariu, un singur cuvânt: „Suspin".

Involuntar, buzele lui Val s-au răsucit din nou într-un zâmbet. Asta era atât de caracteristic lui Myrtle. Visa să fie ţinută în braţe şi să ţină pe cineva în...

Val a întors pagina, a trecut la următoarea, apoi s-a oprit. A dat repede paginile înapoi.

„Este un adevăr universal recunoscut că un burlac, posesor al unei averi frumoase, are nevoie de o nevastă..."

Lângă pasa), a desenat o pereche de ochi şi o gură supărată încadrate într-un cerc. El a făcut o pauză. Nu era în asentimentul autorului? Sau a recunoscut adevărul relatat de autor şi a regretat că aşa era lumea lor?

Şi şi-ar fi dorit să fie aici. Şi-ar fi dorit ca ea să fie aici acum, ca să o poată întreba şi să afle la ce se gândise în timp ce desenase acel semn minuscul pe paginile acestui pasaj. Şi s-o întrebe despre toate pasajele.

Blestemând, Val a închis brusc cartea şi a trântit-o cu o *pufnitură* pe măsuţa de lângă el. Lăsându-şi coatele pe genunchi, şi-a îngropat capul în mâini şi şi-a înfipt degetelor în tâmple. Cât de mult reuşise să-i pună stăpânire pe gânduri? De ce nu putea să nu se mai gândească la ea?

O să reuşească. într-un final.

Imediat ce avea să plece şi el avea să se complacă în suferinţa lui, aşa cum îşi dorea, şi-ar putea regăsi liniştea sufletească. Pentru că asta era o certitudine. Nu ar avea parte de linişte dacă s-ar pierde iremediabil în faţa unei femei, aşa cum o făcuse înainte. Pentru că, dacă ai pierde acea persoană, durerea ar fi mult mai intensă, mai groaznică, aşa că singurătatea ar fi mult mai uşor de suportat.

Un lătrat singuratic a răsunat de afară, risipindu-i gândurile şi forţându-l să-şi ridice capul. Un lătrat familiar, care a fost urmat câteva clipe mai târziu de mai multe schelălăituri frenetice.

Încruntat, Val s-a ridicat în picioare. Îndreptându-se spre fereastră, a tras draperiile şi a privit spre porţiunea de drum de sub geamuri.

L-a observat imediat pe Horace, cu blana lui neagră strălucitoare, contrastând pe fundalul alb ca neaua, şi a oftat căutând cu privirea spiriduşul neastâmpărat care ar fi trebuit să-l însoţească. Numai că, după ce a aruncat o privire rapidă pe străzile din jur şi-a dat seama că nu era nimeni. Adică... nimeni în afară de Horace. De ce i-ar fi dat ea drumul câinelui afară fără să-l însoţească? Nu ar face aşa ceva. Doar dacă...

„Cred că doi bărbaţi îmi supraveghează casa", a spus ea, apoi s-a uitat la el de parcă s-ar fi aşteptat să fie la fel de şocat şi îngrozit ca şi ea.

El a clătinat din cap.

„Da." Myrtle a ridicat două degete mici, înmănuşate. „Doi. Vezi tu, bănuiesc că ar putea fi interesaţi *de colecţia de antichităţi a tatălui meu... Şi colecţia este destul de mare... una dintre cele mai vechi şi mai valoroase şi toată lumea ştie de comorilor lui..."*

„Vrei să spui că tu crezi că cineva intenţionează să fure toate acestea de la tatăl tău?"

Tânăra a dat din cap.

„Exact."

Pusese atât de convinsă că o pândea un pericol, iar el încercase s-o convingă că se înşelase. Fusese atât de pornit să o facă să creadă că toate îngrijorările ei nu erau nimic altceva decât rodul imaginaţiei ei bogate.Cu un blestem. Val a pornit valvârtej pe uşă. Ajungând la intrare, a smucit unul dintre panourile din lemn. Horace a intrat instantaneu, sărind înăuntru, gâfâind şi lătrând, şi emiţând nişte scâncete pline de panică, care nu prevesteau nimic bun.

- Unde este ea? a întrebat Val, chiar dacă ştia că animalul nu-i putea răspunde, simţind nevoie să pună această întrebare cu voce tare. Lovindu-i mâna lui Val cu nasul, Horace s-a învârtit în cerc în jurul picioarelor lui.

întorcându-se pe călcâie. Val s-a întors în fugă în biroul lui, cu Horace urmându-l îndeaproape.

Frica şi disperarea au făcut ca respiraţia lui Val să devină zgomotoasă şi grea. A ajuns la birou şi a scos pistoalele din cutie. După ce a încărcat praful de puşcă, a băgat unul dintre pistoale în betelia pantalonilor şi şi-a tras jacheta închisă la culoare, acoperind pânza albă a cămăşii.

Luând şi celălalt pistol, a pornit în goană înapoi spre casa lui Myrtle.

Ocolind uşile din faţă şi alegând să intre pe uşa servitorilor, Val s-a oprit când a ajuns la reşedinţă. Liniştea umplea aerul. O linişte atât de densă încât i-a răsunat în urechi, fără să mai audă nici un alt sunet în toiul nopţii, punctată doar de gâfâielile uşoare ale lui Horace.

Val a privit în jos spre el şi şi-a dus un deget la buze, îndemnân- du-l să tacă. Ţinându-şi pistolul aproape de piept, Val a cercetat curtea, fixându-şi privirea în întuneric şi ascuţindu-şi urechile, încercând să sesizeze... ceva.

Şi-a strecurat o mână la spate şi a apăsat mânerul uşii. A cedat imediat; balamalele scârţâiau zgomotos în timp o împingea, iar el a boscorodit servitorii care nu se achitaseră de această sarcină.

Val s-a încruntat. A făcut un semn cu mâna stângă şi, înţelegând mesajul acelei porunci ne rostite, Horace a intrat, cu ghearele răsunând asurzitor pe podelele din lemn. Val şi-a urmat câinele şi a închis uşa în urma lor. A clipit de mai multe ori pentru a se putea obişnui mai uşor cu întunericul de cernealã, privind prin cameră. La un moment dat, Myrtle a acoperit jarul, menţinând astfel focul, lăsând bucătăriile în semiîntuneric.

în timp ce mergea, a trecut pe lângă aceeaşi masă de lemn unde stătuseră şi mâncaseră din tortul ei aniversar, vorbind despre dorinţele ei şi despre viitorul ei. Şi a încercat să-şi tempereze teama care-l cuprinsese din ce în ce mai tare, legată de posibilele pericolele care o pândeau. Era o emoţie pe care nu se mai aşteptase să o simtă vreodată faţă de altcineva. Acesta era motivul pentru care se însingurase şi nu mai stabilise nici o legătură adevărată cu nimeni.

Şi această ocazie i-a reamintit motivul. De ce? Era al naibii de dureroasă îngrijorarea asta pentru Myrtle şi teama pentru ea, aşa cum o simţea în aceste momente. În spatele uşii de la bucătărie, a scuturat din cap, risipind gândurile inutile care îi treceau prin minte. Cu toate acestea, ajunsese să se îngrijoreze pentru tânără. Deci trebuia pur şi simplu să intre, să verifice dacă era în siguranţă şi apoi să iasă din casă.

Animat de acest gând, Val a trecut de o altă uşă, Horace urmân- du-l îndeaproape şi scoţând un mic scâncet.

Val a ridicat două degete aflate lângă degetul mare, transmiţând acea comandă tăcută care a liniştit imediat câinele. Au traversat împreună holurile casei familiei lui Myrtle şi, în timp ce făceau asta, privirea lui Val cerceta orice umbră şi, din nou, s-a străduit să audă... orice, orice sunet care să-i semnaleze dacă tânăra s-ar afla în pericol, sau dacă în acele momente se lupta cu o pereche de tâlhari care aveau de gând să fure colecţia de antichităţi a tatălui ei.

Numai că... cu fiecare coridor pe lângă care trecea şi cu fiecare uşă pe care o deschidea, liniştea rămânea la fel de apăsătoare. În cele din urmă, a ajuns în salonul pe care îl transformase în dormitorul ei.

Horace s-a lăsat imediat pe picioarele din spate şi a privit nerăbdător uşa cu lambriuri de lemn. Şi nebunia acţiunilor sale l-a izbit, lăsându-l buimac. Doamne, se molipsise. Imaginaţia ei bogată se dovedise a fi contagioasă, făcându-l să-şi piardă orice urmă de raţiune, iar Val ajunsese să vadă monştri printre umbrele care se profilau pe pereţi.

Era foarte posibil ca ea să fi ieşit cu Horace la plimbarea obişnuită de seară, sau să-l fi lăsat să iasă, iar câinele pur şi simplu să fugă înapoi la Val.

Cu toate acestea, trebuia să-şi continue drumul şi trebuia cel puţin... să-şi anunţe prezenţa şi să se convingă cu ochii lui ***ci*** era ghemuită sub acele cuverturi grele şi că dormea liniştită.

Simţindu-se complet confuz, a deschis uşa. Ochii lui s-au îndreptat imediat spre canapea. Pătura zăcea mototolită pe podea, ca şi când persoana care ocupase acel pat improvizat îl părăsise în grabă. Pulsul şi-a reluat din nou ritmul alert şi s-a uitat la scaunul de la geam unde o găsise de atâtea ori în zilele trecute, în acel alt loc în care o văzuse stând de fiecare dată când se uitase în curte.

Era gol.

Spaima i-a cuprins din nou simţurile şi s-a grăbit să intre, închizând uşa în urma lui şi a lui Horace.

Chiar şi după ce văzuse cu ochii lui că patul ei era gol, Val se dusese acolo, rugându-se să o găsească sub mormanul de pături. A întins mâna spre ele, prinzându-le între degete, când, deodată, a zărit un fulger metalic cu coada ochiului.

Val s-a ferit. Prea târziu. Dar totuşi suficient de repede încât vătraiul să-l atingă pe partea laterală a coapsei.

A mormăit, scăpând un blestem, armând pistolul...

- Myrtle. Hristoase, a şuierat el, ca o rugăciune către Dumnezeu, cu care nu mai vorbise de ani de zile. Aproape că...

- Val, a şoptit ea, întrerupându-l.

Şi apoi, fără să ţină cont de arma pe care încă o ţinea în mâini, ea s-a aruncat în braţele lui. Val a îmbrăţişat-o imediat, strângând-o la piept, trecându-şi mâna peste mijlocul ei, desfătându-se cu trupul ei uşor, sprijinit în siguranţă de al lui.

Era bine.

Era în siguranţă.

- Dumnezeule, aş fi putut să te împuşc, a şoptit el, supărat, în tâmpla ei, strângând pistolul în mână, reamintindu-i cât de aproape fusese să o rănească.

-Am crezut că sunt ei, a spus ea, cu vocea aproape stinsă, apoi alunecând din braţele lui, privându-l de căldura trupului ei şi fă- cându-l să se simtă abandonat, ea a traversat camera şi şi-a lipit urechea de uşă.

-Ei?

- Sunt aici. Indivizii aceia au venit aici să fure colecţia tatălui meu. Ştii, am avut dreptate.

Ea a ridicat vătraiul în mâini arătând spre el, pentru a-şi argumenta punctul de vedere şi aproape că l-a lovit pentru a doua oară. S-a ferit din drum, evitând acea lovitură.

-Şi vreau să ştii, a continuat ea, fără să dea impresia că ar fi fost conştientă că fusese pe punctul de a-l lovi din nou, nu am nici o satisfacţie că am avut dreptate. Dar..

- .Myrtle, vrei să taci? a şoptit el. Asta doar dacă nu vrei să-şi dea seama că suntem aici.

Ea a clipit încet de câteva ori.

- Da, presupun că ai dreptate. Ar trebui să nu scoatem nici un sunet.

- Eu nu fac nici un zgomot, a subliniat el printre dinţi. Dacă nu te superi că-ţi spun, dar tu eşti cea care vorbeşte.

S-a făcut linişte. Şi apoi...

- Da, dar tu tocmai spuneai ceva şi...

- Myrtle, a spus el, exasperat, dorind în acelaşi timp şi să o scuture şi să o sărute, fiind complet derutat de ultima variantă.

Dar, de data aceasta, slavă cerului, s-a conformat. Cu Myrtle în sfârşit tăcută, Val s-a întors spre uşă, a tras lacătul şi s-a îndreptat către cele două uşi de legătură din colţ, asigurându-se că şi acelea erau închise.

Când s-a întors, a văzut-o pe Myrtle în genunchi, cu braţele întinse în jurul lui Horace, iar vederea celor doi l-a lăsat fără aer. Chiar şi fratele său, pe vremea când încă mai venea în vizită, îl tratase pe câine cu prudenţă. Val nu văzuse niciodată pe cineva care să se fi ataşat atât de tare de câinele care semăna cu un lup – excepţie făcând doar răposata lui soţie şi el însuşi. Şi chiar şi când soţia lui trăia, câinele fusese doar un căţeluş, nu era încă atât de mare.

Şi toate acestea, dragostea şi adoraţia clară a lui Myrtle pentru câinele care fusese pentru Val ca şi copilul pe care ar fi urmat să-l aibă au întărit legătura care se stabilise între ei doi în ultimele zile. La bine şi la rău. Fie că îi plăcea sau nu. Ceea ce nu-i displăcea, datorită gradului de intimitate dintre ei.

Ca şi când i-ar fi simţit ochii aţintiţi supra ei, Myrtle a ridicat privirea.

- Ce s-a întâmplat? a spus ea peste capul lui Horace. Şi apoi ochii i s-au umplut de teamă. Sunt aici? a întrebat ea, încă şoptind, dar exprimând din priviri toată teroarea cuprinsă în această întrebare.

A scuturat din cap.

-Nu.

Şi-a mişcat buzele încet, astfel încât să-i dea siguranţă.

Umerii înguşti i s-au detensionat parţial, iar Myrtle şi-a întors atenţia spre Horace, continuând să-l mângâie. Şi-a dus mâna la pistol şi apoi s-a alăturat perechii.Myrtle şi-a ridicat privirea. El a ridicat mâinile şi a început să cerceteze mai bine camerele.

- Nu ştiu unde sunt, a spus ea.

Iar el şi-a pus un deget pe buze, amintindu-i să tacă, dar încercările lui s-au dovedit zadarnice.

- Sper că au încetat să mă mai urmărească şi că se vor concentra doar pe sustragerea artefactelor tatălui meu, dar...
- Vrei să taci? a oprit-o el brusc. Te vor auzi.
- Este imposibil să nu o auzi.

Acea voce răsunătoare de pe cealaltă parte a uşii a captat privirile lui Myrtle şi ale lui Horace spre intrare.

- Îi merge gura ca o moară stricată.

Val a blestemat în tăcere, în timp ce Horace s-a ridicat şi a mărâit la uşa care-l despărţea de tâlhari.

Şi-a ridicat mâna stângă, iar câinele a înţeles imediat acel semnal, tăcând şi întinzându-se pe podea la picioarele lui.

Palidă în obraji, Myrtle s-a uitat la Val cu ochii plini de spaimă, iar inima lui – despre care tocmai aflase că nu era atât de pustiită sau atât de ferecată pe cât crezuse cândva – îl durea când vedea cum suferă.

- Nu ar fi trebuit să-l aduci înapoi. L-am trimis de aici ca să-l ştiu în siguranţă, a spus ea.

Şi apoi şi-a dat seama. Vorbea despre Horace. Nu se temea pentru ea însăşi, ci pentru câine. Ea îl trimisese la el ca să nu-l pună în pericol, în timp ce ea rămăsese acolo, ca să înfrunte de una singură doi inamici periculoşi, iar Val nu ştia dacă să o scuture sau să o sărute.

- Deschide blestemata asta de uşă, că, dacă nu faci cum îţi spun, de data aceasta voi împuşca în gât nenorocitul acela de câine.
- Ba nu! a strigat Myrtle. Pistolar prost!

-Myrtle.

Val a prins-o ferm, având grijă să nu o strângă prea tare de braţul ei stâng, dar ea a scăpat din mâna lui, bătând cu pumnul în uşă.

- Pentru că mai întâi va trebui să mă împuşti pe mine...

-Myrtle...

- Şi ne-ai face o mare bucurie. Ca să avem şi noi, în sfârşit, parte de puţină pace şi linişte în noaptea aceasta.

Myrtle a rămas fără suflu.

- Hei, eu niciodată...Myrtle, te rog frumos!

Val i-a şoptit în dreptul tâmplei, şi, minunea minunilor, de data aceasta s-a conformat.

- Vreau să mă asculţi şi trebuie să-ţi spun repede ce am de gând să fac. Vreau să ţii tot timpul uşa pe post de scut între tine şi ei, dar vreau să-i laşi să intre – doar atunci când ridic mâna, şi-ţi dau semnalul. Poţi să faci asta?

Ochii ei enormi, ca nişte farfurioare, i-au ţintuit pe ai lui, radiind o asemenea încredere, mai multă încredere decât ar fi meritat. Ea a dat din cap.

- Nu-ţi face griji pentru Horace, i-a şoptit el numai pentru urechile ei, având nevoie să ştie că ea contează chiar mai mult decât câinele lui şi că nu o va sacrifica pentru a-l salva pe el.

- Cum aş putea să nu-mi fac? l-a implorat ea.

- Pentru că nu i se va întâmpla nimic dacă mă asculţi.

A fost o minciună. A fost o minciună pe care a spus-o intenţionat, pentru că ştia că, dacă nu ar fi făcut-o, atenţia ei s-ar fi concentrat mai degrabă asupra câinelui, decât asupra misiunii pe care i-o încredinţase.

- Uite. I-a pus un pistol în mână, în timp ce îl apucase deja pe celălalt. Tragi piedica...

- Ştiu să trag cu pistolul, Val, a spus ea, dând ochii peste cap, tonul ei fiind la fel de ofensat de parcă el i-ar fi pus la îndoială priceperea în arta cusutului şi, pentru prima dată de când împărţiseră tortul în noaptea precedentă, a zâmbit.

Apoi, aplecându-se, a sărutat-o cu patimă. Pentru că, dacă ar fi existat şi cea mai mică posibilitate ca el să moară în acea noapte, în schimbul iminent de focuri, voia să mai simtă o dată atingerea buzelor ei.

- Deschide blestemata aia de uşă chiar în acest moment!

Acel mârâit gutural al unuia dintre hoţi i-a făcut să se despartă.

- Acum, du-te, a şoptit el.

Genele ei au fluturat şi, cu un zâmbet melancolic, s-a îndreptat spre prag, poziţionându-se exact aşa cum o îndrumase el.

— *Iin* du *ce singur* -

Adunându-şi iar toată energia şi atenţia asupra următoarei confruntări, Val a călcat cu grijă pe podea, alăturându-i-se de cealaltă parte a uşii, poziţionându-se în spatele ei la câţiva paşi.Myrtle s-a uitat cu atenţie la Val, cu atât de multă încredere, încât i-au transpirat palmele de frică. O altă femeie se uitase odinioară la el cu aceeaşi expresie. O femeie pe care o pierduse. Aşa că i l nu merita loialitatea ei şi, pentru o clipă, încrederea i-a dispărut.

-Val? a şoptit ea.

Ducele a trimis vocile din mintea lui, care îi distrăseseră atenţia, spre cotloanele cele mai îndepărtate, de unde urma să le înfrunte cu altă ocazie.

Ridicând pistolul şi îndreptându-l în faţă, a ridicat o mână. Myrtle a descuiat uşa şi a deschis-o, fără nici o ezitare. Unul dintre bărbaţi a intrat imediat, izbind uşa cu putere, lovind-o pe Myrtle, care a gemut de durere. Nu a mai reuşit să-şi controleze nici paşii, nici pistolul; căzând din mâna ei cu o bufnitură, arma s-a descărcat cu zgomot în cameră, un glonţ rătăcit a lovit tavanul şi o ploaie de bucăţi de moloz a început să acopere podeaua.

-Vrei ne împuşti, nu-i aşa, fato? a râs de ea tipul uriaş, ridicând pistolul. Ei bine, data viitoare...

Un val de furie a trecut prin venele lui Val şi a tras. Detunătura pistolului a răsunat în liniştea casei, întrerupând acea ameninţare.

Bărbatul a urlat de durere când glonţul i-a lovit palma şi a scăpat propria armă, care s-a izbit de podea. Urlând, îşi ţinea mâna rănită pe lângă corp.

Partenerul lui l-a atacat pe Val.

Lăsându-şi pistolul care nu-i mai era de nici un folos, Val s-a repezit înainte. Un fulger de metal i-a atras atenţia. Hoţul mai mic de statură s-a oprit subit, cu o privire uimită în ochii lui bulbucaţi, care i s-au rostogolit apoi peste cap şi a căzut lat pe podea.

încă uluit, Val a rămas nemişcat, uitându-se şocat la Myrtle. Myrtle, care rămase la fel de îngheţată, cu vătraiul ridicat deasupra capului, acea armă de metal pe care o lăsase să cadă în capul hoţului mai mic de înălţime. Partenerul său a început să urle, dar de data aceasta nu de durere.

-Tu l-ai ucis. S-a ridicat în picioare. Acum, te omor şi eu pe tine...

Avertismentul s-a stins într-un scâncet când Myrtle l-a lovit cu vătraiul. S-a lăsat în genunchi şi apoi a căzut cu faţa în jos.

- Chiar voiam să-ţi spun că pistolul nu este o soluţie prea bună, a zis ea, vorbind la fel de lejer despre cei doi bărbaţi pe care reuşise să-i doboare de parcă ar 6 făcut o conversaţie politicoasă în timpul mesei. Este extrem de nesigur şi de zgomotos şi poţi să tragi o singură dată. Deci vătraiul – a adus acel obiect în discuţie, ridicând mâna care ţinea arma ei preferată – este o variantă mult mai eficientă atunci când ai de-a face cu...

Val a luat-o în braţe într-o clipă, ţinând-o tare, ţinându-i trupul zvelt aproape de al lui, strângând-o cu putere pentru a se asigura că este vie şi nevătămată. Că era încă aici.

Myrtle şi-a lăsat capul pe spate, dar de data aceasta nu a încercat să scape din braţele lui.

- Sunt bine, Val, a spus ea încet. Serios.

Serios.

Şi aşa a şi fost. De data aceasta.

-Am făcut-o? a întrebat ea, cu vocea şovăielnică, iar el s-a retras uşor, ţinând-o încă strâns.

Şi-a trecut mâinile peste braţele ei, simţind nevoia să se convingă încă o dată că nu era rănită.

- Ce să faci? a întrebat el distras în timp ce o examina.

- I-am omorât? Şi-a muşcat buza de jos. P-pentru că nu asta a fost intenţia mea. Nu am vrut să-i omor, a spus ea repede. Chiar dacă au vrut să mă rănească. Nu-mi place nici măcar să vânez sau să pescuiesc. Recunosc, îmi plac peştii, a divagat ea în felul ei adorabil, dar întotdeauna le dau drumul înapoi în apă după ce îi prind... cu excepţia cazului în care îi pescuiesc pentru a-i mânca. Apoi îmi cer scuze şi le explic că trebuie să mănânc aşa cum o fac şi ei şi – ochii ei în care se citea teama s-au îndreptat către bărbaţii întinşi cu faţa în jos pe podea – nu am vrut să-i mănânc sau să-i rănesc.

Val şi-a înclinat capul şi a tras-o din nou aproape, astfel încât obrazul ei să se sprijine pe pieptul lui.

-Ai făcut ce trebuia să faci în acel moment, Myrtle, a murmurat el. Te-ai salvat pe tine... şi pe mine.

Horace a lătrat.

- Şi pe Horace, a adăugat Val, atât pentru câine, cât şi pentru a se asigura că Myrtle a auzit totul în clipa aceea.

Cu toate acestea, i-a dat drumul din îmbrăţişare şi apoi s-a lăsat într-un genunchi, verificând mai întâi pulsul unuia dintre indivizi – convingându-se că inima bate, şi chiar destul de tare. Şi apoi l-a verificat şi pe celălalt.

-Trăiesc amândoi.

Myrtle a bătut din palme şi, închizând ochii, a ţopăit la fel de încântată ca şi cum ar fi aplaudat un cal de curse de la hipodromul Ascot, şi nu ar fi doborât doi hoţi nemiloşi.

Cât despre Val? Mâinile îi tremurau. Cât de aproape fusese ea de... Şi-a forţat gândurile să revină pe făgaşul normal.

S-a ridicat în picioare.

-Vino, a spus el ferm, luând-o de mână. Să te scot de aici.

- Pe mine? a întrebat ea în timp ce îl lăsa să o tragă după el. Pentru că ar trebui să te scoatem şi pe tine de aici, Val. Şi pe Horace.

Auzind-o rostindu-i numele, câinele, care nu scosese nici un sunet în timpul atacului, a început să alerge în salturi. Fără să-şi încetinească pasul, l-a ocolit pe Val şi, cu o săritură, şi-a sprijinit labele din faţă pe umerii lui Myrtle. Ea s-a clătinat sub greutatea considerabilă a câinelui – iar Horace, cum stătea pe picioarele din spate, o depăşea cu câţiva centimetri. Orice altă lady sau alt gentleman ar fi fost îngroziţi.

Cu toate acestea, Myrtle a râs şi a făcut câţiva paşi uşori de parcă ar fi dansat cu câinele lui Val şi, în acel moment, a simţit o uşurare atât de mare, încât Val a izbucnit în râs, fiind părtaş la fericirea ei.

- O să plecăm îndată, i-a promis ea lui Val.

Şi-a întins braţul şi a ridicat un deget, făcând un semn de avertisment.

- Dar mai e... încă ceva!

Val a gemut.

-Atunci, de ce nu stăm aici şi să aşteptăm să se trezească, ca să putem bea împreună cu ei o cană cu ceai, a strigat el, în timp ce ea ieşea în grabă din cameră.

- Dar de ce am face aşa ceva? i-a răspuns ea din hol, cu vocea răsunând de la distanţă, însă uşor înfundată. Să bem o cană de ceai cu bărbaţii care au încercat să...

în timp ce vocea ei se îndepărta, în ciuda voinţei sale şi în ciuda spaimei care îl cuprinsese şi ameninţa să-l mistuie, s-a surprins zâmbind. în ciuda tuturor încercărilor de a fi indiferent în faţa tinerei, a reuşit să-l farmece de fiecare dată.

Myrtle a revenit un pic mai târziu.

Ta-da! a exclamat ea, iar obiectele din metal au zornăit în mâinile ei.A ridicat o sprânceană.
-Ce... sunt astea?
-Sunt cătuşe, a spus ea în timp ce se apropia de tălharul căzut la pământ, care se afla cel mai aproape de foc.
-De unde le ai?
Amintindu-şi de tendinţa ei de a turui întruna, s-a răzgândit să pună mai multe întrebări.
- Nu contează. Nu vreau să ştiu...
- Fratele meu le-a adus din călătoriile lui.
- Bineînţeles că aşa a făcut, a mormăit el.
- El a spus că trebuie să le folosesc doar când am de-a face cu nişte brute, dar nu şi când vine vorba despre membrii familiei... cu excepţia cazului în care s-ar fi comportat ca nişte brute, caz în care eram liberă să le folosesc pe...
- Myrtle, a avertizat-o el.
- O, corect! Ar trebui să ne grăbim. Nu vrei să-l târăşti pe ăla până aici?
Incruntându-se, el s-a uitat în jur. Myrtle şi-a dat ochii peste cap.
- Hoţul, Val. Hoţul, a repetat ea, de parcă i s-ar fi întâmplat în fiecare zi ca ea să-i ceară politicos să târască prin casă un bandit doborât la pământ.
Prinzându-l pe tâlhar de subraţe, Val l-a târât până la ea; un mic geamăt i-a scăpat celuilalt individ, dar a rămas în aceeaşi stare de inconştienţă.
-Ar fi trebuit să fi plecat de acum, a mormăit el în timp ce îl aşeza lângă celălalt hoţ, încă adormit.
-Am promis că aşa vom face. Dar mai întâi...
Lăsându-se într-un genunchi, Myrtle a înfăşurat unul dintre inelele de metal în jurul încheieturii hoţului mai solid, blocând clema, apoi a blocat mâna dreaptă a hoţului mai scund, astfel încât cele două să fie conectate prin acele legături metalice. Şi-a admirat din priviri opera, apoi a dat uşor din cap, satisfăcută.
-Acum putem merge.
Ţinând-o strâns de mână, cu Horace după ei, au ieşit grăbiţi din cameră.
-Aşteaptă! a exclamat ea.
Val a scos un geamăt exasperat.
- Ce mai este acum?
- Poţi si tragi asta – Myrtle a arătat spre o masă din apropiere, acoperită cu o pătură – şi să o pui în faţa uşii? Ar mai fi nevoie de o cheie, a continuat ea, dar probabil că ar dura prea mult...
- Myrtle! a avertizat-o el.

1ln cfuce singur

- 0, da. Ar trebui să ne grăbim. Ea a bătut uşor din palme. Nu ai vrea să faci asta?

Şi a vrut. Pentru că nu se mai simţea în stare să-i spună nu sau să îi refuze... orice.

- Acum, putem merge? a repetat el pentru a doua oară.

Ea a zâmbit.

- De data aceasta, putem.

Şi de data aceasta, au plecat.

O să aibă timp mai târziu în această noapte să se confrunte cu un alt fel de teroare, o teamă cu care se luptase din cauza sentimentelor pe care le simţea pentru această femeie.

Dar, deocamdată, a simţit doar acest minunat sentiment de uşurare – şi era suficient de egoist pentru a se bucura din plin de el.CapitoCu(16

Myrtle stătea pe scaunul de la fereastră, având o pătură călduroasă înfăşurată peste umeri.

Doar că, de data aceasta, stătea pe un alt scaun de la fereastră, privind în oglindă spre locul pe care îl ocupase în ultimele zile. Cu genunchii strânşi la piept şi cu bărbia sprijinită de ei, cerceta reşedinţa familiei ei.

Cât timp petrecuse uitându-se la reşedinţa lui Val, zărindu-l la fereastră, imaginându-şi-l acolo, dorind să fie cu el? Şi acum era aici. Ea era în această casă – casa lui – un loc în care nu crezuse că avea să fie vreodată.

Dar ea era aici acum, cu el. Şi a simţit... că era exact aşa cum ar fi trebuit să fie. Şi, în cele din urmă, a acceptat adevărul, a înţeles pentru ce se luptase.

Ea a vrut să fie aici. A vrut si fie aici cu el. Nu doar în această noapte, ci în toate nopţile de acum înainte.

Când i-a dat drumul lui Horace şi s-a ascuns, fugind prin casă, cu doi hoţi pe urmele ei, se resemnase la gândul că avea să moară în seara aceea. Ştia că sfârşitul îi era aproape. Simţise. Îl prevăzuse. Şi nu fuseseră scornelile unei tinere cu o imaginaţie bogată aşa cum fusese acuzată de aproape toţi cei din jur. Ea îşi prevăzuse cu adevărat sfârşitul.

Şi, în timp ce alerga, încercând să scape de cei doi infractori care erau pe urmele ei, se gândise... la Val. îi văzuse chipul şi îi simţise prezenţa după care tânjise... Şi viitorul, viitorul la care visase i-a strălfulgerat în faţa ochilor, iar în această viziune Val era bărbatul care-i era alături. Val, a cărui inimă, suflet şi trup aparţineau unei fantome. Un bărbat care iubise atât de profund, venerând încă memoria soţiei sale, încât aproape că devenise un pustnic.

Prin urmare, nu ar fi putut şi nu avea să-i aparţină niciodată lui Myrtle. Şi asta a fost ceea ce o duruse cel mai mult în această noapte. Pe măsură ce simţea cum i se apropie sfârşitul, acesta fusese cel mai mare regret al ei. Val aparţinea în întregime unei alte femei şi, în acele momente, nici măcar gândul de a avea un viitor împreună nu i se mai păruse verosimil, deoarece ştia că, şi dacă ar fi supravieţuit acelei nopţi, nu putea fi nimic mai mult între ei. Nu doar din cauza iubirii pe care încă o nutrea faţă de răposata sa soţie, ci şi a lui *Myrtle*. Ce şanse ar fi fost ca Val să se căsătorească a doua oară şi de data aceasta cu o femeie cu o atitudine aşa de băieţoasă?

— Iin du *ce singur -*

„Dar i-ai fost de ajutor şi i-ai doborât pe cei doi hoţi şi l-ai făcut să zâmbească...” s-a auzit o voce enervantă. Chiar dacă, la început, încercase din răsputeri să-şi ascundă acele zâmbete. Şi asta însemna cu siguranţă... ceva?

Şi *venise* după ea.

A intrat în casa ei şi şi-a riscat viaţa, înfruntând un pericol de moarte... pentru ea. Şi toate acestea au... fost măgulitoare.

Dar şi periculoase. Pentru că lăsau loc unei fărâme de speranţă acolo unde probabil nici nu ar fi trebuit să apară. Pentru că, cu siguranţă, un bărbat care alergase să o salveze aşa cum o făcuse el, simţise ceva pentru ea.

Myrtle a oftat. Îşi făcea iluzii pe care dorea cu atâta disperare să le facă credibile.

- Mă amăgesc singură.

Horace a lătrat.

- Eşti drăguţ. Mă amăgesc, Horace. Ştiu că asta fac. Dar îl cunoşti pe stăpânul tău. Este un om care ar sări în ajutorul oricui s-ar afla în pericol.

Şi de data aceasta, prin tăcerea lui, Horace şi-a exprimat acordul.

Totuşi, aşa era Val. 0, putea să bombăne, să trosnească şi să fie supărat, dar s-a dovedit a fi o persoană onorabilă; venise să aibă grijă de focurile din casa ei şi să se asigure că avea mâncare, chiar dacă fusese clar deranjat de felul în care dăduse buzna în viaţa lui.

S-au au2it zgomote de paşi în afara biroului lui, iar ea a aruncat o privire spre uşă şi, o clipă mai târziu, s-a auzit o bătaie uşoară.

- Intră, a strigat ea, ştiind deja că cel care bătuse atât de respectuos la uşă nu era cel pe care şi l-ar fi dorit cu adevărat să-l vadă.

Uşa s-a deschis şi a intrat servitorul cărunt. În mâini ţinea o tavă de argint cu un ceainic şi o ceaşcă singuratică, care părea abandonată, o reamintire inutilă, dar clară, că era singură.

- Domnişoară, a salutat-o Jenkins în timp ce se apropia, iar Myrtle s-a ridicat. Excelenţa Sa mi-a cerut să aduc ceai şi biscuiţi. Să vă întremaţi.

A adăugat această ultimă replică, fiindu-i destul de limpede că cele trei cuvinte le auzise pe stăpânul său rostindu-le şi, apoi le repetase şi el.

- Mulţumesc, a murmurat ea, mişcată de acel gest de bunăvoinţă.

S-a emoţionat, dar şi-a revenit rapid.

- A fost foarte amabil din partea Excelenţei Sale.

Faci din ţânţar armăsar. Ţi-a trimis ceai. A fost gestul cel mai englezesc posibil pe care l-ar putea face o lady sau un gentleman...

Dezamăgirea şi-a făcut loc în sufletul ei şi şi-a jucat rolul în faţa servitorului, luând ceaşca pe care a pus-o jos şi dedicându-şi toată atenţia preparării ceaiului.

În tot acest timp, a simţit ochii lui Jenkins ţintuiţi asupra ei. Şi-a ridicat privirea.

-Într-adevăr, a murmurat servitorul mai în vârstă. Este foarte amabil.

Ea se aştepta ca el să plece, dar a mai zăbovit, părând să mediteze la ceea ce spusese, stârnindu-i astfel curiozitatea, un sentiment bine-venit care a împiedicat-o să-şi mai plângă de milă că se îndrăgostise de singurul bărbat care nu ar putea să o iubească niciodată.

- Mai este ceva ce vreţi să-mi spuneţi? a întrebat ea blând, încu- rajându-l să vorbească.

Jenkins a privit-o direct în ochi.

- Sunt multe zvonuri care circulă despre Excelenţa Sa. Unele neplăcute, poveşti teribile despre duce şi...

- Ştiu foarte bine că Excelenţa Sa este un om bun, a intervenit ea cu blândeţe.

Privirea i-a alunecat dincolo de umărul majordomului, în timp ce, cu ochii minţii, îl vedea pe Val aşa cum i se dezvăluise în ultimele zile.

- Da, este morocănos şi ursuz, dar bănuiesc că acestea sunt doar măşti pe care le poartă pentru a se proteja. S-a dovedit a fi un bărbat onorabil şi amabil şi...

Conştientă de cât de multe îi dezvăluise servitorului său şi cât tocmai fusese pe punctul să-i spună, nu a mai rostit nici un cuvânt în plus. Dregându-şi glasul, Myrtle a luat o înghiţitură din ceai.

La urma urmei, era încă o lady necăsătorită, rămasă singură la Londra. Să recunoască cu voce tare că îşi petrecuse timpul singură cu Val, aflând astfel aceste detalii personale despre el, ar fi reprezentat o ameninţare la adresa reputaţiei ei, înainte ca ea să fi apucat măcar să-şi facă debutul în primul ei Sezon oficial.

- Vă asigur că nu voi încălca niciodată încrederea Excelenţei Sale, a murmurat majordomul. A făcut o pauză. Sau pe a dumneavoastră.

Cu alte cuvinte, el nu avea să spună nimănui nimic despre prezenţa ei aici sau despre relaţia ei cu Val. Acest

devotament profund i-a spus multe despre legătura pe care o stabilise cu ducele şi despre respectul pe care i-l purta.

-Aşadar, eşti de mult în serviciul lui? a întrebat ea, jucându-se cu ceaşca în poală, stânjenită de tentativa ei de a afla mai multe despre acest bărbat de care avea să se despartă în curând.

- Am lucrat pentru familia regretatei ducese de Aragon şi am urmat-o când s-a căsătorit cu Excelenţa Sa. Şi caracterizarea pe care i-aţi făcut-o i se potriveşte perfect. Nu există un om mai corect şi mai onorabil decât el.

Da, exact aşa era Val. Acesta era motivul pentru care îi tolerase prezenţa în ultimele zile, în ciuda dorinţei lui de a fi singur. Şi tocmai de aceea venise să o salveze de acei nenorociţi.

-Cum era el? a întrebat ea încet. înainte.

-înainte să se prăpădească Excelenţa Sa?

Ea a dat din cap, chiar dacă a simţit o durere în piept provocată de o gelozie nedreaptă la pomenirea femeii care fusese căsătorită cu Val, o femeie pe care o iubise atât de profund, încât puterea pe care o exercita asupra lui rămăsese la fel de puternică şi după moarte.

-Da.

Jenkins a zâmbit trist.

- Nu era un alt bărbat mai fermecător. Era întotdeauna zâmbitor şi glumeţ, strecurându-se în bucătărie pentru a se alătura personalului împreună cu fratele său.

Bărbatul despre care vorbea era atât de *diferit* de cel pe care îl cunoştea şi încerca din răsputeri să şi-l imagineze pe acel Val, care ajunsese să însemne atât de mult pentru ea, din descrierea pe care i-o făcuse servitorul lui.

- -Trebuie că a iubit-o foarte mult.Cu disperare. Familiile lor erau prietene, iar el o cunoscuse cu mult timp înainte. Fuseseră prieteni în copilărie, dar prietenia dintre ei s-a transformat în iubire.

Cu alte cuvinte, el avea s-o iubească până la sfârşitul vieţii.

Pe când Myrtle... Myrtle era doar o străină pentru el, pe care o cunoştea doar de câteva zile şi, din pricina dragostei pentru soţia lui, relaţia lor nu avea cum depăşească această limită.

Tristeţea a licărit în ochii majordomului, sticloşi din cauza lacrimilor.

-Când Excelenţa Sa Ducesa a pierit, a fost ca şi cum ar fi murit şi Excelenţa Sa Ducele. Fericirea care îl animase întotdeauna... Era ca o lumină care se stinsese. S-a schimbat. A devenit taciturn. E>eprimat. Era ca şi cum un străin ar fi pus stăpânire pe trupul acelui bărbat iubit de toată lumea. Majoritatea servitorilor au renunţat să mai lucreze pentru el după acea transformare.

- Dar tu nu ai renunţat, a murmurat ea, simţind cum se emoţionează datorită admiraţiei şi aprecierii faţă de bătrânul majordom.

El s-a îndreptat, trăgându-şi umerii.

- Pentru că ducele devenise un pic cam dur? Nici în ruptul capului. Excelenţa Sa suferea şi am fost dezgustat că atât de mulţi dintre subordonaţii mei l-au abandonat când avea cea mai mare nevoie de ajutor. Din păcate, ei au invocat faptul că au suportat prea multe ţipete şi umilinţe ca să mai accepte să rămână în serviciul lui. A trebuit să angajez alţi oameni ca să formez un personal nou, unul mai restrâns, care să fie dispus să treacă cu vederea ieşirile lui. Oameni care nu şi-l amintesc aşa cum a fost înainte.

- Fericit, a spus ea, strângând cu putere ceaşca şi apoi forţân- du-şi mâna să se relaxeze pentru a nu sfărma porţelanul.

- Da. Fericit. Ochii lui Jenkins i-au întâlnit pe ai ei. Dar, în ultimele zile, Excelenţa Sa a fost diferit.

I-a tresărit inima.

-Diferit?

— *lin* du *ce singur* -

Nu se desparte niciodată de câinele lui. Jenkins a fixat cu privirea câinele care moţăia în faţa biroului lui Val. Şi nici câinele nu a acceptat să fie separat vreodată de el. Horace este un dar primit de la Excelenţa Sa Ducesa, iar legătura dintre stăpân şi căţel a devenit şi mai puternică atunci când au supravieţuit acelui accident tragic.Myrtle s-a aplecat şi, cu un gest reflex, a nning.ii.il M.în.i m.u.i soasă a câinelui, văzându-l într-o lumină nouă. Văzâncki I; ,1 pe ,u »•! cadou special pe care Val îl primise de la o femeie care în sein na.se pentru el mai mult decât orice... şi apoi închipuindu-şi agonia provocată de moartea ei, care îi lăsase văduvi pe amândoi.

- Cred că nimeni nu-şi poate reveni vreodată cu adevărat dintr-o asemenea pierdere, a şoptit ea.

0, dar cât şi-ar fi dorit ca acest lucru să fie posibil.

- Nu, a confirmat Jenkins, murmurând. Nimeni nu-şi revine complet după o asemenea tragedie.

A făcut o pauză, o tăcere apăsătoare şi prelungită, care a făcut-o să-şi îndrepte din nou atenţia asupra lui.

- Sau asta am crezut. Până acum,

Până acum.

- în ultimele zilele a fost mai degrabă omul de dinainte şi cred că nu este o coincidenţă, a adăugat el, aruncându-i o privire plină de subînţeles.

Myrtle şi-a dus o mână la piept. A sugerat că...? A spus cumva că...? Cu siguranţă, nu a vrut să spună că Val păruse schimbat în bine... datorită ei.

Jenkins şi-a înclinat capul.

- Exact asta am vrut să spun, domnişoară, a zis el, răspunzând la întrebarea ei nerostită.

S-a auzit o bătaie rapidă, superficială, iar ea s-a ridicat în picioare, cu Horace ţopăind lângă ea. O bătaie care, fără nici un dubiu, era a lui, făcând-o să-i sară inima din piept.

Val a intrat în cameră. La un moment dat, el şi-a schimbat hainele, revenind la cele negre, atât de familiare. Privirea lui a planat între Myrtle şi Jenkins înainte de a ateriza direct asupra ei.

Cu un murmur şi o reverenţă, majordomul s-a strecurat din cameră, lăsându-i pe cei doi singuri.

- Te-ai întors! Nu şi-a putut stăpâni bucuria care a însoţit exclamaţia ei.

- Credeai că nu mai vin? a întrebat el, iar, dacă întrebarea ar fi venit de la oricare alt bărbat, ar fi interpretat-o ca pe o tachi- nare blândă.

Dar întrebarea lui Val avea acea iritare impulsivă obişnuită şi şi-a amintit cuvintele majordomului despre bărbatul care fusese înainte.Era, în egală măsură, şi bărbatul dur pe care ajunsese să-l cunoască, o ipostază cu care era deja familiară. Ciudat de reconfortantă, chiar.

- Bineînţeles că nu am crezut aşa ceva, a spus ea, iar umerii lui s-au detensionat puţin. La urma urmei, este casa ta.

S-a încruntat.

-Te tachinez, Val.

- Ştiu, a mormăit el.

A rămas în pragul uşii, fără să facă nici un pas înăuntru.

-Ai nevoie de ceva? a întrebat. Jenkins s-a ocupat...

- Nu. Nu, s-a grăbit să-l liniştească. Sunt foarte bine.

Servitorul singuratic fusese cel care rămăsese la dispoziţia ei. Bătrânul grizonant îi adusese pături şi o farfurie cu mâncare. 0 farfurie care a rămas neatinsă. Rămăsese, de asemenea, de pază în faţa uşii biroului lui Val, în timp ce el plecase să caute un poliţist şi îi adusese acasă la Myrtle.

- Mi-a oferit tot ce am avut nevoie.
- Mă bucur.

Mă bucur.

Cât de... formali deveniseră. Atât de formali încât i se părea că intimitatea pe care o împărtăşiseră zilele trecute fusese doar rodul imaginaţiei ei.

-Au plecat, a spus el.

- Plecat? a repetat ea.

-Am aşteptat până când poliţiştii i-au scos din casă sub escortă. Ei nu ştiu, Myrtle.

S-a uitat la el pierdută.

- Nu ştiu că eşti aici, la Londra. Am spus că sunt un prieten şi un vecin apropiat al tatălui tău şi am văzut doi bărbaţi intrând în casa lui.

Când a fost vorba să o protejeze şi să nu se afle ce se întâmplase, se gândise la toate. Ar trebui să fie impresionată. Dar încă o dată ea s-a dovedit a fi o creatură egoistă... pentru că, procedând astfel, a întrezărit toate eforturile pe care le făcuse pentru a se asigura că nu avea să se afle că ea fusese singură cu el, ceea ce pentru ea ar fi însemnat compromiterea reputaţiei şi pe el l-ar fi obligat să facă ceea ce ar fi fost firesc în astfel de cazuri.

-Myrtle?

- Sunt mult mai uşurată acum că am aflat că au fost prinşi, a spus ea.

Ceea ce nu era neadevărat. A trimis forţat aceste gânduri jalnice într-un ungher îndepărtat al minţii ei,

păstrându-le pentru o analiză ulterioară, când avea să rămână singură.

- La un moment dat, în timp ce noi ieşeam din casă, s-au trezit şi au încercat să plece, dar se pare că, în graba lor, s-au năpustit direct în masa pe care m-ai pus s-o duc în hol şi s-au rostogolit peste ea, lovindu-se pentru a doua oară.

Ar trebui să zâmbească. Ar trebui să fie bucuroasă. Îi pusese la pământ pe hoţii care intraseră în casa familiei ei de două ori în acea noapte. În schimb, teama care o cuprinsese în clipa în care îşi dăduse seama că îi pătrunseseră în casă şi-a făcut din nou simţită prezenţa, şi, instinctiv, Myrtle s-a strâns singură în braţe.

Val a venit imediat în colţul unde se afla ea. S-a oprit în faţa ei, lăsând din mâini o geantă de piele pe care nu o observase până atunci.

- Nu se vor întoarce, Myrtle, a spus el cu răbdare, luând-o uşor de braţe şi mângâind-o cu blândeţe. Nici într-un caz acum când i-am descoperit şi când ştiu că există oameni care au aflat de intenţiile lor de a fura de la tatăl tău. Nu fără a risca să dea nas în nas cu poliţişti şi paznicii care vor sta acolo la pândă.

Paznici?

- Mi-am luat libertatea de a angaja mai mulţi bărbaţi care să supravegheze toate intrările de la casa familiei tale.

- Serios? a şoptit ea.

El a dat din cap.

-Ai menţionat că acea colecţie de antichităţi a tatălui tău înseamnă foarte mult pentru tine şi pentru el şi...

Şi-a dus mâna la gură şi a tuşit.

Se gândise la toate.

Impresionată de acea dovadă de bunătate din partea lui, i-a luat mâinile în ale ei.

- Mulţumesc, a spus ea încet.

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

0 roşeaţă fermecătoare i-a colorat obrajii, iar ea s-a îndrăgostit şi mai tare. Ştia ce reprezintă acea colecţie pentru ea şi căutase să o protejeze, dând bani de la el ca să-i fie păzită locuinţa.

Şi apoi s-a liniştit.

Şi ea.

Se asigurase că afară erau oameni care să păzească. înfrigurată şi simţind nevoia bruscă de a plânge, ea şi-a retras

mâinile de pe ale lui şi, pentru a le ascunde tremurul, şi-a luat ceaşca de ceai.

- Îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine. Sunt sigură că familia mea se va întoarce curând şi vei fi recompensat pe măsură, pentru toate eforturile pe care le-ai depus pentru noi.

Val s-a încruntat.

- Nu vreau compensaţii, a scrâşnit printre dinţi, mârâitul lui fiind marcat de foarte multă nervozitate.

- Nu am vrut să sugerez asta, a spus fata când ducele a făcut un pas furios spre ea. Doar că...

- Crezi că am de gând să te las în casa aceea, aşa cum a făcut-o familia ta, uitată acolo în timp ce paznicii pe care i-am angajat te supraveghează? a întrebat-o el.

-Eu... ăăă... da?

Ochii i s-au îngustat în fante subţiri şi ameninţătoare.

- Nu? s-a aventurat ea, ridicând uşor vocea la a doua întrebare.

Genele i s-au lăsat şi mai jos.

-Ă... poate?

Cu un mic scâncet, Horace şi-a acoperit faţa cu labele.

Val a mârâit.

- Nu te las să stai acolo singură, a spus el scurt.

Fata nici măcar nu putea să fie ofensată de tonul lui, din cauza motivului care-l făcuse să reacţioneze astfel. Era ofensat că se aşteptase ca el să o părăsească. Ceea ce însemna... cu siguranţă, îi păsa într-o oarecare măsură. însemna că ea era mai mult decât o responsabilitate pentru el.

Speranţele ei au fost spulberate într-o clipă la următoarea lui replică.

- Nu mai aştept ca familia ta să-şi aducă aminte că te-a abandonat. Plecăm la prima oră a dimineţii, a spus el, luându-şi geanta şi aşezând-o pe suprafaţa strălucitor de curată a biroului său.

Şi-a regăsit glasul.

- Plecăm la prima oră?

Ce voia să spună cu asta?

-Te însoţesc personal la domeniile din Scoţia ale familiei tale. A început să deschidă sertarele, adăugând obiecte în valiza lui în timp ce vorbea. Nu are sens să mai aşteptăm.

Renunţase să mai aştepte ca familia ei să-şi amintească de ea. Dar era, în acelaşi timp, prea amabil, prea blând ca să-i spună toate acestea, iar Myrtle şi-a simţit inima învăluită de căldură când şi-a dat seama câtă grijă avea faţă de sentimentele ei.

- O să mă ocup de toate aranjamentele pentru această călătorie.

A dat să închidă geanta, dar Horace a scos un scheunat jalnic.

Ştiu cum te simţi, puiule...

Câinele a început să zgârie sertarul de jos. Mormăind ceva pentru el însuşi, Val l-a deschis şi a scos de acolo o mână de pachete învelite şi le-a aruncat înăuntru.

- Eşti fericit?

-Da.

Ea a scăpat fără să vrea acea minciună. Deoarece, cum putea ea să-i spună? Cum putea ea...?

Val i-a aruncat o privire ciudată.

-Vorbeam cu Horace.

S-a simţit foarte jenată.

-A!

Şi pentru că în acel moment era mult mai uşor să se uite la Horace decât la bărbatul de care se îndrăgostise, a aruncat o privire către căţel, care se întinsese pe podea şi îşi reluase sforăitul.

-A... pare mai mulţumit?

- Da, se pricepe la asta, a spus el, dând ironic din cap.

Ea a vrut să-l întrebe ce era cu acele pachete. Voia ca Val să rămână cu ea şi tânjea să vorbească cu el despre acele cadouri împachetate şi despre orice altceva. Ar fi vrut să profite de puţinul timp pe care-l mai aveau la dispoziţie pentru a afla tot ce ar fi putut să ştie despre Val şi Horace şi...

-Acum, te rog să mă scuzi.

Şi, făcând o reverenţă profundă şi respectuoasă, Val şi-a luat geanta şi a plecat, lăsând-o singură. O ducea la familia ei. Ar trebui să fie recunoscătoare.

Şi totuşi...

Era atât de dornic să scape de ea, iar simţul datoriei lui era atât de mare încât o expediase imediat.Aveau să fie singuri pe parcursul călătoriei.
Mai avea această mică consolare – ar putea să-i răpească şi aceste ultime momente pe care le-ar mai avea împreună şi, după cât de patetică şi disperată era după el, avea să profite până şi de acele firimituri.
Trecuseră ani de zile de când nu mai făcuse o vizită cuiva. Nici fratelui lui. Nici mamei lui. Nici numeroşilor prieteni pe care îi avusese înainte. Nu mai frecventase nici fostele sale cluburi. Se retrăsese la casa lui din Londra, mulţumit să se izoleze de restul lumii şi să trăiască în singurătate. Aşa că se aşteptase la reacţia şocată, fără cuvinte, a fratelui său, Sidney, care rămăsese cu gura căscată când l-a văzut.
Apoi şi-a revenit.
-Te rog, ia un loc.
A făcut semn nu spre scaunul de la biroul unde stătea Val acum, ci spre canapeaua cu nasturi din piele de lângă focul care trosnea.
- Nu este nevoie, a spus el tăios, mai tăios decât intenţionase, dar şi cu fărâma de blândeţe de care mai era în stare.
Vorbise atâta timp pe acele tonuri tăioase, încât limba şi gâtul lui erau incapabile să mai scoată altfel de sunete.
Sidney a făcut din nou un gest cu mâna.
-Val, este ora patru dimineaţa şi îmi faci o vizită pentru prima dată în patru ani. Stai jos.
Val s-a crispat şi apoi, traversând camera, a luat un loc pe fotoliul singuratic de lângă canapea. A aşteptat ca fratele său să i se alăture, apoi a deschis gura ca să dea drumul cuvintelor pe care le repetase tot drumul.
-Eu...
- Un coniac? l-a întrerupt fratele lui.
-Nu.
Sidney însă se îndrepta deja spre bufet. Odată ajuns acolo, a început să toarne nu una, ci două băuturi cu care s-a întors la el.
-Poftim!
Val s-a încruntat.
- Eu nu...
-Este o sticlă de coniac fin franţuzesc şi a fost întotdeauna băutura ta preferată. Ia paharul, Val, i-a spus fratele cu blândeţe, dar ferm.
Val a luat paharul cu băutură, punându-l imediat jos.

- Am nevoie de ajutorul tău, a spus el imediat ce fratele său s-a aşezat.
- De ce ai nevoie?

-Am nevoie de una dintre trăsurile tale.
-Va fi la dispoziţia ta, împreună cu unul dintre vizitiii mei.
Val a deschis gura să rostească discursul pe care îl repetase şi apoi s-a oprit.
-Asta e tot? Un zâmbet trist a apărut pe chipul fratelui său. Credeai că ţi-aş refuza ceva?
-Eu...
Nu ştiuse la ce să se aştepte. Se comportase ca un ticălos nenorocit faţă de mulţi – faţă de toţi – de la moartea lui Dinah. Fratele său, cândva prietenul lui cel mai bun, devenise un străin, între ei deschi- zându-se o prăpastie, din nevoia lui Val de a se izola de cei din jur.
-Tu eşti fratele meu, Val, a spus simplu Sidney. Te iubesc.
Deranjat de uşurinţa cu care fratele său îi vorbea acum despre dragostea lui. Val a mormăit.
Zâmbetul fratelui său a devenit trist.

- Nu-ţi face griji, fratele meu, ştiu că şi tu mă iubeşti.

Şi aşa era.
Acesta era motivul pentru care îl exclusese. Acesta era motivul pentru care nu voise să-l vadă şi, dintr-odată, i s-a părut foarte important ca fratele său să ştie asta.
Val a rotit paharul în mână şi a depus eforturi să se abţină şi să nu-l mai strângă atât de tare.
-Am suferit atât de mult, a spus el răguşit.
-Ştiu, Val. Ştiu.
Numai că nimeni, cu excepţia cazului în care cineva şi-ar pierde soţia şi copilul, nu ar putea vreodată să simtă cum este cu adevărat această durere.
S-a uitat absent la conţinutul de chihlimbar al paharului său.

- Nu am vrut să mai trec printr-o astfel de pierdere, aşa că... a fost mai uşor să întrerup orice legătură cu cei a căror pierdere m-ar putea răni... la fel de tare, din nou.

în timpul petrecut cu Myrtle redobândise darul vorbirii şi, deşi nu s-ar fi simţit niciodată în largul lui faţă de ceilalţi oameni – inclusiv cei din familia lui – găsise o modalitate prin care măcar... să facă faţă. Acesta ar fi cadoul pe care i-l oferise după aceste zile împreună.

- îţi mulţumesc că mi-ai mărturisit asta, a murmurat Sidney.

Val şi-a înclinat capul. Nu merita recunoştinţa fratelui său. El trebuia să fie cel care să-i ceară iertare.

- Recunosc, am o oarecare curiozitate. Să îndrăznesc să sper că te-ai gândit să faci o călătorie spre reşedinţa mamei?

- Nu, a răspuns el prompt.

Era încă prea devreme pentru el să facă aceeaşi călătorie la acelaşi eveniment, pe aceleaşi drumuri. Poate că aşa avea să simtă mereu.

Regretul a umbrit privirea fratelui său.

- Poate într-o bună zi.
- Da, a murmurat Val. Poate într-o bună zi.

A minţit. Dar nu a putut să taie definitiv această legătură cu fratele său.

Sidney s-a aşezat picior peste picior.

- Să îndrăznesc să sper că măcar îmi vei împărtăşi destinaţia?
- Nu, a spus el categoric.

I-ar fi încredinţat însăşi viaţa lui, dar Val nu avea de gând să-i spună nimic despre Myrtle. Myrtle şi timpul petrecut cu ea erau amintiri pe care le păstra numai pentru el.

Curiozitatea a licărit în ochii albaştri ai fratelui său.

-Acum m-ai făcut curios.

Val a simţit că i se încălzesc obrajii.

-Nu-ţi face griji! Nu o să mai insist, dragă frate. O să rămân cu această curiozitate nesatisfăcută şi te voi lăsa să-ţi protejezi intimitatea.

Luând asta drept un semnal că discuţia s-a încheiat, şi dintr-oda- tă foarte dornic să se întoarcă la casa lui... şi la Myrtle, Val şi-a lăsat paharul jos şi s-a ridicat în picioare. Fratele său l-a imitat imediat.

Val a şovăit, apoi a întins o mână peste măsuţa de cafea dintre ei. Ignorându-i gestul, Sidney a ocolit masa şi l-a îmbrăţişat pe Val.

-Crăciun fericit, frate!

1In cfuce singur

Val stătea acolo, încordat, crispat, nemişcat, apoi braţele lui s-au încrucişat într-un gest reflex în jurul unicului său frate.-Crăciun fericit, frăţioare! a spus el cu o voce aspră, apoi s-a retras din îmbrăţişarea fratelui său.

Şi, tulburat de acea manifestare de emoţie, un sentiment atât de nou, de crud şi de necunoscut pentru el, s-a îndreptat spre uşă. Şi, în timp ce mergea, repetând în gând urările fratelui său, paşii lui Val au încetinit. De câte ori în acelaşi moment al anului îi mai transmisese Sidney aceleaşi urări? Şi, de fiecare dată când o făcuse. Val fusese sarcastic, cu cinismul blazat al celui care ştia că nu avea să mai fie fericit niciodată.

Numai că, de data aceasta... în acest an, acel sentiment... nu mai apăruse. Felicitările îi ieşiseră la fel de uşor şi de pe buzele lui. Şi ştia de ce.

Pentru că era prima dată în toţi aceşti ani când Val nu fusese singur, pentru că-şi petrecuse zilele premergătoare acelei sărbători celebrate de familia lui şi de mulţi alţii, în compania unei alte persoane. Cu Myrtle. Myrtle, care avea mai multă bucurie, mai mult spirit şi mai multe zâmbete decât orice persoană cunoscută vreodată.

Tocmai îşi întindea mâna să apuce mânerul uşii când fratele lui l-a strigat, oprindu-l.

Val s-a uitat înapoi.

- Ce ai spus înainte... despre faptul că ne-ai ţinut pe mine, pe mama şi pe restul lumii departe de tine, a clarificat el când Val i-a adresat o întrebare tăcută. A întrerupe orice legătură cu cei pe care îi iubeşti şi de care îţi pasă nu te va feri de durere când aceştia nu vor mai fi, Val, a spus Sidney cu blândeţe. Vei rămâne doar cu un regret profund pentru timpul pe care nu l-aţi petrecut împreună. Tot ce poţi face este să-ţi faci timp, să-ţi aloci câteva momente pe care să le petreceţi împreună şi să profiţi la maximum de ele.

Şi, cu acele cuvinte răsunând în aer, Val şi-a înclinat capul şi a plecat.

CapitoCuC 17

Myrtle s-a întristat când şi-a dat seama cât de rapid a acţionat Val ca să scape de ea şi de faptul că în ochii lui ea nu era altceva decât o nouă responsabilitate.

Asta până când şi-a imaginat cum aveau să călătorească împreună, singuri. Dornică să profite la maximum de fiecare clipă în doi şi de compania lui, găsise nu doar alinare, ci şi bucurie în călătoria iminentă. Bucurie pentru că urma să fie singură cu Val. Ea ar putea profita de călătoria lor

în doi cu trăsura, având şansa de a vorbi cu el şi de a afla tot ce putea despre el, înainte să se despartă.

În cele din urmă s-a dovedit că nu avea să i se împlinească nici această ultimă dorinţă, pentru că în acea dimineaţă se găsise în postura să se mulţumească doar să-l privească din când în când pe geamul trăsurii în timp ce el călărea pe lângă ea, rămasă singură în trăsura neagră, bine echipată.

Horace i-a împins mâna cu nasul lui umed şi negru şi ea l-a gratulat cu o mângâiere.

- Iartă-mă, prietene! Nu am vrut să spun că prezenţa ta nu ar putea fi altfel decât bine-venită.

A scheunat, apoi şi-a turtit nasul de fereastră, uitându-se la câmpurile acoperite de zăpadă.

- Mai ales că mi-este foarte clar că îţi doreşti să fii şi tu acolo, dar eşti obligat să stai aici cu mine.

Horace i-a lins degetele cu limba lui aspră, iar ea l-a mângâiat distrată pe cap, în timp ce se uita la peisajul care se derula rapid prin faţa ochilor ei.

Tot ce a urmat după atacul asupra reşedinţei familiei ei şi salvarea care sur venise la timp datorită intervenţiei lui Val şi apoi toate evenimentele care au urmat s-a petrecut atât de rapid, încât ea simţise că fusese luată pe sus de un vârtej.

O însoţise până acasă şi aşteptase în faţa uşilor de la camera ei în timp ce ea îşi pregătise o valiză pentru călătoria în Scoţia. Şi, tot timpul în care îşi făcuse bagajele, aşteptase ca el să-i ţină companie. Bineînţeles că nu ar fi făcut aşa ceva. Era mult prea gentleman ca să o însoţească în dormitoarele ei. Dar şi-ar fi dorit.

Nu dintr-un motiv... ascuns, deşi a avut o dorinţă secretă de a-i mai simţi încă o dată îmbrăţişarea. Dar ar fi vrut ca el să i se alăture ca să poată vorbi.

Nu a făcut-o.

Şi apoi au mers într-o tăcere aproape perfectă până la casa lui – un drum pe care-l făcuse de multe ori înainte, în zilele trecute.

Imediat ce se crăpase de ziuă, iar trăsura fusese deja pregătită, ea se şi îmbarcase pentru drum, dar numai după ce ea a servit un mic dejun cu pâine şi cârnaţi şi un măr adus pe o tavă de majordomul lui, Jenkins.

Neliniştită şi încercând să-şi găsească ceva de făcut cu degetele – să-şi găsească ea *însăşi ceva* de făcut – Myrtle a răzuit pelicula de gheaţă formată în interiorul ferestrei, îndepărtând pojghiţa îngheţată cu palma. A privit afară, uitându-se după el.

Şi apoi l-a spionat.

Mergea lângă trăsură, dar undeva în spatele ei. Myrtle a deschis fereastra şi şi-a întins gâtul spre spatele trăsurii, astfel încât să-l poată vedea mai bine.
Val şi-a îndemnat instantaneu calul să o ia înainte.
- Ce s-a întâmplat?
- Este frig.
-Atunci, ar trebui să închizi fereastra.
Dacă acele cuvinte ar fi fost rostite de oricare alt bărbat, ar fi sunat nepoliticos.
Cu toate acestea, Val era pur şi simplu extrem de direct cu fiecare cuvânt pe care îl rostea şi ea nu şi-a putut reţine un zâmbet.
- Remarca a fost mai degrabă pentru tine, a strigat ea suficient de tare pentru a se face auzită peste huruitul roţilor, tropăitul copitelor calului său şi al perechii de cai înhămaţi la trăsură.
- Mă simt foarte bine.
Ea şi-a scos degetul afară, arătând spre el.
-Ai nasul roşu.
-Nu simt, a spus el, cu privirea îndreptată spre drumul care se întindea în faţa ochilor.

— Cfiristi Caicfwefi

Ei bine, nici nu mă surprinde, pentru că este atât de frig.El a clipit încet, apoi privirea lui s-a fixat asupra ei; a privit-o într-un mod ciudat.

- Ar trebui să închizi fereastra.

Mesajul lui nu putea fi mai clar de atât. Nu voia compania ei şi nu voia să converseze. Era mulţumit – nu, mai degrabă fericit – cu propria companie. Myrtle şi-a încleştat degetele de marginea geamului trăsurii şi s-a aplecat mai tare şi a inspirat adânc.

-îmi place iarna...

- O să cazi, a spus el tăios.

Fata ar fi fost impresionată de îngrijorarea lui, dacă nu i s-ar fi părut atât de iritat.

- Mă ţin destul de strâns şi sunt pironită în scaun. Cu mâinile căuş, i-a strigat: M-am gândit că am putea vorbi.

- Despre ce simţi nevoia să vorbeşti?

Era foarte dur când era vorba despre astfel de subiecte de conversaţie.

- Nu simt *nevoia*. *Vreau* să vorbesc.

- Bine, a spus el, printre dinţi. Despre ce vrei să vorbeşti?

- Dacă am lua vreodată masa de Crăciun, ce feluri de mâncare ai alege?

El a privit-o de parcă, între timp, i-ar mai fi crescut un cap.

- Despre *asta* vrei să vorbim?

Ea a dat din cap.

-Deceeeee?

Şi după cele câteva sunete în plus pe care reunise să te pună în acel singur cuvânt, s-a simţit ca şi când i-ar mai fi crescut o căpăţână.

- Pentru că sunt curioasă.

- Eşti curioasă să afli ce-mi place să mănânc.

Curioasă în legătură cu el.

Era în egală măsură şi diferit, şi la fel.

-Te rog, satisface-mi această curiozitate, a strigat ea.

-Eu...

A scuturat din cap.

- Nimic? a întrebat ea neîncrezătoare, aplecându-se şi mai mult. Mise pare că...

-Nu ai de gând să intri înapoi în trăsură? a întrebat el, pe un ton nervos.

-Ba da, a promis ea, apoi s-a mai aplecat puţin. Dacă tu...

- Plăcinte cu carne tocată, o friptură cu cartofi, morcovi, supă de homar şi prăjituri Shrewsbury la desert. Acum, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să te aşezi înapoi la locul tău şi să mă laşi în pace.

„Pentru numele lui Dumnezeu” fusese complet inutil. „Să mă lași în pace” a fost scurt și la obiect.
Străduindu-se să mascheze durerea care a ricoșat spre ea, Myrtle s-a forțat să afișeze un zâmbet și s-a așezat în fund pe scaunul trăsurii. Foarte bine.
- Horace vrea să vină lângă tine afară.
Când și-a auzit numele și sesizând posibilitatea de a se alătura stăpânului său, dincolo de pereții trăsurii, câinele și-a făcut apariția.
- Nu, a spus Val tăios.
Cu un scâncet mic, Horace s-a lăsat încă o dată pe podea și și-a rezemat capul uriaș pe genunchiul ei.
-Ar prefera să iasă în loc să stea înăuntru.
- Și eu aș prefera să închizi fereastra și totuși rugămintea mea nu mi-a fost ascultată, nu ți se pare?
-Azi ești destul de morocănos, a spus ea furioasă.
- Myrtle, este frig, a spus el, apropiindu-și calul și mai mult. Atât era de aproape, încât, dacă Myrtle ar fi întins o mână, l-ar fi putut atinge și pe el, și pe superbul lui cal negru.
- Nu am nici o problemă cu f-frigul.
Îi clănțăneau dinții și a fost recunoscătoare că huruiala roților trăsurii și tropăitul copitelor cailor mascau acel tremur.
I-a aruncat o privire tăioasă.
-Tremuri, a strigat el peste tot acest vacarm.
A auzit și asta?
Ea a zâmbit și, pentru a se asigura că o putea auzi mai bine, s-a aplecat un pic mai mult.
- Sunt mai mult decât bine. De fapt, îmi place foarte mult vremea și…
- Stai aplecată într-o poziție cam nesigură pe fereastră, Myrtle. Deci, pentru numele lui Dumnezeu, poți să te așezi înapoi în scaunul tău și să închizi fereastra?
Îi spusese pe numele mic în prezența unui servitor. Această scăpare din partea lui arăta cât de furios era.
Nu, nu a fost vorba doar de furie. A fost o stare de nervozitate. El era nervos pe ea. La fel de dornic să scape de ea pe cât voia ea să rămână cu el.
Lacrimile amenințau să-i curgă pe obraji și, cu ultimele fărâme ale mândriei ei distruse, Myrtle a ridicat bărbia.
-Nu am probleme cu frigul.
Și, cu o expresie impenetrabilă, ea s-a dat în spectacol când a închis geamul.
în secunda următoare, Val și-a mânat calul, luând-o înainte, punând distanță între el și trăsură, iar ea l-a urmărit până când s-a făcut nevăzut, devenind mai întâi doar un punct, ca apoi să dispară cu totul la orizont. O lacrimă singuratică i-a umezit obrazul și, de îndată ce și-a ridicat palma pentru a o șterge, mai apăruse una, urmată de încă una. Și încă una.

-Abia aşteaptă să scape de mine, a şoptit ea, apoi a izbucnit imediat în plâns.

Horace a scheunat şi, mişcându-se stângaci pe podeaua trăsurii, i-a pus labele din faţă pe genunchi şi i-a lins faţa.

Un râs i-a izbucnit printre lacrimi, iar ea i-a îmbrăţişat capul.

-Te înşeli, a spus ea. Va fi foarte fericit să nu mă mai vadă niciodată.

Horace i-a lins din nou obrazul.

- Hai, ştiu că o să-ţi fie dor de mine, l-a asigurat ea, îmbrăţişân- du-l şi mai tare.

Şi apoi, de îndată ce cuvintele i s-au rostogolit de pe buze, realitatea a lovit-o: această despărţire avea să însemne nu doar sfârşitul perioadei petrecute împreună cu Val, ci şi cu Horace. Myrtle a izbucnit imediat într-un alt şuvoi de lacrimi, cuprinsă de un puseu de durere şi de o nouă suferinţă.

O să-i fie dor de amândoi, de stăpânul taciturn şi de căţelul drăguţ. O să-i fie dor de compania şi prietenia lor. Într-un timp foarte scurt, a ajuns să fie mai apropiată de cei doi, decât de orice altă fiinţă din întreaga lume. Şi, în loc să-şi continue viaţă alături de ei, alesese să meargă singură în sezonul ei de la Londra, fără să mai apuce să-l mai vadă pe el sau pe câinele lui – sezon în care, aşa cum se aşteptau de la ea atât familia ei, cât şi cei din jur, s-ar fi căsătorit cu un alt bărbat, un bărbat care nu era Val.

Myrtle a început să plângă şi mai tare.

Şi nu voia să facă asta.Nu voia să facă nimic din toate astea. Să facă faţă intrigilor unui sezon în care ar fi defilat în faţa pretendenţilor, sperând că unul dintre acei dandy cu mâini fine, fără nici o bătătură, avea s-o considere suficient de supusă ca să-i facă vizite şi să o curteze şi, în cele din urmă, să o ia de soţie. Şi ar mai fi săruturi şi jurăminte de nuntă şi un pat nupţial şi...

Myrtle s-a înfiorat, groaza şi dezgustul luând locul suferinţei. Nu putea să o facă.

- N-o voi face, a spus Myrtle în tăcere, iar Horace, cu limba scoasă, a dat din cap entuziasmat, de parcă ar fi înţeles şi aprobat jurământul pe care-l făcuse, şi, odată cu acesta, dragostea pentru ea şi pentru stăpânul său.

Şi nu era obligată s-o facă.

A simţit cum o învăluie o senzaţie de calm. De-a lungul timpului, ceilalţi se aşteptaseră ca ea să se comporte într-un anumit fel; fusese trimisă departe şi petrecuse ani de zile inventând o imagine a unei lady perfecte, impecabile, în speranţa că părinţii ei ar putea-o primi înapoi, în speranţa că

doamna Beiden şi ceilalţi profesori ar putea considera că educaţia lui Myrtle fusese desăvârşită. În cele din urmă, s-ar fi... pierdut.

Alături de Val şi datorită lui, îşi găsise drumul. Îşi amintise ce însemna să vorbească liber şi să nu-şi cântărească vorbele sau să-şi cenzureze umorul sau să-şi reprime gândurile. Ea a fost ea însăşi în ultimele zile şi nu voia să se mai întoarcă la persoana de dinainte, îşi dorea un soţ care să o iubească şi să o accepte aşa cum era, cu toată pălăvrăgeala şi sarcasmul ei sec.

Şi toate acestea ar fi fost imposibile în absenţa celor doi.

Nu ar mai face ceea ce societatea şi părinţii ei aşteptau de la ea. Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, Myrtle a respirat surprinzător de uşor şi de regulat, iar un sentiment de linişte a cuprins-o. Deschizând gura, a început să cânte.

„Stille Nacht, heilige Nacht Alles schläft, einsam wacht Nur das traute hochheilige Paar. Holder Knabe im lockigen Haar.”

[1]Ea cânta din nou.

Şi ar trebui să fie bucuros.

Pentru că, atât timp cât cânta, nu deschidea geamul şi nu-l striga să vină alături de ea în acea maşinărie înfricoşătoare. Şi, chiar şi mai important, ea nu se mai apleca peste geamul aceleiaşi maşinării înfricoşătoare, în timp ce trăsura se legăna uşor înainte şi înapoi, ca toate acele mijloace de transport mizerabile, riscând astfel să-şi rupă gâtul sau să păţească altceva.

Odată ce a ştiut-o în siguranţă, a luat-o înainte, hotărât să pună distanţă între el şi tânăra vorbăreaţă. Fusese foarte hotărât să păstreze acel spaţiu dintre ei. Dar gândurile lui au continuat să se întoarcă la ea, refuzând să uite că acestea erau ultimele momente pe care le-ar mai petrece cu Lady Myrtle McQuoid. Că în curând urma să o lase la domeniile neglijentei sale familii şi avea să se răsucească pe călcâie să se întoarcă la Londra şi la casa lui pustie. Singur, aşa cum fusese în ultimii ani.

Dar nu aşa cum fusese în ultimele zile, alături de ea. Datorită ei. Şi, pentru că trebuia să-i recunoască acel merit, şi-a întors calul şi a aşteptat ca trăsura să-l ajungă din urmă.

Dar nu era bucuros şi nu era calm. Nici când trăsura a ajuns în sfârşit la el şi a auzit cântecul care răsuna din interiorul acelor pereţi întunecaţi, care a făcut să-i crească tensiunea, să i se încordeze muşchii şi să i se strângă plămânii ca într-o menghină, astfel încât a simţit că nu mai putea să respire sau să rostească vreun cuvânt, în ciuda frigului dimineţii timpurii de iarnă, palmele i s-au umezit de transpiraţie, iar fruntea i s-a acoperit de broboane de sudoare.

Val a strâns din dinţi.

Chiar simţea nevoia să cânte mereu? Numai că nu cântase la început. Era hotărâtă să cânte acele colinde de Crăciun, pe care el nu le mai auzise de la moartea soţiei sale. în acele momente, colindele ar fi trebuit să-i amintească de răposata lui soţie.

Cu toate acestea, Dumnezeu să-l ierte, dar nu a simţit asta.

Cumva, mintea lui devenise confuză, cu amintiri din trecut care se amestecau şi se întreţeseau cu imaginile unui viitor imaginar. Unul în care Myrtle, care stătea acum în trăsura aceea, cu acelaşi câine care stătuse şi cu cealaltă, ar fi fost aruncată din vehicul prin- tr-o uşă rămasă deschisă, în timp ce lui nu-i rămânea nici o şansă să o prindă. Ca să o oprească să nu fie cumva aruncată din trăsură.

1 Noapte liniştită, noapte sfântă,/ Totul doarme, se *trezeşte*/ numai sfântul cuplu./ Băiat blând cu părul creţ. (în limba germană în original)

— *Iin* du *ce singur* -

Val şi-a strâns ochii atât de tare încât a simţit cum îl doare capul şi s-a concentrat asupra durerii, a binecuvântat-o, preferând acea suferinţă fizică, căci mai mult ca sigur avea să se dovedească modalitatea perfectă de a divaga de la aceste gânduri, reuşind astfel să înlăture dominaţia himerelor care-l bântuiau în acele momente.

Numai că eforturile sale au fost în zadar. încă mai vedea în faţa ochilor acea imagine terifiantă. Nu cu Dinah, ci cu Myrtle, Myrtle care rădea mereu, vorbea şi tachina, tăcută pentru totdeauna, cu trupul frânt, întins în zăpadă cu picioarele răsucite sub ea în poziţii nefireşti.

Un geamăt chinuit s-a auzit din gâtul lui Val.

Sub el, Lady a nechezat, calul devenind neliniştit şi încordat.

- Uşor, băiete, a şoptit Val, atât pentru sine, cât şi pentru animal.

A mângâiat calul devotat pe greabăn, aşa cum îi plăcea. Apoi, ca printr-o magie, amintirile au dispărut. Nu-l mai bântuiau.

Pentru o clipă.

Şi apoi a simţit. Pentru că diavolul era hotărât să-l chinuie în această noapte şi în fiecare noapte de acum înainte, un strop umed i-a atins nasul, ud şi rece, şi a făcut ca mintea lui să valseze înapoi la acea noapte de demult. A strâns ochii, dorind ca acel cântec să se oprească. Rugându-se la Dumnezeu să câştige bătălia împotriva stăpânului întunecat, pentru ca Val să aibă parte de puţină linişte sufletească.

Dar părea să fie la fel de singur ca Iisus însuşi, în acele patruzeci de zile petrecute târându-se prin deşert, pus la încercare de Tatăl său. Versurile acelui cântec german pe care soţia lui îl cântase duios chiar înainte ca lumea să se prăbuşească în jurul lui au răsunat din interiorul trăsurii şi s-au pierdut în peisajul rural.

„StilleNacht, heiligeNacht, Hirte« erst *kundgemacht Durch der EngelHalleluja..."*[1]

-Vrei să te opreşti? a spus el iritat, ordinul lui fiind auzit cu greu chiar şi de propriile urechi.

„Tönt es laut von fern und nah: Christ, der Retter ist da! Christ, der Retter ist da!"[2]

1 Noapte liniştită, noapte sfântă,/ Mai intăi au anunţat păstorii/ de îngerul Aleluia, (în limba germană în original)

2 Care răsună tare aproape şi departe/ Hristos Mântuitorul este aici!/ Hristos Mântuitorul este aici! (În limba germană în original)

-Am spus: „Vrei să te oprești”, a tunat el, vocea răsunându-i peste întinderea pustie, pe care dimineața de iarnă o învăluise într-o liniște profundă.

Vizitiul a tras instantaneu de frâie, făcând ca trăsura în care era Myrtle să se oprească cu o zdruncinătură periculoasă și atât de rapidă, încât Val a simțit cum inima a început să-i bată cu putere, simțind o senzație de greață în stomac, în timp ce vehiculul s-a rotit în stânga și apoi în dreapta preț de un moment care i s-a părut o veșnicie și apoi a rămas pe loc.

- Nu tu, a urlat Val, chiar dacă știa că nu era vina vizitiului fratelui său, care a răspuns la ceea ce el crezuse că fusese un ordin adresat lui.

Nu l-a ajutat prea mult. Teama care l-a cuprins la vederea acelei trăsuri care o transporta pe Myrtle, mișcându-se înainte și înapoi, amplifica și mai tare acea spaimă interioară. Ușa s-a deschis, iar Myrtle a apărut în cadrul ușii.

- Nu te impacienta. Ridicându-se și întinzându-se în vârful picioarelor, ea s-a arcuit în încercarea de a-l vedea pe bărbatul aflat în partea din față a trăsurii. Vorbea cu mine. Eu una, mă bucur că te-ai oprit.

Cu acea declarație care nu prevestea nimic bun, tânăra a sărit jos din trăsură. Cu un lătrat fericit, Horace a sărit și el și a aterizat în patru picioare, țopăind vesel în cerc. înjurând, Val și-a ridicat piciorul și a descălecat. S-a dus glonț spre ea.

- Ce crezi că faci? a strigat el.

-Vin să vorbesc cu...

-Nu.

-T-tine. Mai degrabă frigul decât frica i-a făcut să-i tremure glasul lui Myrtle, iar ea și-a frecat energic palmele. Este frig afară.

A înțeles propunerea pe care i-o făcuse.

-Exact.Val a luat-o uşor de braţ şi a inceput să o împingă de la spate. Sau, oricum, a încercat. A încercat, dar nu a avut sorţi de izbândă. Myrtle şi-a scos braţul subţire din strânsoarea lui şi şi-a încrucişat mâinile pe piept.

-Voi urca în trăsura aceea...

- Bine, a spus el, întinzând din nou mâna, dar ea a făcut un pas înapoi.

-Ăăă, nu am terminat. Ceea ce aveam de gând să spun înainte să mă întrerupi era că voi urca în trăsura aceea... A ridicat un deget, accentuând ceea ce, în mod evident, credea a fi cea mai importantă parte a comentariului său. Voi urca dacă – ea a fluturat acel deget lung înmănuşat spre el – vii şi tu cu mine.

Mintea i s-a golit complet; materia cenuşie i-a devenit neagră în acel moment, deoarece ceea ce a sugerat ea, ceea ce i-a cerut, l-a făcut să nu mai poată gândi deloc. Ceea ce era de preferat, pentru că, cel puţin în acest fel nu mai putea invoca o imagine care nu avea cum să fie una reală în aceste momente, cu el urcându-se în acel vehicul şi alăturându-i-se în timp ce ea cânta, dorind apoi – simţind nevoia – să o reducă la tăcere, trăgând-o în poală şi sărutându-i buzele în timp ce cânta şi...

Val s-a calmat... conştient de vocea lui Myrtle care se auzea în valuri, unele dintre cuvintele ei captându-i atenţia.

- Eşti un bărbat încăpăţânat şi ştiu....

în acest moment nu şi-a mai imaginat-o murind. Nu, în acest moment, imaginile i s-au amestecat în minte, luând-o într-o altă direcţie, una diferită, imaginându-şi că era singur cu Myrtle, făcând dragoste cu ea.

-Respectabil şi onorabil...

Oricare ar fi fost monologul pe care l-a susţinut referitor la onoarea şi respectabilitatea lui, gândurile lui indecente făceau ca totul să pară cea mai mare parodie, deoarece nu se simţea în stare să scape de imaginile ademenitoare care prinseseră rădăcini în mintea lui.

Unele în care nu apărea moartă, iar el nu era aplecat asupra ei şi a simţit o uşurare enormă că mintea lui nu deviase spre cel mai întunecat ungher. Era datorită ei, acestei femei. Imediat după această senzaţie a venit şi conştientizarea, una care l-a lovit direct... că această divagaţie a gândurilor lui era periculoasă în sine.

-Val. *Vaaal.*

Afirmaţia ei, numele lui fuseseră rostite mult mai apăsat, adu- cându-l cu picioarele pe pământ cu un şuierat puternic în urechi.

- *Hmmm*? a răspuns el.

Ea şi-a strecurat degetele înmănuşate printre ale lui, răsucin- du-le mâinile şi strângându-le.

- Nu mi-e teamă să fiu singură cu tine, Val, a spus ea încet, cu vocea aproape o şoaptă, pe care însă o auzea destul de clar. De fapt – ea s-a apropiat – aş... fi bucuroasă dacă mi-ai ţine companie. Şi Horace la fel.

Cu botul lui negru îngropat în zăpadă, câinele lui Val şi-a ridicat capul şi a lătrat, exprimându-şi acordul. Şi apoi, un al doilea adevăr l-a lovit în acel moment. De aceea dorea ea ca el să i se alăture. Având în vedere tot pericolul cu care se confruntase în acea dimineaţă, ar fi trebuit să se gândească la asta mai devreme.

Se hotărâse să nu mai pună niciodată piciorul într-o trăsură. Le detesta. Erau mijloace de transport care evocau moarte şi tragedie şi i-a revenit în minte imaginea trupului zdrobit al soţiei sale, întins în zăpadă, o pată strălucitoare de satin purpuriu pe albul imaculat. Trecuseră ani de când făcuse asta. Şi, după această călătorie, ar mai trebui să treacă încă o viaţă înainte să bage vreodată pe cineva într-o trăsură sau să mai urce el însuşi într-una...

Dar, de data aceasta, avea s-o facă şi asta dintr-un singur motiv.

Ţi-e frică, a spus el cu răbdare.CapitoCuCl8 fmm&

El întrebase dacă îi era frică.

Şi îi era.

Îi fusese frică încă din momentul în care el o informase despre planurile lui de a o escorta la moşiile scoţiene ale familiei ei. Dar nu era teama despre care probabil vorbea el. Această teamă care o cuprinsese şi care continua să crească cu fiecare centimetru de drum prin peisajul rural pe care trăsura, în rapiditatea cu care înainta, îl lăsa în urma ei, mărind astfel distanţa până la Londra, nu avea nimic de-a face cu hoţii care încercaseră să-i jefuiască familia şi să-i facă rău.

Nu, totul se rezuma la despărţirea de bărbatul din faţa ei. Pentru că, atunci când ar fi lăsat-o la familia ei şi ar fi plecat, s-ar fi despărţit... pentru totdeauna. Şi ea nu avea să-şi mai revină niciodată după o astfel de pierdere.

Şi-a ridicat degetele înmănuşate, atingându-i obrazul într-o mângâiere uşoară şi tandră; acea atingere spontană i-a făcut să-i fluture genele, făcându-le să devină grele până când ochii i s-au închis, iar corpul ei a devenit mai receptiv la mângâierea lui delicată.

- Iartă-mă, a murmurat el, cu vocea lui ca un bubuit profund şi. la cât de aproape era, cu pieptul aproape lipit de al ei, vibraţia acelor cuvinte a răsunat în interiorul ei.

- Trebuia să-mi dau seama că s-ar putea să-ţi fie frică şi ar fi trebuit să stau cu tine.

„Lasă-l să gândească asta. Lasă-l să gândească asta, pentru ci atunci o va crede."

Ştia asta.

Şi era atât de disperată să profite de orice clipă petrecută în compania lui, încât diavolul din mintea ei a convins-o pe Myrtle, îndem- nând-o să-l lase să creadă că îi era frică, doar ca să rămână cu ea.

Din păcate, nu putea. Ea nu-l dorea în acest fel. Şi cu asta, puterea pe care o exercita asupra ei s-a risipit şi a reuşit să-i ia mâna şi să i-o îndepărteze.

- Nu mi-e frică, V-Val, a spus ea, clănţănind din dinţi din cauza frigului. Oricum, nu din motivele la care s-ar fi gândit el. Eu doar nu vreau să fiu singură.

Fără a se simţi în stare să facă faţă privirii lui intense, Myrtle şi-a lăsat repede privirea în jos spre Horace, care a sărit fericit înainte şi înapoi pe vechiul drum roman, înainte de a se forţa să se uite în ochii lui.

1In cfuce singur

El s-a uitat la ea cu o privire de nepătruns, atât de opacă, încât nu i-a putut-o descifra. Şi apoi a mormăit:

- Il ai pe Horace. Mai mult, ar fi... necuviincios.

-Nimic din ultimele zile nu a fost cuviincios, Val, l-a întrerupt ea. Totul a fost la limita decenţei. Dar asta nu înseamnă că trebuie să suferi de frig.

- Nu merg cu trăsura, a spus el.

- Da, înţeleg că majoritatea bărbaţilor preferă să călărească pe caii lor. Ambii mei fraţi întotdeauna...

Şi-a trecut o mână prin păr, lăsând să-i cadă pălăria de pe cap. Repezindu-se s-o prindă, Val s-a apropiat de obiectul negru care zăcea la pământ şi l-a ridicat. L-a bătut de mai multe ori pe partea laterală a piciorului.

- Nu. Nu este... asta, a spus el cu o voce tensionată. Este vorba de soţia mea...

Myrtle s-a uitat nedumerită la Val, dar i s-a părut că nu mai era aceeaşi persoană cu cel din faţa ochilor ei. Pentru că privirea lui a rămas blocată, fixată undeva deasupra capului ei, cu ochii pierduţi în depărtare, uitându-se la o imagine pe care numai el o putea vedea.

-A murit într-un accident de trăsură.

Şi apoi a făcut un pas înapoi, repliindu-se când a auzit această mărturisire.

- O, Val, a şoptit ea. Şi se dovedise că fusese atât de egoistă. Iartă-mă, a spus ea. Sunt o neghioabă. Nu m-am gândit...

- Nu, nu. Este în regulă, a mormăit el. Este o prostie.

S-a dus spre el şi i-a strâns mâinile.

- Nu este. Myrtle i-a strâns degetele lungi în ale ei. *Nu este,* a repetat ea, de data aceasta mai apăsat şi strângându-i din nou mâna. Acum totul are sens.

Şi apoi un alt gând a străfulgerat-o, aproape că i-a tăiat picioarele. Fusese atât de absorbită de propria suferinţă datorată iminentului lor sfârşit, fiind preocupată doar să deplângă perioada pe care o petrecuseră împreună, în timp ce el fusese captiv în iadul acelor momente trecute, bântuit de amintiri despre răposata sa soţie pe care o iubise atât de mult, aduse din nou la viaţă de imaginea trăsurii.

„Sunt cea mai groaznică...”

Pe buzele lui Val a apărut umbra unui zâmbet.

1ln cfuce singur

- Nu, nu eşti, Myrtle, a spus el încet, ca o mărturie a faptului că ea rostise din greşeală acele gânduri cu voce tare. Tu eşti tot ce este mai bun.

Zâmbetul i s-a ofilit, s-a stins şi apoi a murit, dezvăluindu-i trăsăturile serioase şi lăsând loc unei răceli care putea rivaliza cu atmosfera hibernală.

- De aceea nu te-aş vedea niciodată lângă mine.

Ochii lui Myrtle i-au urmărit fiecare trăsătură dragă a chipului lui iubit, dorind să păstreze acel profil alungit în memoria ei pentru mai târziu.

- Asta crezi? a murmurat ea, apropiindu-se şi mai mult, că ai avut o parte de vină pentru ceea ce s-a întâmplat?

Soţiei tale.

Nu s-a putut decide să rostească acele cuvinte care ar fi putut transforma fantoma cu care se lupta într-un personaj real, dar îl iubea prea mult pe Val pentru a se referi la acea rivală la timpul trecut, din cauza sentimentelor pe care încă le mai nutrea pentru ea.

- Ştiu că sunt, Myrtle, a spus el şi un oftat de frustrare i-a scăpat în timp ce se îndepărta. Dacă nu am fi făcut acel drum ca să mergem la petrecerea mamei mele, atunci ea ar fi fost aici.

Dar el şi Myrtle n-ar mai fi fost împreună. Şi totuşi, asta nu a însemnat nimic pentru el. Nu aşa cum conta pentru ea şi cum şi-ar fi dorit ea să însemne câtuşi de puţin pentru el. Dar acest moment... nu era despre ea.

Myrtle s-a îndreptat spre el, apoi s-a oprit în dreptul umărului lui.-Chiar înainte să împlinesc treisprezece ani, fratele meu urma să plece în prima lui călătorie. S-a îmbrăţişat când şi-a adus aminte de invidia pe care o simţise. Cât mi-aş fi dorit să pot să merg cu el, a spus ea cu tristeţe. Se ducea în America. Cel mai apropiat prieten al lui avea o afacere de transport maritim şi intenţionau să facă o călătorie împreună.

Ea a ştiut că în acel moment demonii lui Val au dispărut şi că începuse să o asculte.

-Am intrat în camerele lui, unde împreună cu slujitorii împacheta lucrurile şi am insistat că nu în fiecare zi o copilă devine femeie.

Pentru că fusese atât de sigură că devenise femeie în momentul în care trecuse pragul adolescenţei, fiind doar la un pas distanţă de debutul în primul ei Sezon londonez, care urma să aibă loc când împlinea optsprezece ani.

- L-am rugat să rămână cu mine pentru că părinţii noştri începuseră deja să vorbească despre plecarea

mea la doamna Belden, chiar a doua zi după aniversarea mea, şi... a rămas. Prietenul lui însă nu a făcut-o. Vaporul cu care urma să călătorească, acelaşi pe care se îmbarcase prietenul său, s-a scufundat în mare.

Corpul lui Val s-a încordat, iar ea şi-a strâns braţele în jurul ei, cu un gest reflex.

- Când am aflat, am plâns zile întregi, pentru că a fost vina mea că Jeremy se prăpădise. Jeremy fusese ca un frate pentru mine şi îl pierdusem.

Un geamăt gutural i-a scăpat când s-a întors şi a luat-o în braţe, iar ea s-a bucurat de toată căldura care venea în îmbrăţişarea lui.

- Ţin să te anunţ că el nu a murit, a spus ea, recunoscătoare că nu i-a dat drumul din braţe când a mărturisit asta, deşi l-a simţit cum se retrage uşor.

-Nu?

Această întrebare fusese rostită cu aceeaşi mirare în glas ca şi cea pe care o simţise când aflase despre întoarcerea lui Jeremy din morţi.

- Nu. A fost salvat din apele mării, iar în ziua în care a apărut în pragul uşii noastre, anunţându-l pe fratele meu că supravieţuise, m-am aruncat în braţele lui şi i-am cerut iertare.

Myrtle şi-a lăsat capul pe spate ca să-l poată privi pe Val în ochi.

-Ştii ce mi-a spus? „Myrtle, tu nu eşti Boreas. Nu controlezi Vântul de Nord. Nu eşti Amphitrite – nu controlezi valurile oceanelor. Şi s-ar putea să fii o forţă a naturii, dar nu eşti Kymopoleia, zeiţa furtunilor violente, şi, ei bine, dacă grecii ar avea zăpadă, nu ai fi acel zeu al furtunilor de zăpadă." Suntem nişte simpli muritori, Val. Trăim într-o lume în care cele mai multe lucruri sunt dincolo de puterea noastră de a le controla. Nu tu ai provocat acel accident. Accidentul acela doar... s-a întâmplat. Şi nu ţi-am cunoscut soţia, dar bănuiesc că nu a fost o femeie care şi-ar dori vreodată să te izolezi de lume şi să te învinovăţeşti pentru... pentru ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

Ea a făcut o pauză.

- Ullr, a răbufnit ea. Tu nu eşti Ullr.

S-a uitat nedumerit la ea.

- Este un zeu nordic al iernii, zeul zăpezii. Jeremy mi-a spus de... *hmmm.*

Restul cuvintelor ei s-au auzit doar sub forma unui mic mormăit în timp ce Val o luat-o în braţe, strângând-o cu putere,

cu toată forţa de care era în stare, iar ea a apelat la a ei, pentru a-i putea răspunde pe măsură.

- Mulţumesc, a şoptit el cu o voce răguşită în tâmpla ei.

- încă nu mă crezi, a remarcat ea pentru că îl cunoştea.

în timpul scurt petrecut împreună, ea ajunsese să-l cunoască atât de bine.

- Dar, dacă te gândeşti la asta, la ce am spus, Val, o să-mi dai dreptate. Vezi tu, are sens. Suntem simpli muritori. Deşi mi-aş dori să nu fim. Pentru că, dacă n-ar fi aşa, aş...

Ea şi-a impus imediat să nu mai vorbească. Val şi-a trecut degetele de-a lungul maxilarului, ridicându-i-l, astfel încât să o poată privi în ochi.

- Dacă nu ai fi o muritoare şi ai fi o zeiţă, ce ai face? a murmurat el.

„Aş fi Afrodita şi aş face în aşa fel ca tu să te îndrăgosteşti atât de tare de mine, încât să nu suporţi să stai departe de mine."

Dar chiar şi atunci, ar fi al ei într-un mod care nu ar fi fost real. Ea l-ar avea într-un mod care ar fi fost gândit şi orchestrat de ea, fără nici un sentiment din partea lui, şi asta nu i-ar fi adus bucuria deplină a împlinirii dorinţei ei – şi anume ca el să fie cu totul al ei, dar asta doar pentru că şi el şi-ar 6 dorit să îi aparţină la fel de mult pe cât îşi dorea şi ea să-i aparţină lui.

-Aş vrea să devin muritoare, a spus ea încet. Pentru că vreau să trăiesc o viaţă adevărată, chiar şi cu toată durerea şi cu toate neajunsurile, cu toate greşelile şi dezamăgirile şi suferinţele, vreau să trăiesc toate acestea.

- Eşti o femeie remarcabilă, Myrtle.

Privirea lui i-a mângâiat fiecare porţiune a feţei, ochii lui mişcân- du-se încet peste ai ei, aşa cum făcuse şi ea cu câteva clipe în urmă, înainte să rămână fixată în privirea ei.

Şi ea şi-a ţinut răsuflarea, a aşteptat ca el să spună ceva, nu, să spună ceea ce îşi dorea ea cu atâta disperare. 0 rafală de vânt singuratică a şuierat, distrăgându-i atenţia spre peisajului din jurul lor, iar el şi-a întors privirea.

Momentul s-a risipit.

-Ar trebui să plecăm, a spus el brusc.

- Da, a rostit ea, fără a reuşi să mascheze tristeţea care a răzbătut din răspunsul ei. Ar trebui.

Val a ajutat-o să urce în trăsură şi a fluierat o dată.

1In cfuce singur

Horace a sărit imediat înăuntru. Şi-a scuturat capul mare, stropind cu picături reci de zăpadă, înainte de a se aşeza pe podea. Val a închis uşa în urma lor. Myrtle a mângâiat absentă capul umed al câinelui şi a aşteptat ca vehiculul elegant şi strălucitor să se pună din nou în mişcare în câteva clipe.
Numai că nu s-a întâmplat asta.
A existat un scurt schimb de replici între Val şi vizitiul fratelui său, iar inima a început să-i bată cu putere.
Doar nu avea de gând s-o trimită singură pe drum. Doar...
0 clipă mai târziu, uşa trăsurii s-a deschis, făcând-o să tresară surprinsă. Horace a ridicat capul şi a lătrat fericit.
- Val, a şoptit ea, în timp ce silueta lui masivă umplea intrarea, acoperind cerul gri de iarnă din spatele lui.
- în cele din urmă m-am gândit să stau cu tine, a spus el ferm.
Ea s-a liniştit. Fiecare părticică din ea a rămas nemişcată. Ei bine, cu excepţia inimii ei. Acel organ a bătut atât de tare, atât de sălbatic în pieptul ei, încât Val a auzit cu siguranţă bătaia frenetică.
- Ninge, a explicat el.
A fost...

încruntată, Myrtle a tras puţin perdeaua şi a privit afară

1In cfuce singur

.Cum era de aşteptat, între momentul în care a urcat-o pentru a doua oară în acea zi în trăsură şi a vorbit cu vizitiul şi a avut grijă de caii săi, cerul dezlănţuise o rafală de pete albe minuscule care au început să cadă, acoperind rapid pământul...
S-a întristat dintr-odată.
„Fiinţă imbecilă, stupidă, naivă, patetică şi vrednică de milă. Şi tu care ai crezut că s-a răzgândit brusc pentru că a vrut să fie cu tine...”
Val şi-a dres glasul.
- Doar dacă nu preferi să...
- Nu! a exclamat ea. Eu... este de la sine înţeles că n-ai mai putea călări, a încheiat ea neconvingător.
- Nu este, a spus el cu asprime.
Myrtle şi-a înclinat capul.
Val şi-a desprins privirea de pe chipul ei şi s-a uitat de jur împrejurul trăsurii.
- Eu... Nu am mai intrat într-una de când..., de când...
Inima ei s-a oprit din nou.
- De când a murit soţia ta, a spus ea încet.
A dat din cap scurt, cu mişcări neregulate.
- Da. De la moartea ei.
Părea gata s-o ia la goană.
Mai rău, părea că era pe punctul de a vomita. Şi probabil că era. Având în vedere ceea ce îi spusese despre felul în care a pierit soţia lui, cum s-ar mai putea simţi vreodată confortabil să pună din nou piciorul într-o trăsură? Cu toate acestea, avea de gând s-o facă.
- Nu vei fi singur. Val, a spus ea cu blândeţe. Myrtle a întins o mână. Sunt aici cu tine. Eu şi Horace, suntem amândoi lângă tine.
Val s-a uitat la degetele ei, apoi şi-a pus palma în a ei.
Şi de data aceasta, în timp ce s-a strecurat pe lângă câinele său şi a închis uşa în urma lor, au plecat... împreună.

CapitoCuC 19

Avea să moară.
Val ştia asta şi nu-i păsa deloc.
Nu-i păsa de titlul de Aragon şi nu pentru că era convins că fratele său avea să-şi îndeplinească toate responsabilităţile în ceea ce priveşte ducatul, proprietăţile, oamenii şi personalul care depindeau de el. Nici măcar nu-i păsa de el însuşi sau de acea durere care avea să vină la sfârşit.
Mai degrabă, era vorba despre ea. Myrtle.

— Iin du *ce singur -*

Myrtle, cu obrajii ei trandafirii strălucitori şi cu tendinţa ei de a cânta fals şi cu zâmbetele şi tachinările şi problemele pe care le stârnea sau în care intra.

Şi avea să moară.

Fulgii de zăpadă s-au amestecat cu gheaţă şi s-au izbit de fereastră, punctând acel gând, râzându-i în faţă şi îngrozindu-l pe Val cu acel pericol iminent. Ea avea să moară. Şi nu avea să fie în stare să facă absolut nimic ca s-o aducă înapoi.

Un geamăt surd i-a rămas în gât, iar Horace, înghesuit cumva pe bancă lângă Myrtle, a scâncit şi a adulmecat în direcţia lui Val.

- Eşti bine, Val?

întrebarea blândă a lui Myrtle a spulberat frica care îl cuprinse.

- Sunt bine.

Chiar atunci trăsura a trecut peste un petic de gheaţă şi a alunecat, înainte ca vizitiul fratelui său să reuşească să recapete controlul total asupra echipajului.

- Sunt în regulă, a spus el, în timp ce stomacul lui agitat demonstra contrariul.

Myrtle i-a luat mâinile în ale ei, iar el i le-a strâns cu putere, mai mult chiar decât trebuia. S-a forţat să-i elibereze strânsoarea şi s-a agăţat de ele şi de ea ca de colacul de salvare pe care-l reprezentau în mintea lui.

- Cred că ţi-ar prinde bine dacă ţi-aş cânta ceva.

îi stătea pe vârful limbii să-i spună că nu voia asta – cântecele, în special colindele clasice de Crăciun care se rostogoleau mereu de pe buzele ei, îi aminteau de teroarea din trecut şi de durerea mereu prezentă. Doar că... s-a abţinut.

Da, iniţial, când a auzit-o pentru prima dată cântându-şi singură colinde în timp ce se plimba prin Londra, fusese transportat înapoi în acel moment tragic petrecut cu arii în urmă. Ultimele zile cu Myrtle, cu interpretarea ei veselă şi pe alocuri falsă a acelor cântece îi alungaseră tristeţea. Acum el s-a concentrat pe sunetul vocii ei, pe interpretarea ei veselă, chiar şi atunci când melodia avea o tentă solemnă. Vocea ei şi acel cântec care îl ajuta să nu-şi piardă minţile.

„Es ist ein Ros entsprungen, aus eirter Wurzel zart, wie uns dieAlten sungen, von Jesse kam dieArt.
Und hat ein Blumlein bracht mitten im kalten Winter, wohl zu der halben Nacht."[1]

1 Un trandafir a răsărit/ Dintr-o rădăcină fragedă,/ precum ne-au cântat cei din vechime, acela a venit de la Isaia.// Şi a făcut o mică floare/ în mijlocul iernii reci,/ probabil la miezul nopţii. (în timba germană în

— lin du ***ce singur -***

Din păcate, Dumnezeu părea decis să nu-i lase lui Val nici un moment de liniște. O rafală violentă a lovit trăsura, iar stomacul i s-a agitat odată cu balansul vehiculului.

A înjurat, iar Myrtle s-a oprit imediat din cântat.

- Nu-ți place cum cânt.

- Ba da, a spus el printre dinții încleștați. Îmi place foarte mult.

Îi plăcea chiar mai mult decât spusese. Mintea lui, totuși, se străduia să caute o cale de ieșire din acel loc terifiant.

original)

- Ea a strâmbat din nas.Eşti un mincinos groaznic. Val. Este în regulă. Doamna Belden mi-a spus că sunt o cântăreaţă groaznică şi că ar trebui să renunţ să mai cânt vreodată, pentru că...

- Nu cumva să îndrăzneşti să asculţi acest sfat, a poruncit el. Doamna Belden este o proastă, a spus el răspicat, de data aceasta complet şi pe deplin distras de aducerea în discuţie a numelui ei. Cel mai bine ar fi dacă ai da uitării toate lecţiile sau sfaturile primite de la cotoroanţa aia bătrână.

Întreaga faţă i s-a luminat, începând cu ochii ei până la culoarea care îi acoperea obrajii, datorită lui. El i-a provocat această fericire. Era o senzaţie străină lui. Nu mai provocase nimănui o stare de fericire până acum.

Era un nenorocit, un ticălos indiferent. Dar această femeie, cumva, cu el, a zâmbit şi a râs şi... Uitase ce înseamnă să faci o persoană să se simtă aşa. Nu se mai crezuse capabil de aşa ceva.

Şi în curând ea va pleca.

Întunericul i-a umbrit fiecare ungher al sufletului, iar Domnul, hotărât să-l pedepsească pentru nişte păcate care încă nu fuseseră plătite, atât de grave încât Mântuitorul Său il pedepsise atât de tare, a mai trimis o rafală de vânt.

-Vrei să cânţi din nou? a întrebat el cu o voce gâtuită, hotărât să profite de aceste ultime clipe de bucurie cu ea, ca să le poată depozita în mintea lui şi să şi le reamintească.

Ea şi-a îndreptat postura.

-Ai vreo preferinţă? Pentru că mie îmi plac absolut toate şi...

A deschis gura, încercând să spună ceva.

- Orice cântec, Myrtle, a strigat el când trăsura s-a balansat în- tr-o poziţie precară spre dreapta. Ultimul pe care l-ai cântat. Oricare dintre ele.

Doar ca să-i audă vocea.

Apoi ea a început imediat să cânte un colind. Era cel-nu-atât- de-cunoscut, cel cu versuri în germană, care îl forţau să-şi amintească acea germană pe care o învăţase demult, de la primii lui tutori şi apoi o aprofundase în anii petrecuţi la Eton şi la Cambridge, dar pe care nu o folosise niciodată în afara acelor perioade.

„Das *Röslein, das ich meine,*
davon Isaias sagt,
ist Maria die reine
die uns das Blümlein bracht...

— *Iin* du *ce singur* -

Aus Gottes ew'gem Rat hat sie ein Kind geboren und blieb ein reine Magd, or; Welches uns selig macht."[1]

El s-a liniştit, mintea lui zăbovind asupra acelor versuri, chiar dacă ea a continuat cu următoarele.

„Das Bltimelein, so kleine, das duftet uns so süß, mit seinem hellen Scheine vertreibt's die Finsternis. Wahr Mensch und wahrer Gott.."[1]

Aşa era Myrtle. O floare delicată, atât de dulce şi de vibrantă, care risipea întunericul. Prin însăşi existenţa ei, a dovedit că Dumnezeu există, pentru că numai un Domnul Atotputernic putea crea o asemenea minune cum era ea.

Şi, deşi delicată, nu era fragilă. Niciodată nu dăduse semne de slăbiciune: nici când fusese singură, nici din cauza lui, nici măcar atunci când, în primele zile, o tratase cu obişnuita lui atitudine răutăcioasă şi lipsită de politeţe. Dimpotrivă, la fel ca petalele acelor flori care rămâneau la fel de viguroase în timpul furtunilor de vară, chiar dacă vântul aspru şi necruţător le răsucea şi le şfichiuia, ea a rămas neclintită şi neatinsă de vijelie, trecând îndrăzneaţă şi puternică prin toate acestea.

„O, Jesu, bis zum Scheiden, aus diesem Jamerthal Laß dein Hilf uns geleiten."[2]

Ea a cântat despre acea despărţire, versuri care au sunat ca un avertisment de care nu avea nevoie în acele clipe, legat de iminentul sfârşit al timpului lor împreună.

Vântul şuiera cu urlete lugubre, iar îngerii plângeau. Trăsura s-a cutremurat în timp ce Domnul şi-a tunat din cer nemulţumirea.

„Hin în der Engel Saal, În deines Vaters Reich, da wir dich ewig loben: o Gott, uns das verleih!"[3]

Deodată, trăsura s-a clătinat. Val a strigat, apucându-se cu o mână de marginea băncii, chiar în momentul în care a

1 Micul trandafir la care mă refer,/ despre care spunea Isaia,/ este Maria cea preacurată/ care ne-a adus floarea mică.../// Din porunca lui Dumnezeu,/eaanăscut un copil/ şi a rămas o fecioară imaculată/ care ne salvează. (în limba germană în original)

2 O, Iisuse, până voiri părăsi/ Această vale de lacrimi/ Lăsă ajutorul tău să ne călăuzească, (în limba germană în original)

3 Floarea mică, atât de micuţă,/ care miroase atât de dulce/ cu lumina ei strălucitoare/ alungă întunericul./ Om adevărat şi Dumnezeu adevărat... (în limba germană în original)

întins cealaltă mâna spre Myrtle. A scos un țipăt în timp ce el a cuprins-o cu un braț puternic și a tras-o în poala lui.

- V-Val? a strigat ea cu o voce înfundată, din cauză că avea capul lipit de pieptul lui. Ești bi...

-Nu.

A ridicat un pumn, lovind puternic în acoperiș, dându-i instrucțiuni vizitiului să oprească.

Ceea ce bărbatul a și făcut. Prea repede. Trăsura fratelui său a derapat pe vechiul drum roman. Incordându-se, Val și-a proptit picioarele încălțate în ghete pe podeaua trăsurii pentru a se sprijini mai bine și a ținut-o pe Myrtle cât de strâns a putut.

Și a început să se roage.

Și și-a amintit cum.

Să se roage.

Pentru că era tot ce putea face în acel moment.

1ln cfuce singur

Să se roage.Pentru ca această călătorie să se sfârşească şi pentru siguranţa lui Myrtle.
Se părea că Domnul nu-l abandonase, până la urmă. Trăsura s-a oprit. Chiar şi aşa, el nu i-a dat drumul. A continuat să o ţină în braţe, inspirând parfumul florilor de măr care o învăluia, fixându-se pe acel detaliu sigur şi inofensiv. Era în viaţă. Nu o ucisese.
- Val? a rostit ea, înclinându-şi capul pe spate şi privindu-l în ochi.
- Miroşi a mere.
Ea şi-a înclinat capul într-un unghi amuzant, extrem de fermecător.
-Eu... Este un parfum. L-am găsit în camera surorii mele şi am furat sticluţa, a sporovăit ea, aşa cum îi era obiceiul. Am simţit, pentru că ea şi toată familia m-au uitat, că aveam tot dreptul să beneficiez de tot ceea ce lăsaseră în urmă.
Acea trăncăneală care îl enervase cândva acum o adora.
În cele din urmă, s-a oprit pentru o clipă.
- Nu eşti de acord?
Val nu s-a putut abţine. Era atât de proaspătă şi pură, iar el şi-a dat capul pe spate şi a hohotit de râs. Myrtle şi-a încreţit nasul, iar apoi, de parcă veselia ar fi fost contagioasă, a început şi ea să râdă odată cu el. Râsul ei, limpede ca al unui clopoţel şi completân- du-se atât de bine cu al lui, răspândea şi mai multă bună dispoziţie în interior.
- Eu... ăăă... da. Voi lua asta ca pe o confirmare.
Strângându-i mâinile în ale lui, Val i le-a ridicat pe fiecare la gură, punând câte un sărut pe vârful lor.
- Eşti o comoară.
Iar comorile trebuiau să fie preţuite şi protejate. El dăduse greş în trecut, dar nu avea să mai greşească în ceea ce priveşte această femeie.
Vizitiul a bătut o dată la uşă, iar Val şi-a retras imediat mâinile din ale lui Myrtle, exact când tânărul a deschis uşa.
-Aş vrea să ne retragem la cel mai apropiat han pentru noapte, a spus Val, şi să ne continuăm drumul... mai încet, mâine.
Nu-i păsa cât durează, doar să fie convins că aveau să ajungă în siguranţă şi cu Myrtle întreagă.
Tânărul şi-a scos pălăria.
-Cum doriţi. Excelenţă!
Cu asta, a făcut o plecăciune, a închis uşa şi apoi, o clipă mai târziu, vizitiul a urcat pe capra trăsurii.
După cum dorea, spusese servitorul.
Dacă ar fi fost să i se îndeplinească o singură dorinţă, şi-ar fi pus în gând să redevină omul care fusese cândva, nu nebunul

morocănos şi melancolic al cărui spirit devenise, în cel mai rău caz, macabru, şi în cel mai bun caz, mai sec decât un vin francez. Să fie acel bărbat care să o merite pe Myrtle.
Nu, ea merita un bărbat care să nu fi fost rupt în mii de bucăţi şi care să nu fi lipit la loc cioburile împrăştiate după acea noapte, acum mult timp în urmă.
Dar el, cel de acum, s-ar mulţumi să fure măcar ultimele momentele rămase din timpul petrecut împreună cu ea.
I-ar fi de ajuns.
Trebuia să fie.

Capitotuf20

Au ajuns douăzeci de minute mai târziu. Myrtle, Val şi Horace.

Pe când mergeau pe poteca acoperită de 2ăpadă, ţinându-l de un braţ pe Val, în timp ce în celălalt îi ducea valiza, s-au auzit nişte hohote de râs care răsunau din depărtare.

Horace gâfâia în timp ce se agita înainte şi înapoi pe potecă, eliberându-şi energia rămasă neconsumată în timpul călătoriei şi lătrând de bucurie în timp ce alerga de colo colo. Cu fiecare pas cu care se apropiau, zarva care venea dinspre casa din faţa lor creştea. La fel ca şi vârtejul de fulgi de nea care cădeau în jurul lor.

Ea a clipit când acei fulgi albi i-au aterizat pe gene. Un nor de fum se înălţa din coş în timp ce strălucirea focului din interiorul hanului lumina ferestrele îngheţate, iar siluetele aflate de cealaltă parte abia se zăreau din cauza stratului de gheaţă.

Au ajuns în faţa hanului din piatră, iar Val a deschis uşa, fiind întâmpinaţi de larma din interior. Un amestec discordant de veselie, râsete, scârţâitul unei viori şi sunetul unor paşi bătând în podea.

Val i-a făcut un semn să înainteze, iar Myrtle a păşit înăuntru, iar Horace a urmat-o imediat. în timp ce şi-a dat jos gluga de pe cap, a aruncat o privire prin încăpere. O încăpere foarte *aglomerată.*

Pentru că nu numai Myrtle şi Val se opriseră acolo... părea că aproape toţi oamenii din zonele mai apropiate sau mai îndepărtate din acel ţinut făcuseră acelaşi lucru.

Un tip înalt, destul de rotunjor, cu ochi amabili şi o vioară sprijinită pe umărul lui, a ocolit oaspeţii aflaţi în calea lui, dănţuind literalmente când s-a îndreptat spre Myrtle şi Val.Zâmbetul bonom de pe obrajii lui mari, roşii atât de la efortul depus, cât şi de la veselia din încăpere, s-a dovedit a fi contagios. Myrtle s-a uitat atentă prin toată taverna, străduindu-se să nu-i scape nimic, de la perechea de servitoare

care umpleau halbele cu bere până la bărbatul cu un singur picior de lângă şemineu, care cânta la cea de-a doua vioară. Cuplurile dansau în ritmul muzicii, bărbaţi îmbrăcaţi în ţinute obişnuite locului, învârtindu-şi atât de repede partenerele încât fustele le săltau peste cizmele lor negre, butucănoase şi rezistente.

în cele din urmă, hangiul a ajuns la ei prin marea de clienţi.

- Bună seara, sir! a strigat bărbatul cât un urs, făcându-şi auzită vocea peste larma din încăpere. Eu sunt Gus, proprietarul acestui minunat local.

Myrtle s-a uitat fix la vioară.

- Eşti proprietarul cânţi pentru clienţii tăi?

Nu şi-a ascuns nici o secundă admiraţia şi uimirea. De parcă aşa ceva ar fi fost posibil, tipul, cu vreo doi centimetri mai înalt decât Val, care avea la rândul lui o înălţime impresionantă, s-a înfoiat în pene, părând şi mai mare decât era. Şi-a dezumflat pieptul bombat şi a cântat câteva acorduri.

- într-adevăr. Poate aţi auzit unele dintre lucrările mele?

Rakes ofMadeley

Ea şi-a continuat interogatoriul.

-*Rakes ofMadeley?* a întrebat ea emoţionată.

El a clătinat din capul lui mare, făcându-i să-i cadă şuviţele castanii de după urechi.

- *The Rakes ofMadeley.* Am refăcut piesa, asta am făcut.

Myrtle a clătinat din cap.

- Sau... *Laffy* Was *a Welshmair?* Vedeţi, am schimbat-o şi pe asta că Taffy chiar nu este cel mai politicos...

Val şi-a dres glasul.

- Scuzaţi-mă! Aveţi cumva două camere libere pentru mine şi soţia mea?

Două camere... pentru mine şi soţia mea...

Modul în care se prezentase fusese în mod evident cel absolut obligatoriu în astfel de cazuri – altfel, ea ar fi fost compromisă. O lady nu ar fi călătorit pe drumuri de ţară cu un bărbat care nu era

1 Cântec tradiţional irlandez, publicat în 1742, la Londra şi mai târziu în Scoţia, în 1780

2 Cântec de leagăn englezesc. Taffy era apelativul folosit pentru hoţii de origi- soţul sau un membru de familie. Chiar şi aşa, inima ei şi-a înteţit bătăile auzind acele cuvinte rostite de buzele lui.

Desigur că ar fi două camere; era prea onorabil pentru a rezerva doar una.

Hangiul a clătinat din cap.

- Mi-e teamă că nu vă pot ajuta. A arătat cu vioara spre încăpere. Ninsoarea s-a înteţit, iar vizitiul diligenţei a fost forţat să se oprească. Mi-a mai rămas doar o cameră.
El a ridicat un singur deget.
- Este suficient, a spus Val fără ezitare.
Este suficient...
El nu a încercat să se comporte ca un stăpân faţă de servitorul lui. Nu a aruncat cu bani ca să-l forţeze pe hangiu să-i mute pe ceilalţi clienţi în această seară. În schimb, l-a lăsat pe cârciumarul amabil să creadă că nu era altceva decât un simplu „domn" şi a acceptat singura cameră care rămăsese liberă.
În timp ce Val făcea şi ultimele aranjamente cu hangiul numai zâmbete, lui Myrtle a început să-i zboare gândurile.
Ar fi... o cameră pe care ar trebui să o împartă. Ceea ce însemna şi un singur pat pentru amândoi. Pulsul lui Myrtle a început să crească atunci când şi-a amintit săruturile şi dorinţa ei arzătoare de a se îmbrăţişa mai des. Numele ei, aşa cum îl auzise de pe buzele lui în timp ce o sărutase. Un nume pe care ea îl considerase întotdeauna hidos până când îl auzise rostit de acest bărbat.
Myrtle.
Myrtle.
- Myrtle?... *Myrtle?*
Stai... acestea nu erau amintirile ei. O *striga* în realitate.
Simţind cum îi iau foc obrajii, Myrtle şi-a îndreptat privirea spre Val.
-Hmmm?
El stătea cu braţul întins, privind-o întrebător. Şi-a strecurat imediat braţul în a lui şi l-a lăsat să o conducă în singura cameră pe care o aveau să împartă.
L-au urmat pe tipul rotund sus pe scări şi apoi pe un hol lung şi îngust, care avea un număr surprinzător de uşi, ca şi când camerele iniţiale fuseseră înjumătăţite pentru a dubla capacitatea hanului.
Fredonând melodia „Oameni buni creştini, bucuraţi-vă", hangiul, Gus, s-a oprit în cele din urmă la ultima uşă de la capătul holului. Coridorul era prea îngust pentru toţi trei, aşa că Myrtle s-a dat într-o parte în timp ce el a scos o cheie ruginită din inelul de la talie, a răsucit-o în broască şi apoi i-a lăsat să intre înăuntru.
- Poftim, sir! a spus bărbatul, dându-i cheia lui Val, care stătea în uşă, lângă el.
Val a băgat cheia în buzunar şi, în timp ce aranja să i se aducă ceva de mâncare şi o cadă, Myrtle s-a aventurat mai adânc în cameră, cu Horace pe urmele ei. Un foc ardea cu

putere şi Horace a luat-o imediat la trap îndreptându-se spre şemineu şi şi-a marcat o cărare în acea zonă îngustă înainte de a se aşeza pe podea.

Myrtle a intrat în cameră. Nu era atât de mică pe cât îşi imaginase, dar totuşi destul de modestă încât patul, cea mai mare piesă de mobilier prezentă, să fie elementul dominant.

Poate că nu ar trebui să fii atentă doar la dimensiunea lui, s-a auzit o voce ironică. Nu, nu a fost singurul motiv pentru care ochii ei s-au îndreptat către acea piesă.

Nu era la fel de somptuos, precum tăblia şi cadrul patului în stil veneţian St. Mother of Pearl în care dormea acasă. Era o piesă simplă, funcţională, fabricată din lemn de pin, fără podoabe şi chiar şi fără înfloriturі. Nu avea nimic altceva decât salteaua şi aşternuturile albe de pe ea.

Mai degrabă... era faptul că avea să împartă patul cu Val. Urma să doarmă acolo *împreună.* Corpul i s-a încălzit şi obrajii i-au luat foc la gândurile indecente care-i treceau prin cap. Amintirea îmbrăţişării lui i-a invadat mintea, amplificându-se precum acordurile unei orchestre care se încălzea înainte de a începe reprezentaţia. Fiecare bucăţică din corpul ei simţise suflul fierbinte al sărutului lui şi atingerea mâinilor lui puternice şi dure, dar şi blânde în acelaşi timp, pe şoldurile ei. Dar apoi el s-a oprit, iar ea rămăsese doar cu surpriza tăcută faţă de ceea ce a urmat.

Şi ea voia asta.

Ea voia...

-Myrtle?

A tresărit.

-Hmm

?Val i-a aruncat o privire îngrijorată... la fel şi hangiul. Amândoi se uitau la ea.
Şi ea s-a uitat la ei.
O, fir-arsăfie.
Trebuia să răspundă ceva. I-au pus o întrebare, dar ea fusese atât de pierdută în gândurile ei indecente, încât habar n-avea ce-i spusese.
-Ar fi minunat, a spus ea.
Sprânceana lui Gus s-a înmuiat, iar fantoma unui zâmbet a dansat în colţul buzelor lui Val.
- Aţi auzit-o pe lady. îmi veţi duce lucrurile la grajduri. Bagajele lui urmau a fi trimise...?
- Nu! a exclamat ea.
Gus şi-a frânt mâinile.
- Îmi pare rău. Nu am altă cameră. Domnul s-a oferit să se ducă la grajduri şi să petreacă noaptea acolo.
Deci asta era partea importantă pe care o ratase. Splendid.
- Dar, din câte am observat, mi se pare un loc destul de confortabil.
A cuprins-o panica. Val ar pleca şi ea ar rămâne singură aici, fără să aibă parte nici măcar de această noapte cu el.
-Există un pat...
- Nu! l-a întrerupt ea repede. Scuzaţi-mă! Mă tem că nu am fost destul de clară... Am vrut să spun că această cameră este minunată. Cu siguranţă, este suficient de încăpătoare pentru... mine şi soţul meu.
Limba i s-a împleticit din cauza acelei minciuni, chiar dacă inima, mintea şi sufletul ei îmbrăţişau ideea iluzorie a acesteia.
- Mai mult decât încăpătoare. Este unul dintre cele mai frumoase hanuri în care am stat vreodată. Apoi şi-a amintit de stratagemă şi s-a corectat: Am stat. împreună. Pentru că suntem căsătoriţi, desigur.
în spatele hangiului, Val avea aerul cuiva care voia si se lovească în frunte.
- Dar chiar şi înainte de a ne căsători. Ea a aruncat înci o privire către Val. Nu-i aşa, dragul meu soţ? Nu-i aşa că este absolut minunat?
-Absolut, a spus el, iar ea a zâmbit.
Dar hangiul a radiat de bucurie când a auzit laudele care s-au revărsat asupra lui şi a localului său. Şi-a smuls şapca de pe frunte şi şi-a lipit-o de piept.
- Sunt onorat. Nu în fiecare zi am un lord şi o lady drept clienţi.
Şi nici nu a avut. A simţit o mică înţepătură în inimă.

Iin duce suuțur

Ga s-a străduit să-i zâmbească.
- Le vom spune tuturor despre hanul tău, a făgăduit ea, iar spatele lui Gus s-a mai înălțat cu câțiva centimetri când a auzit această promisiune.
-Vă mulțumesc mult amândurora. Mii de mulțumiri. Fiicele mele vor veni în curând să vă pregătească baia pe care ați comandat-o.
Acestea fiind zise, bărbatul s-a înclinat și a ieșit din camere. Myrtle s-a uitat după el.
De fapt, ea îl minți se. Nici ea, nici Val nu puteau sufla un cuvânt despre han sau despre ceea ce se întâmplase în aceste zile. Totul avea să fie îngropat în memoria ei, fără să scoată vreodată vreun cuvânt legat de această perioadă.
Val s-a sprijinit cu un umăr de tocul ușii.
-Am crezut că o să mă trimiți să stau la grajduri.
Avea o degajare în atitudinea lui, iar ea s-a desfătat cu această imagine a lui, având impresia că a surprins câteva crâmpeie din cea a craiului fermecător care fusese probabil înainte de a-și găsi dragostea și de a se căsători... și de a se pierde.
- Niciodată, a spus ea încet.
El îi spusese că era o comoară. Au fost cuvinte care, pe moment, îi făcuseră inima să o ia la galop, unul sălbatic și minunat. Până când au ajuns la hanul aglomerat și el a plătit pentru ultima cameră rămasă liberă și a însoțit-o pe scări.
- Tu... *pleci*? a întrebat ea, cu o notă de durere și de neîncredere care i-a punctat perfect întrebarea, pe care nu a putut s-o mascheze.
Nici nu a vrut. Nu voia să se prefacă absolut deloc cu Val.
-Voi fi afară, a promis el. Fiicele hangiului te vor ajuta și îți vor ține companie.
„Nu vreau ca fiicele hangiului să mă ajute și să-mi țină companie”, a țipat ea în gând la el.
11 voia pe el.
Din păcate, era hotărât să scape de ea. Și-a încrucișat brațele în jurul taliei, strângându-se cu putere.
-Myrtle, a murmurat el, mângâindu-i încă o dată obrazul Nmn< nu o să mă facă să stau departe de tine.
O mie de Buturi au dansat în stomacul ei, palpitanți, minunați, dezlănțuiți de bucuria de a...
- Nu trebuie să-ți faci probleme. Voi fi pe aproape, ca să mă asigur că nu ți se întâmplă nimic rău cât timp ești în grija mea.
S-a întors, dând să iasă pe ușă, iar o senzație nouă de panică i-a cuprins pieptul.

Iin duce suuțur

Myrtle s-a dus disperată după el.

- Şi după aceea, nu mai contează dacă nii se întâmplă ceva, a spus ea, incapabilă să ascundă urma de amărăciune din răspunsul ei, chiar dacă ştia că era un gest meschin şi neadevărat.

S-a întors, cu o grimasă pe buzele lui dure.

- Nu asta am vrut să spun. Nu vreau să ţi se întâmple niciodată ceva râu, Myrtle.

Părea tulburat. Şi nu-l auzise niciodată vorbindu-i aşa. Acum a făcut-o... din cauza ei. Răspunsul ei a făcut-o să pară meschină şi egoistă.

- Nu. Ştiu. Eu ştiu, a spus ea în grabă. Eu...

Val s-a îndreptat spre ea, picioarele lui lungi şi pasul şi mai lung, aproape înghiţind distanţa mică din cameră. S-a oprit lângă ea.

Myrtle a tras aer în piept, încercând să-şi limpezească gândurile, care i se tulburau de fiecare dată când era în preajma lui.

- Iartă-mă! a spus ea, neputând să-i întâlnească ochii, examinând atent pardoseala. Nu am vrut să te jignesc.

Val şi-a trecut degetele pe curba obrazului ei, mângâind-o uşor sub bărbie şi apoi ridicându-i-o astfel încât să o poată privi în ochi.

Frumuseţea pură a acestor ochi de un albastru intens a lăsat-o fără aer. întotdeauna a fost aşa. Bănuia că, dacă ar mai fi fost şi alte astfel de zile alături de el, întotdeauna ar fi simţit la fel.

- îmi pasă de tine, Myrtle, a spus el pe un ton gutural. Grija mea faţă de tine şi pentru tine nu se va termina când te voi reda familiei tale.

Myrtle şi-a muşcat cu putere interiorul obrazului. Ar trebui să fie suficient. Nu a fost. Ea îşi dorea mai mult decât grija lui,

-Eu...

„Te iubesc. Cu disperare. Cu ardoare.”Sprâncenele lui negre s-au împreunat, formând o singură linie, ca o întrebare nerostită.

- Şi mie îmi pasă de tine, a spus ea, fără convingere.

Privirea lui, dacă aşa ceva ar fi fost posibil, a devenit şi mai opacă. El a deschis gura, iar inima ei a tresăltat cu speranţa că el ar vrea să-i mai spună ceva. Ceva mai mult decât simpla declaraţie că „îi pasă de ea”.

Cioc-cioc-cioc!

Acea bătaie uşoară le-a întrerupt momentul. Val şi-a lăsat braţul să cadă.

- Intră! a strigat el.

O clipă mai târziu, un tânăr a intrat cu o cadă mică de lemn pe care a pus-o lângă foc. L-a urmat imediat un cârd de slujnice tinere, cu găleţi cu apă aburindă, toate semănând izbitor una cu cealaltă, iar după nuanţa castanie a părului, şi-a dat seama că erau fiicele hangiului. S-au spetit să umple cada. Intrând, ieşind şi apoi întor- cându-se rapid.

A numărat şapte fiice în total. Mica lor armată, defilând prin cameră pentru a se îngriji de baia ei, a făcut să se risipească momentul ei de intimitate cu Val... până când ultima găleată cu apă a fost aruncată în cadă, iar cea mai tânără şi mai scundă dintre femei a făcut o reverenţă şi a luat monedele pe care i le dăduse Val.

Au plecat, astfel încât ea şi Val au rămas din nou singuri.

Deodată, senzaţia patului întins la picioarele ei i-au făcut inima să bată cu putere; fără să-şi dea seama, dimensiunea mobilei s-a triplat dintr-odată.

„Opreşte-te. Nu este prima cameră în care ai fost singură cu Val.” De data aceasta, a fost diferit. De ce? Ce era atât de special la acest moment de s-a diferenţiat de celelalte prin care mai trecuseră până atunci?

Val şi-a dres glasul.

- Ai nevoie de ajutor.

Rămânea cu ea!

- O să mă duc după una dintre femei şi o să-i spun să se întoarcă să te ajute, a spus el, iar dezamăgirea şi-a făcut loc în sufletul ei.

-Aşteaptă!

Disperarea a făcut ca vocea să-i sune panicată.

Ochii i s-au întunecat şi şi-a dres glasul.

-Da?

- Eu... eu... am vrut să-ţi mulţumesc, a terminat ea cu o voce firavă. Pentru tot.

Bineînţeles că nu putea rămâne în timp ce ea făcea baie. Doar că... o făcuse altădată. Totuşi, asta se întâmplase înainte, când nu avea nici un servitor prin preajmă şi ea fusese obligată să se bazeze doar pe forţele proprii şi pe ajutorul lui.

- Şi apoi te vei întoarce, a spus ea încet, având nevoie să audă aceste cuvinte oricum, pentru a-şi aminti că se va întoarce.
- Nu plec, Myrtle. Vocea lui mereu guturală dădea o nuanţă şi mai aspră acelui ton baritonal. Voi fi afară tot timpul.

S-a simţit uşurată.

- Mulţumesc. Şi apoi putem lua masa împreună, şi camera chiar este suficient de spaţioasă...

Ceva în ochii lui. Nu, nu ceva. Groază. Groaza a făcut-o să se oprească din divagaţiile ei.

- Nu ai de gând să te întorci, a şoptit ea, cu vocea sunându-i distorsionată chiar şi pentru propriile urechi.

Trăsăturile lui s-au încordat.

-Myrtle, nu pot...

-Ai făcut-o înainte! Tu şi eu... Noi... am împărţit o cameră şi...

-Asta a fost când tu şi cu mine eram absolut singuri, a spus el cu o blândeţe pe care nu o remarcase niciodată în vocea lui şi care i-a provocat o durere profundă din cauza umilinţei şi a ruşinii, sim- ţindu-se jenată de vorbele lui.

Myrtle a dat înapoi. Neputând să-i întâlnească privirea, ea şi-a fixat ochii într-un punct situat undeva în dreptul uşii, în spatele umărului lui.

- Desigur. Am înţeles.

Şi aşa a fost. Chiar dacă speranţa şi bucuria dispăreau treptat din pieptul ei, nu-şi putea reprima dorinţa de a-şi petrece mai mult timp cu el.

CapitofuC21

Aşezat pe podea lipit de uşă, chiar în faţa camerei, Val se uita la peretele opus şi se gândea la masa care urma. Şi la ce era în jurul lui. Şi la... orice nu avea legătură cu tânăra care cânta încet pentru sine în camera din spatele lui. A încercat îndeosebi să alunge din minte imaginea ei din acel moment, goală, cu pielea ei albă şi mătăsoasă, probabil înroşită din cauza aburilor fierbinţi ai apei din cadă şi a focului care trosnea în şemineu.

Această imagine i-a stârnit simţurile şi a respirat încet şi neregulat printre dinţi.

Deodată, ea a început să cânte cu voce tare. Aşa cum, în mod invariabil, o făcea de fiecare dată.

----------lin *duce singur*

„În noaptea asta, am văzut o privelişte, O stea strălucitoare ca ziua, Şi mai strălucitoare decât ele, O fecioară cânta, nani, nani...”

Un zâmbet melancolic i-a răsucit buzele în timp ce acel cântec vibrant, cântat cu voce tare, i-a temperat pentru scurt timp dorinţa mistuitoare pentru ea. În schimb, i-a trezit o altfel de poftă de ea... una care era mult mai periculoasă, pentru că l-a dus de la simpla dorinţă fizică la legătura afectivă pe care o stabilise cu Myrtle.

— *lin* du *ce singur* -

Val ştiuse din momentul în care Myrtle intrase în viaţa lui că timpul petrecut unul cu celălalt avea să fie unul limitat în mod clar. în primele momente în care ea dăduse buzna în viaţa lui, nu a simţit altceva decât iritare pură şi dorinţa de a scăpa de ea şi de vorbăria ei, şi de veselia ei. Dar totul se... schimbase între timp faţă de primele lor zile împreună.„Această doamnă drăguţă a stat şi a cântat, Şi copilului ei i-a spus: Fiul meu, fratele meu, tată dragă. De ce stai aşa în fân?”

Primele lor zile?

Au fost doar câteva zile. Şi totuşi, cum fusese posibil aşa ceva? Cum reuşise să-i dea toată lumea peste cap în doar câteva... *zile?* Cum de învăţase să zâmbească din nou şi să râdă iar şi să vorbească...? Şi să ţină la ea?

Mintea lui s-a ferit de orice sentiment mai profund, pentru a nu-l expune unui suferinţe din care, de data aceasta, nu avea cum să-şi mai revină.

„Cea mai dulce pasăre a mea, aşa se cere, Deşi tu eşti rege, Dar, cu toate acestea, nu voi înceta Să-ţi cânt nani, nani.”

De parcă soarta ar fi căutat să-i amintească exact de ce nu voia să audă, Myrtle cânta versurile acelea total nepotrivite despre rămas-bun.

Nu, iubise şi îşi pierduse dragostea. Nu putea fi atât de nechibzuit încât să urmeze şi a doua oară aceeaşi soartă.

în curând, ea avea să dispară din viaţa lui.

Numai că asta nu i-a adus uşurarea la care se aşteptase. Ca şi când soarta ar fi căutat să râdă de melancolia lui subită, s-a auzit un chicot slab, însoţit de o chicoteală mai puternică, şi a privit spre capătul holului. Un cuplu de tineri şi-a făcut apariţia, cu braţele îngemănate precum iedera şi trupurile înclinate unul spre celălalt; se priveau în ochi, în timp ce îşi continua drumul pe lângă Val – Val, care a fost forţat si se lipească şi mai tare de perete şi să-şi strângă picioarele mai aproape, astfel încât să nu se împiedice de el – pe când mergeau atât de nepăsători. Nepăsători faţă de tot ce era în jurul lor, în afară de ei doi şi de dragostea lor.

---------- *Christi CaLdwell-*

Val şi-a îndreptat privirea înainte, nedorind să le strice momentul de intimitate. Apoi s-a auzit un clic rapid când au închis uşa în nas întregii lumi.

Val şi-a strâns cu putere genunchii. Cât ii invidia. Cât invidia acea bucurie. Şi totuşi, nu mai era omul de altădată. Căci îi era şi milă de ei. Îi era milă de durerea care ar veni invariabil peste ei, pentru că, într-un final, cineva ar ii fost lăsat în urmă aici, pe acest pământ rece şi neiertător şi tot ce avea

să-i mai rămână celuilalt era amintirea chinuitoare a acestei bucurii pe care o trăiseră cândva.

Era, de asemenea, o atenționare extrem de benefică, pentru ca el să conștientizeze cât de important era să o scoată pe Myrtle din viața lui și să o lase să se întoarcă la a ei.

De ce să simtă așa ceva? Această grijă față de ea – dorința lui arzătoare de a o auzi râzând și de a o vedea zâmbind și de a o asculta în timp ce cânta – erau genul acela de chestiuni periculoase, mai periculoase chiar și decât călătoriile cu trăsura în mijlocul unei furtuni de zăpadă.

Și nu și-a dorit așa ceva. Nu a vrut să se simtă astfel.

Val a închis ochii, strângându-i cu putere și s-a lovit încet, în tăcere cu ceafa de perete, dorind să scape de gândurile legate de ea.

Apoi, de parcă ar fi râs de strădaniile lui de a o scoate din mintea lui, Myrtle a început să cânte și mai tare. „Pentru toată voia Ta aș împlini... Tu știi bine, în credință. Și pentru toate acestea, te voi săruta Și îți voi cânta: nani, nani.”

Deodată, ușa s-a deschis, făcându-i vocea să se audă și mai tare pe coridorul îngust. Cu inima bătându-i nebunește, Val s-a ridicat.

Tânăra care o ajutase pe Myrtle a ieșit, trăgând ușa în urma ei. Dar nu înainte de a apuca să o zărească pe Myrtle.

„0, Doamne!”

A ridicat privirea spre tavan.

-Îți mulțumesc că mi-ai ajutat soția, a spus el cu asprime, cu mintea tulburată de lejeritatea cu care rostise acele cuvinte, fără să aibă nici măcar o șovăire sau cea mai mică senzație de trădare.

—————————-'Un »iucc suifjiir

Dar ar fi trebuit să simtă toate acestea, pentru că totul era o minciună. Dar era o minciună pe care o spunea cu o ușurință periculoasă.

Tânăra a zâmbit și a făcut o reverență.

- Mă bucur să fiu de ajutor, Excelența Voastră. Doamna dumneavoastră este amabilă. Îi place să cânte. M-a invitat să cânt și eu cu ea – nu și-a putut ascunde un zâmbet –, dar nu știu melodiile pe care le cântă. Nu știam că există oameni care sărbătoresc Crăciunul.

Cei mai mulți nu-l sărbătoreau, dar erau și câțiva care o făceau. În afară de rudele lui, nu cunoscuse, până la Myrtle, o altă familie care să cunoască tradițiile străvechi și pe cele care proveneau din țări îndepărtate...

- Este o femeie deosebită, a murmurat el.

-Şi ea este norocoasă că se poate bucura de dragostea dumneavoastră, a spus servitoarea. Nu toţi soţii au parte de acest fel de dragoste, ca mama şi ca tata.

Dragoste. Muşchii stomacului i s-au strâns, iar trăsăturile feţei i-au îngheţat.

Tânăra, părând să nu-şi fi dat deloc seama de tumultul pe care-l stârnise, a mai făcut o reverenţă şi apoi, fredonând colinda pe care Myrtle continua să o cânte, a traversat holul, a coborât şi a dispărut, în timp ce Val a rămas încremenit în locul în care îl lăsase, nemişcat, temându-se că, dacă s-ar mişca, s-ar dezintegra.

Nu o iubea pe Myrtle. Nu putea.

Da, aşa cum îi şi mărturisise, cu siguranţă îi păsa de ea. Dar asta era diferit. Păi, îi păsa de Horace şi de Jenkins.

„Nu ai aceleaşi sentimente pentru ea ca în cazul lui Horace sau Jenkins”, l-a ironizat o voce tăcută din capul lui. „Şi, cu siguranţă, nu i-ai sărutat niciodată pe nici unul dintre ei.”

Şi, în timp ce se lupta cu toată această agitaţie interioară, a început să audă în valuri vocea lui Myrtle. „Şi în braţul tău îmi ţii de cald. Şi mă ţii noapte şi zi.”

Cântecul ei se auzea atât de clar, atenţia lui concentrându-se din ce în ce mai tare asupra ei, încât vocea ei a devenit şi mai pregnantă în mintea lui. De parcă ar fi fost chiar acolo.„Şi dacă plâng şi nu pot dormi, Tu cânţi nani, nani”
Uşa s-a deschis rapid. Şi apoi i-a apărut chiar ea în faţa ochilor. Nu fusese doar în mintea lui.
S-a uitat mut la ea. Îmbrăcată într-un halat alb şi o cămaşă de noapte, nu era nimic scandalos sau greşit în ceea ce purta, cu excepţia faptului că apăruse îmbrăcată aşa în faţa lui. Şi era ca şi cum o sirenă i-ar fi apărut în prag şi l-ar fi strigat, ademenindu-l în larg, fără să mai aibă nici o şansă de scăpare.
Ea a zâmbit.
- M-am gândit că ai putea să vii să stai cu...
- Nu, a spus el înainte ca ea să apuce să termine de vorbit.
- ...mine, şi-a încheiat ea ideea.
- Ţi-e frică? a întrebat el pe un ton aspru.
Era un nenorocit. Ar fi trebuit să se gândească la şocul pe care-l avusese după ce perechea de brute intrase cu forţa în casă şi încercase să-i facă rău.
- Dacă aş spune da, mă aştept să mi te alături, dar... Nu. Nu mă tem. Pur şi simplu – şi-a lăsat privirea spre mâinile ei – nu vreau să fiu singură.
- Nu eşti singură, a subliniat el. Îl ai pe Horace.
Horace, care nu s-a dovedit deloc cooperant, s-a rostogolit pe o parte şi a început să sforăie.
- Horace nu cântă, a spus Myrtle.
- Nu, nu cântă. Dar *urlă* destul de bine.
Ea a râs, veselia adăugând o sclipire în ochii ei, amuzamentul ei fiind contagios, molipsindu-l şi pe el. De unde a apărut iar această tendinţă de a tachina? Era încă acolo în el, se pare, încă un lucru înviat din cenuşă de această femeie.
Râsul şi zâmbetul i-au dispărut şi, odată cu asta, şi bucuria ei.
- Nici eu nu cânt, Myrtle, a spus el ferm.
Nu mai cânta. Deşi acum putea asculta sunetul acelor colinde fără să mai simtă durere. Ce însemna asta? încă o dată, a refuzat să-şi lase mintea să se frământe cu acest gând.
-Nu, ştiu..., a oftat. Am vrut să ne petrecem ultima noapte *împreună*.
Cuvintele ei l-au tulburat, iar corpul lui a tresărit.
- Nu aşa, a şoptit ea furioasă, într-un mod intim.
Adică nu într-un mod intim.
Fiecare întâlnire a lor s-a dovedit a fi intimă; intimitatea însemna în cazul lor o conexiune emoţională şi de asta se temea mai mult decât de orice altceva.
- Nu cred că este o idee bună, Myrtle, a spus el încet.

— Iin du ***ce singur -***

De fapt, ştia că era chiar una destul de rea. Cea mai rea. Era o formă de ispită mult mai mare decât mărul întins în acea grădină biblică.

-Te rog, a şoptit ea. Eu... Nu ne vom mai vedea niciodată. Şi apoi a început să divagheze. Voi avea sezonul meu londonez şi, cu siguranţă, nu vei participa la nici unul dintre balurile sau seratele alea.

Acest adevăr, această conştientizare, l-a spintecat ca un topor, tăindu-l pe jumătate şi sfâşiindu-i inima în două. Şi dacă nici acesta nu era un alt motiv pentru a o refuza politicos şi a o îndemna să se întoarcă singură în acea cameră, atunci nu ştia ce altceva i-ar mai fi putut spune.

- Şi mă voi căsători cu Lordul Cine-Ştie-Cine, care nu mă va înţelege pe mine sau pe domnişoara mea Austen – şi-a fluturat mâna, lovind aerul şi oprindu-se aproape de pieptul lui – şi care va fi acel soi de *gentleman* fără alte pretenţii decât să joc rolul unui accesoriu atârnat de braţul lui.

O, *Doamne.* Şi dorea cu disperare ca ea să se oprească, nu din cauza supărării pe care o simţise mai devreme pentru că ea îi furase existenţa solitară, ci din cauza cuvintelor care s-au rostogolit de pe buzele ei şi care i-au transmis o imagine cu ea fiind căsătorită cu un alt bărbat.

- Şi apoi voi pleca... Dumnezeu ştie unde.

Durerea i s-a întipărit pe trăsăturile feţei, iar el a simţit şi a împărtăşit cu ea acea suferinţă.

- Vreau să spun, că ar putea fi ţinuturile sălbatice din North Yorkshire sau Ţara Galilor, sau poate chiar din Scoţia.

Şi s-ar afla departe de Val, fără să o mai poată vedea sau să o atingă vreodată.

Ar trebui să se simtă uşurat.

Atunci de ce a simţit nevoia să-şi lase capul pe spate şi să mârâie ca o fiară sălbatică?

-Bine.

---------- *Cfiristi CaCcfwcif-*

El i-a oferit această capitulare dură ca să o facă să oprească odată acele imagini care i se derulaseră prin faţa ochilor. Din păcate, era total neajutorat când venea vorba despre această femeie. La un moment dat, lăsase întredeschisă puţin uşa, lăsând loc sentimentelor faţă de ea, suficient pentru ca aceasta să se strecoare în sufletul lui.

- Bine, a zis el a doua oară. O să stau cu tine.

Myrtle a zâmbit larg.

- Splendid!

Şi, răsucindu-se pe călcâie, aproape a plutit în încăpere şi s-a îndreptat spre foc.

Val a intrat, s-a întors şi a închis uşa, încuind-o, profitând de aceste gesturi pentru a-şi limpezi gândurile, străduindu-se să scape de imaginile chinuitoare pe care le creionase cu ea în timpul sezonului de la Londra, dansând cu un tip care nu ar fi meritat-o şi care ar face-o soţia lui şi ar lua-o şi...

A mârâit şi s-a întors furios, hotărât să-i spună că nu avea de gând să rămână. Pentru că era nu doar un gest nepotrivit, ci şi o greşeală şi...

Nu a mai fost în stare să articuleze nici un cuvânt.

Myrtle stătea în faţa focului cu genunchii la piept, trecându-şi degetele prin cascada de bucle închise la culoare, care atârnau ca o perdea întunecată precum miezul nopţii în jurul umerilor, ajun- gându-i până la talie. A simţit cum trupul îi este cuprins de dorinţă. O dorinţă de a-şi trece degetele prin acele bucle, de a se desfăta cu textura lor catifelată, apoi împingându-le pe spate şi coborându-şi buzele pe umărul ei.

- Te superi dacă te rog să-mi aduci peria de păr din geanta mea? l-a întrebat ea, tonul ei inofensiv pătrunzând în acele gânduri pline de dorinţă.

Fără cuvinte – şi recunoscător pentru că i-a distras atenţia – Val s-a apropiat cu paşi mari, a apucat valiza, a deschis-o şi a început să caute înăuntru. Degetele au dat de perii aspri. Apucând mânerul, l-a scos din valiză şi s-a îndreptat spre locul unde stătea ea, lângă Horace.

- Poftim, a spus el, împingând spre ea peria de argint.

Myrtle şi-a dat capul pe spate şi i-a zâmbit fericită.

- Splendid!

A rostit din nou acel cuvânt. în timp ce ea a început să-şi perie şuviţele, el contempla atât la ea, cât şi la răspunsul ei.

Era un cuvânt de care ar fi râs cu câteva zile în urmă, pentru că fusese atât de sigur că nu mai era nimic suficient de bun pe lumea asta pentru a merita acea descriere. Dar asta fusese înainte.

înaintea ei. Pentru că ajunsese să o preţuiască şi începuse să vadă lumea prin ochii ei; încă i se părea minunată şi grozavă şi, în cazul ei, aşa şi trebuia să fie. Cel puţin, aşa spera el. Chiar după ce avea să se despartă, s-a rugat ca ea să nu piardă niciodată această bucurie molipsitoare care ardea ca o flacără vie în interiorul ei..., chiar dacă ştia că ziua aceea avea să vină inevitabil. Căci avea să vină o vreme în care

fericirea avea să-i fie zdrobită de realitatea crudă a vieţii şi nu voia să fie prin preajmă şi să fie martor la asta atunci când avea să se întâmple toate acestea.

Nu voia să fie martor la vremea în care ea ar înceta să fredoneze cu atâta bucurie.

Sau să cânte...

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Myrtle a început să cânte, cu vocea mai calmă decât de obicei, reuşind totuşi să transmită aceeaşi exuberanţă şi bucurie, aşa cum făcea de fiecare dată când colindul ieşea de pe buzele ei.

„Creştini, treziţi-vă, salutaţi dimineaţa fericită, în care s-a născut Mântuitorul lumii, Ridicâ-te să adori misterul iubirii, pe care cete de îngeri l-au scandat din ceruri...”

Şi, minunea minunilor, în timp ce Val o privea, buzele lui au început să se mişte într-un cântec tăcut.

„Odată ei au răspândit vestea fericită despre Dumnezeu întrupat şi fiul Fecioarei...”

Ochii lui au rămas aţintiţi asupra ei.

Myrtle a ridicat privirea, ţintuind-o pe a lui. Simţise oare că se uitase la ea? Era, oare, ea la fel de conectată cu Val şi cu acţiunile lui, aşa cum era el dureros de conştient de ale ei? Gândul acesta ar trebui să-l înspăimânte; era încă o dovadă a acestei conexiuni din ce în ce mai profunde cu ea. Atunci, de ce nu şi-a întors privirea? Atunci, de ce şi-a continuat recitarea în tăcere a acelor versuri în timp ce s-a alăturat vocii cântăreţei?

„El a vorbit şi îndată corul de îngeri
în imnuri de bucurie, necunoscute înainte, au conspirat,
ode iubirii izbăvitoare au cântat,
şi toată bolta cerească cu aleluia a răsunat.
Gloria cea mai înaltă a lui Dumnezeu era încă imnul lor,
pace pe pământ şi bunăvoinţă oamenilor…”

Myrtle a lăsat cântecul să se stingă, iar el nu a mai murmurat nici un vers, lăsându-l de asemenea să moară pe buzele lui.

- Cântai, a remarcat ea încet.

-Aşa ai numi-o? a întrebat el prosteşte.

Pentru că nu se simţea în stare să facă faţă emoţiei intense care se revărsa din ochii ei expresivi, Val s-a plimbat neliniştit spre fereastră şi a privit afară, cu intenţia de a rupe această legătură tot mai profundă dintre ei.

Din păcate, toate eforturile lui s-au dovedit a fi în zadar.

-Tu murmurai versurile, Val.

Chiar şi cu privirea lipită de fereastră, ochii lui nu se uitau la furtuna de afară, ci spre ea, aşezată încă pe podea.

-Te-am auzit.

A simţit cum i se încălzesc obrajii.

-Numai cânt.

- Din cauza răposatei tale soţii.

- Dinah, a spus el tăios, trebuind să-i rostească numele ca să şi-o amintească, pentru că nu se gândise la ea, pentru că o uita.

- Şi tu nu mai cânţi din cauza lui Dinah?

-Da. Nu.

Şi-a trecut degetele prin păr, ciufulind şuviţele şi desfăcându-le din coada strânsă la ceafă.

- Nu mai cânt pentru că fericirea mea a murit odată cu ea.

Myrtle a sărit în sus, ţinând încă în mâini peria aceea în timp ce vorbea.

- Fericirea moare doar dacă o laşi să moară, şi chiar şi atunci, Val, a continuat ea cu seriozitate, este mereu în tine, arzând ca jarul mocnit al unui foc.

Ea s-a apropiat mai mult şi şi-a sprijinit degetele pe piept, atin- gându-şi acel loc în care inima îi bătea, iar pulsul lui a crescut.

- Dar, dacă îl hrăneşti şi îi laşi să se întețească, poate creşte din nou. Soţia ta, Dinah a ta, nu ar vrea să fii trist.

Numele soţiei sale rostit de ea, învierea acelei fantome care merita tot devotamentul lui, i-a zgâriat auzul.

- Nu ştii asta, a spus el tăios. Nu ai cunoscut-o şi nu ştii ce şi-ar 6 dorit ea.

-Ai dreptate. Nu ştiu. Myrtle a făcut o pauză. Tu însă ai cunos- cut-o. Aşadar, spune-mi, Val... *Era* ea genul de femeie care şi-ar fi dorit să nu mai cânţi sau să nu mai zâmbeşti niciodată?

- Nu, a murmurat el, simţind o durere stranie în piept la auzul acelor cuvinte, dar care nu era provocată de întrebarea ei.

Myrtle nu greşise. Val nu cânta şi nu zâmbea. Myrtle merita un bărbat care să le facă pe amândouă împreună cu ea.

- îmi spunea mereu că, în cazul în care i s-ar întâmpla ceva, să nu mă transform într-unui dintre acei duci ursuzi.

Şi totuşi, exact asta devenise. Până la Myrtle. Acum... acum reflecta la acel subiect pe care i se păruse că, la acea vreme, regretata lui soţie îl tot aducea în discuţie.

- I-am spus că nu voi uita niciodată să zâmbesc şi să râd pentru că...

Lacrimile i s-au oprit în gât, iar el a înghiţit cu greu. A auzit scârţâitul uşor al podelei şi atingerea delicată a paşilor lui Myrtle care a venit lângă el la fereastră.

- Pentru că? l-a îndemnat ea blând.

Şi i-a simţit mâna pe umărul lui. I-a perceput atingerea cu aceeaşi sensibilitate pe care a avut-o întotdeauna faţă de această femeie, care îi dădea putere şi îi oferea mângâiere.

- I-am spus că nu voi uita niciodată să zâmbesc şi să râd pentru că toată bucuria pe care am cunoscut-o alături de ea îmi va ajunge pentru tot restul vieţii mele şi chiar şi dincolo de ea.

-O, Val! a şoptit Myrtle, iar ea s-a aplecat spre el, aşezându-şi obrazul pe braţul lui.Val a privit fix spre fereastra mată, prin micul ochi de sticlă pe care îl curăţase cu palma.

- Ai dreptate, a spus el încet, cu vocea surprinzător de calmă, în ciuda revelaţiei cutremurătoare pe care o trăise alături de ea în acel moment. Nu ar fi vrut asta.

Ar fi fost dezgustată de bărbatul care devenise. I-ar fi fost milă de el şi ar fi deplâns faptul că i-a îndepărtat atât pe cei din familia lui, cât şi din a ei.

- Nu este prea târziu să onorezi acea promisiune pe care i-ai fă- cut-o, Val.

Gândurile despre răposata lui soţie s-au strecurat ca o himeră care a mai plutit pentru ultima dată înainte de a reveni la locul în care sălăşluise până în acel moment şi s-a întors către Myrtle.

Era ceva în aer.

Ceva plutea între ei, învăluindu-i. Şi-a trecut privirea peste un chip care ajunsese să însemne atât de mult pentru el, desfătându-se cu imaginea ei, pierzându-se în ea.

Val a ridicat o mână şi i-a cuprins obrazul. Genele ei dese au fluturat în timp ce ea s-a aplecat spre el când a mângâiat-o.

- Mulţumesc, a murmurat el, emoţia asprindu-i vocea.

- Nu-mi mulţumi, Val, a spus Myrtle, deschizând din nou ochii. Suntem prieteni.

Prieteni.

- Asta suntem? a murmurat el întrebarea pe care şi-o punea lui însuşi de tot atâtea ori pe cât i-o adresa ei. Val a continuat să-i mângâie obrazul. Prieteni?

O mică încruntătură i-a încreţit acel loc dintre ochi.

-Eu... aşa am crezut. Adică am împărtăşit atât de multe zilele trecute. Sau cel puţin eu ţi-am împărtăşit. Eu...

Val a sărutat-o.

Cd-pitoCuC 22

Myrtle fusese atât de hotărâtă să menţină vie în mintea ei amintirea sărutărilor lui Val, să le ferece acolo pentru totdeauna, pentru că fusese atât de sigură că era ultima dată când îi mai simţea sărutul. Sau pasiunea în braţele unui bărbat. Cu siguranţă, pasiunea în braţele unui bărbat pe care îl iubea.

Se înşelase. Şi era atât de bucuroasă pentru asta.

Ridicându-se în vârful picioarelor, Myrtle s-a întins spre Val, primind sărutul lui. A scâncit.

- Val, l-a implorat ea, fără alte cuvinte în afară de numele lui, să nu se oprească de data asta, ci să continue.

- Deschide-te pentru mine, a implorat el peste gura ei, iar ea şi-a lăsat buzele să se desfacă şi el a intrat, cu limba lui provocând-o pe a ei.

Când a simţit pasiunea lui arzătoare, intensitatea dorinţei lui când a gustat din ea, iar ea l-a explorat în egală măsură, i s-au înmuiat picioarele.

Numai că Val era acolo ca să o prindă. El şi-a pus mâinile sub fesele ei şi a tras-o mai adânc în braţele lui.

Myrtle a reacţionat la fiecare mişcare a limbii lui într-un dans mai captivant şi mai nepermis decât valsul scandalos pe care fusese atât de dornică să-l înveţe. Numai că nu mai exista nici un dans ca acesta şi ştia că nici nu va mai exista vreodată.

Cu fiecare atingere a acelui trup fierbinte lipit de al ei, simţea cum fiecare părticică din ea lua foc, până când avea să se topească din cauza acestui incendiu devastator.

A simţit mâinile lui Val între ei, iar degetele lui se mişcau neobosite în timp ce-i desfăcea cordonul halatului. I-a dat jos haina, astfel că a rămas doar în cămaşă de noapte în faţa lui. Val a făcut un pas în spate şi ea şi-a muşcat buza străduindu-se să nu strige, implorându-l să nu se oprească. Numai că el s-a uitat cu o dorinţă arzătoare la trupul ei.

- Eşti atât de frumoasă, a murmurat el cu acea voce baritonală, răguşită acum de dorinţă.

Avea fluturi în stomac.

- Sunt în cel mai bun caz destul de drăguţă, aşa a spus doamna Belden, i-a răspuns ea, pasiunea făcându-i vocea să-i tremure.

El a mormăit.

- Doamna Belden este o proastă.

El şi-a spus părerea despre bătrâna harpie a doua oară, iar Myrtle s-a întins, punându-şi braţele în jurul gâtului lui şi ridicân- du-se, astfel încât să-şi poată atinge nasul de al lui Val.

- Mulţumesc, a murmurat ea.

Ea a simţit că în acel moment a avut loc o altă schimbare. Şi-a dat seama de asta din felul în care corpul înalt şi puternic al lui Val s-a încordat în timp ce erau îmbrăţişaţi. Simţea că legătura fusese întreruptă şi ea s-a lipit strâns de el, hotărâtă să se agaţe de el şi de acest moment.

- Te rog, nu! l-a implorat ea.
- Myrtle.

Şi mai rău decât să-l fi implorat ea, a fost rugămintea lui.

- Nu ştiu prea multe, dar ştiu sigur două lucruri: meriţi mai mult decât să te mulţumeşti cu un englez cu faţa palidă, plictisitor, care nu ştie să te aprecieze aşa cum eşti tu, cu zâmbetul şi cu inteligenţa ta.

Buzele ei s-au întredeschis şi i-a scăpat un oftat.

- Şi meriţi mai mult decât o noapte cu mine.
L-a întrerupt.
- Merit să am un bărbat care să onoreze şi să respecte ceea
Şi-a ridicat puţin bărbia, înclinându-şi capul spre spate pentru a se putea uita în ochii lui.
-Şi vreau... asta, a spus ea încet. Vreau asta cu tine.
Ea a văzut lupta care licărea în ochii lui; a fost o bătălie pe care el, un om onorabil, a dus-o cu sine. Şi, decisă să câştige această bătălie pe care o ducea în interiorul lui şi să fure acest moment pentru amândoi, Myrtle şi-a atins buzele de ale lui.

Iin duce singur

El a rămas nemişcat, fără să aibă nici o reacţie, în timp ce ea şi-a mişcat gura peste a lui, apoi i-a scăpat un geamăt scăzut şi chinuit.Val a adâncit sărutul, a adâncit îmbrăţişarea. De data aceasta, în timp ce îşi desfăcuse buzele pentru el, era o intensitate furioasă, una care a făcut-o să tremure în timp ce simţea o fierbinţeală în pântece şi mai jos, în acel loc dintre picioare.

Ar trebui să-i fie ruşine sau să fie îngrozită. Sau aşa credea ea că o adevărată lady ar trebui să simtă. În schimb, ea nu avea nici un regret; nu era nimic mai mult decât ca această dorinţă care creştea cu fiecare sărutare a lui.

Val şi-a mutat atenţia, buzele lui atingându-i colţul gurii în timp ce el o săruta mai jos, până la curba obrazului, ajungând la bărbie şi apoi şi mai jos. Myrtle şi-a muşcat buza şi şi-a înclinat gâtul intuitiv, ştiind unde voia să ajungă în cele din urmă. El a muşcat uşor acea carne, sugând-o, iar ea a gemut.

- Pielea ta este ca mătasea, a complimentat-o el, cu vocea mai răguşită decât o auzise ea vreodată.

Şi apoi şi-a continuat drumul, aşezându-şi buzele pe clavicula ei şi mergând mai departe cu explorarea lui. S-a oprit şi, privind-o în ochi, i-a dat jos bretelele cămăşii ei de noapte şi apoi, atât de blând, tandru, i-a sărutat umărul.

Ochii lui Myrtle s-au închis. Era o porţiune inofensivă a corpului ei. Sau asta era ceea ce crezuse. Ea nu-şi văzuse niciodată umărul ca o parte a trupului ei care să inspire dorinţă sau să poată s-o facă să simtă... tot ce simţea acum. Se înşelase atât de mult.

Respiraţia i s-a oprit în timp ce el a continuat să aştearnă cele mai blânde sărutări pe acea carne şi era ca şi cum ea ar fi fost o zeiţă pe care voia s-o venereze aşa cum se cuvenea. Durerea dintre picioarele ei a devenit insuportabilă şi ea s-a mişcat în încercarea de a atenua acea arsură intensă de acolo. însă eforturile au fost în van.

- Val, a şoptit ea, implorându-l încă O dată.

El şi-a trecut braţele sub ea, ţinând-o lipită de pieptul lui şi a dus-o în pat. Singurul pat din încăpere, cel la care visase să-l împartă cu el. În toate acele dorinţe pe care le avusese când cercetase cu coada ochiului mobilierul cu câteva clipe – o viaţă întreagă? – în urmă, nu îndrăznise niciodată să aibă un astfel de vis, unul care acum devenise realitate.

Val a întins-o pe pat şi apoi a venit peste ea, strângând-o în braţele lui, încălzind-o cu trupul lui.

— Cfiristi Caicfwefi

S-a oprit, ochii lui întunecaţi mişcându-se peste faţa ei.-Eşti sigură...?

Myrtle s-a întins spre el şi l-a sărutat din nou.

Avea de gând să se bucure de acest moment cu el, fără să aibă nici un fel de aşteptare. Şi, când noaptea se va sfârşi, o să facă în aşa fel încât el să nu aibă de suferit.

Şi, pe măsură ce el îi întorcea acel sărut cu şi mai multă pasiune, a simţit că nu fusese niciodată mai sigură de ceva în toată viaţa ei.

Myrtle nu a dormit.

Trecuseră două ore de când Val îi trezise corpul în toate felurile posibile, două ore de când îi oferise cele mai magnifice plăceri. Sforăia când dormea.

Dar nu sforăitul acela a ţinut-o trează mult timp după ce făcuse dragoste cu ea.

Ghemuită lângă silueta lui mare, adormită, cu bărbia sprijinită pe pieptul lui, Myrtle a continuat să-l studieze în somn. Trăsăturile lui aspre, mereu ascunse atent într-o mască sau într-o grimasă, erau blânde în somn.

Ca şi cum acesta ar fi momentul în care scăpa de tristeţea şi mânia lui, arătând atât de... liniştit.

Un alt sforăit puternic a răsunat în liniştea din încăpere şi ea a zâmbit melancolică. Era un detaliu despre care se întrebase adesea atunci când se gândise la el... asta pentru că avusese atâtea întrebări despre el. Era, de asemenea, o întrebare la care crezuse că nu va avea niciodată un răspuns.

Numai că acum îl avea. Ea şi-a pus degetele peste obrazul lui, iar el s-a mişcat la atingerea ei.

Myrtle şi-a muşcat buza de jos.

Şi a vrut să memoreze această clipă, fiecare imagine a lui şi timpul petrecut împreună cu el. A vrut să-şi întipărească acele amintiri în minte, astfel încât, atunci când aveau să se despartă şi ea avea să-şi continue viaţa fără el, iar el pe a lui fără ea, să poată scoate dintr-un ungher al memoriei această imagine a lui, odihnindu-se după ce făcuse dragoste cu el.

Ar fi fost corect şi ar fi făcut ceea ce se impunea în acest caz.Ea ştia asta. Când avea să răsară soarele anunţând o nouă zi, Val avea să fie cel care se dovedise a fi mereu: un om de onoare. Chiar dacă inima ei îi striga să-l accepte în viaţa ei indiferent <lc siiiuţic, nu ar fi vrut să-l aibă în aceste condiţii.

Lacrimile ameninţau să-i curgă pe obraji, iar ea nu a încercat să le oprească. Le-a lăsat să cadă până când faţa lui s-a înceţoşat, apoi şi-a şters acele picături pentru că îi furau ultimele imagini pe care le-ar avea cu el.

— Cfiristi Caicfwefi

Myrtle a început să se mişte puţin câte puţin până când a ajuns la marginea patului şi apoi, foarte încet, şi-a împins cu grijă picioarele pe o parte, până când au atins podeaua rece de lemn.

S-a ridicat, iar salteaua s-a săltat atât de uşor, atât de puţin încât abia s-a simţit, şi totuşi Val s-a mişcat, foindu-se şi întinzând un braţ după ea, de parcă ar fi căutat-o în somn.

Dar apoi s-a rostogolit pe partea opusă, aruncându-şi celălalt braţ musculos peste marginea saltelei, astfel încât degetele îi atârnau în jos. Ridicându-se în vârful picioarelor, ea i-a mutat braţul, aşezându-l confortabil pe saltea, pentru ca, atunci când s-ar fi trezit, să nu simtă furnicături de la amorţeală.

Ea a mai rămas pe loc câteva momente, asigurându-se că doarme, sfâşiată între dorinţa ca el să se trezească şi nevoia ca el să rămână exact în starea în care era.

Totuşi, Myrtle nu putea rămâne aici cu el. Luptându-se cu alte lacrimi care-i umpleau din nou ochii, s-a îndreptat spre cârpa pătată de sânge, acea cârpă pe care o folosise pentru a o şterge cu blândeţe. Ridicând-o, s-a dus spre şemineu, acolo unde Horace dormea ca şi stăpânul său. Câinele şi-a ridicat brusc capul enorm.

- a şoptit ea, îndemnându-l să se liniştească.

Myrtle a alintat animalul de companie iubit cu o mângâiere în spatele urechilor.

-Trebuie să se odihnească.

Horace a scheunat, cu o dezaprobare canină.

În spatele ei, Val s-a agitat, mişcându-se pe saltea, cadrul care o susţinea scârţâind.

Şi şi-a ţinut respiraţia, aşteptând ca el să rămână iar nemişcat, aşteptând sunetul zgomotos al sforăiturilor lui... pe care, din fericire, într-un final, l-a auzit. Când a fost sigură că dormea profund, s-a uitat la Horace, care s-a ridicat pe picioarele din spate şi s-a uitat la ea cu ochi mari, acuzatori.

-*Te* rog,)-a implorat ea, şi, lăsându-se pe podea, şi-a înlănţuit braţele în jurul lui, şoptind aproape de urechea lui. Nu ştii că şi mie mi-este greu?

A scâncit.

- Bine, mi-este imposibil, a spus ea cu aceeaşi voce calmă.

S-a ridicat puţin, suficient cât să-i poată întâlni în continuare ochii şi şi-a atins buzele cu un deget.

-Vreau să taci. Şi eu... eu...

„O, Doamne.” Myrtle a strâns cu putere din ochi.

— Cfiristi Caicfwefi

-Trebuie să fac asta, a spus ea, cu vocea gâtuită de emoţie şi, pentru a nu face zgomot, şi-a îngropat faţa în gâtul gros al lui Horace şi a început să plângă acolo. Şi-a permis un singur moment de suferinţă, ştiind că, cu fiecare secundă cu care mai rămânea acolo, risca să fie descoperită.

Respirând încet, liniştit şi regulat, ea i-a dat drumul lui Horace din îmbrăţişare, dar a rămas acolo, pe podea, lângă el, privindu-l în ochi.

-Trebuie să ai grijă de el. Te iubeşte foarte mult.

Horace a ridicat o labă şi o lovit-o uşor în piept. S-a uitat la ea, apoi şi-a mutat atenţia înapoi spre privirea lui cu subînţeles.

- Nu mă iubeşte, a insistat ea. Nu mă iubeşte.

!l iubea pe Val cu fiecare părticică a sufletului ei şi ar fi făcut-o până când şi-ar fi dat şi ultima suflare, dar acele sentimente... Nu erau reciproce. Iubise prea mult, prea profund, ca să-şi mai ofere vreodată inima altcuiva. Acum, când iubirea ei devenise atât de profundă, devotamentul lui, chiar şi după moarte, avea sens. Ea nu ar mai simţi niciodată la fel. Pentru nici un alt bărbat.

Această revelaţie i-a redat voinţa de a se ridica în picioare. S-a îndreptat şi, înainte s-o părăsească şi ultima fărâmă de curaj, lă- sându-se purtată de dorinţa de a fi de acord ca Val să îi stea alături într-o uniune pe care nu şi-a dorit-o din tot sufletul, dar cu care ar fi fost oricum de acord, Myrtle s-a îndreptat către geanta ei.

În timp ce se îmbrăca şi apoi îşi pieptăna şi îşi aranja părul, nu l-a scăpat din priviri în timp ce dormea în acel pat. La un moment dat, încetase să mai sforăie, iar respiraţia lui revenise la o cadenţă mai lină, uniformă, iar ea a reuşit, în sfârşit, să-şi descâlcească claia de păr şi l-a strâns cu o panglică.

Odată ce a terminat cu îmbrăcatul, Myrtle şi-a pus înapoi peria în geantă şi a cotrobăit în bagajul ei după bucata de creion de cărbune cu care călătorea mereu.

Ea a căutat ceva pe care să scrie, iar privirea i-a căzut pe o carte mică învelită în piele. Atrasă de volumul pe care nici măcar nu ştia că îl avea în mâini când i-a acceptat invitaţia de a intra în cameră, Myrtle s-a oprit în dreptul mesei.

A ezitat o clipă, apoi a luat exemplarul. O bucată de hârtie era aşezată la finalul cărţii şi s-a oprit. Asta însemna... că o citise.

A răsfoit paginile din *Mândrie şi prejudecata* până la acel semn din volumul pe care i-l dăduse. Myrtle şi-a muşcat buza de jos, ale- gându-şi cuvintele – nu, nu orice cuvinte, ci

acelea de rămas-bun. Cum ar putea cineva să descrie cât mai bine tot ce simțea ea, toată profunzimea dragostei și sentimentelor ei pentru el?

El nu trebuie să știe.

I-ar stârni doar un sentiment de vinovăție – sau, și mai rău, mila lui – care ar fi fost mult mai puternică, iar ea nu voia vinovăția și mila lui și nici într-un caz să știe că, în felul acesta, l-ar obliga să se căsătorească cu ea.

Myrtle s-a întors la prima pagină din carte și a început să scrie. A făcut o pauză pentru a citi și reciti câteva propoziții de acolo înainte de a se semna și de a închide cartea cu un zgomot înfundat.

Luând de pe jos cămașa de noapte, a ținut-o strâns, apoi a arun- cat-o în foc. Ea a privit flăcările cum au cuprins țesătura albă, făcând o gaură neagră din ce în ce mai mare până când au izbucnit scântei și cămașa de noapte a fost înghițită de focul din șemineu.

Și, cu asta, Myrtle și-a pus mantia, și-a luat valiza și, după ce l-a mai mângâiat o dată pe Horace și i-a mai aruncat o ultimă privire lui Val, a plecat

.CapitoCuC23

Primul lucru pe care l-a simţit Val a fost frigul. Căzuse într-un somn care fusese lipsit de vise sau de coşmaruri. Nu, nu a fost frigul.

Era un scâncet liniştit, dar neîncetat.

Horace.

Horace, care era obişnuit să se trezească în zorii zilei, Horace, care avea nevoie să iasă şi să-şi facă rutina obişnuită de dimineaţă.

Val s-a forţat să-şi deschidă ochii şi imediat o pereche de ochi mari albaştri acuzatori i-au întâlnit pe ai lui.

Şi, iarăşi Horace, cu mânerul genţii lui Val în dinţi.

Cu toate acestea, Val nu-şi putea aminti când fusese ultima dată când se simţise... atât de odihnit după un somn profund.

A închis din nou ochii.

- încă câteva minute, a mormăit el.

Horace a scăpat geanta, care a lovit podeaua cu un zgomot puternic. Val aţipise din nou când Horace a scos un alt scheunat jalnic.

„O, la naiba."

S-a rostogolit pe o parte, a desfăcut geanta şi a scos unul dintre cadourile pe care fratele său i le punea pe birou în fiecare sezon de Crăciun.

- Poftim, a mormăit el, rostogolindu-l spre el.

Câinele a smuls învelişul de pânză uşoară şi o minge cu o formă specială, la care era ataşată o frânghie a căzut din ambalaj. Val s-a uitat la obiectul cu o formă ciudată. Horace a mirosit rapid jucăria neobişnuită, apoi a plesnit cu laba lui mare pe marginea saltelei lui Val, care s-a lăsat uşor.

- Nici măcar asta nu te va face fericit, a mormăit el, apoi, abandonând orice speranţă de somn, a început să scoată cadourile din bagaj şi să le desfacă pe rând, până când a înşiruit la picioarele lui Horace o serie de jucării făcute destul de rudimentar, dar care aveau o destinaţie specială.

Val s-a uitat la colecţie.

Fratele său... ii făcuse jucării lui Horace. A simţit cum îl gâtu- ie un val de emoţie, făcându-l să înghită cu greu. Era unul dintre cele mai neaşteptate şi mai grijulii cadouri pe care Sidney le-ar fi putut oferi vreodată, iar Val se comportase de fiecare dată ca un ticălos mizerabil.

Totuşi, fratele său revenise nesmintit, dornic să-l aducă pe Val înapoi în rândurile familiei lor, iar el se împotrivise.

Numai că aceleaşi ziduri pe care le ridicase şi care reuşiseră să-i ţină pe fratele şi pe mama lui afară fuseseră efectiv dărâmate de un spiriduş cu părul creţ care reuşise să pună la pământ o pereche de hoţi, mereu cu un colind pe buze

şi care îl strigase de a ridicat acoperişul toată noaptea în timp ce făcea dragoste cu ea.

A simţit cum se excită când şi-a amintit asta. Avea să se căsătorească cu ea, desigur.

Nu a simţit teroarea la care se aşteptase să însoţească acest gând. În schimb, a simţit o uşurare neaşteptată în fiecare cotlon al sufletului său atât de întunecat până atunci. S-a strecurat înăuntru, lăsându-l aproape ameţit. O dorea pe Myrtle nu doar în patul lui. O dorea în viaţa şi în casa lui.

El voia să cânte colinde cu ea şi să-şi regăsească bucuria zilei de Crăciun şi pur şi simplu... să simtă că trăieşte din nou.

Au făcut dragoste... şi totuşi nu acesta era motivul pentru care ar fi rugat-o să se căsătorească cu el, ci pentru că o iubea.

în scurtul timp petrecut împreună, ea a lovit cu ciocanul în zidurile de protecţie pe care şi le ridicase în jurul inimii lui, transfor- mându-le într-un nor de praf, făcându-le să dispară în neant, astfel încât el rămăsese abandonat complet în braţele ei.

Myrtle, cu zâmbetul ei ca o rază de soare şi cu lejeritatea cu care vorbea despre nimic şi despre totul. Val s-a întors pe o parte pentru a-i spune lui Myrtle... Myrtle, care lipsea.

Şi a simţit... absenţa trupului ei de lângă al lui. Aşa că s-a întrebat dacă nu cumva doar visase că făcuse dragoste. Sau poate că zilele trecute nu existaseră decât în imaginaţia lui, rodul propriei sale singurătăţi. Myrtle, o femeie atât de îndrăzneaţă şi vioaie, şi energică, şi veselă. Căci ea fusese, cu siguranţă, subiectul viselor lui. Privirea lui s-a fixat pe pata purpurie de pe salteaua albă, dovada fecioriei ei.

S-a încruntat, bucuria lui dispărând rapid. Desigur, cu trucurile ei adorabile, ar dejuca chiar şi momentul în care ar intenţiona să-şi declare dragostea şi să o ceară de soţie.

Scheunatul lui Horace i-a întrerupt gândurile. Val şi-a lăsat picioarele peste marginea patului. La un moment dat, focul se stinsese şi aerul din încăpere devenise rece.

- N-ar fi trebuit s-o laşi să coboare singură pe scări, l-a certat el în timp ce se îndrepta spre lucrurile lui.

Horace a lătrat.

Nu, nu. Merit asta, a admis Val, ocolind cada care rămăsese acolo din noaptea trecută. Apa pe care o folosise pentru a-i spăla trupul ei şi apoi pe al lui.

1In cfuce singur

- Desigur că ar fi trebuit să mă trezesc şi să o însoţesc chiar eu. Zâmbind, a întins mâna după cămaşă şi şi-a tras-o peste cap. Dar am de gând să fac tot ce-mi stă în putinţă să nu ne mai despărţim niciodată.
Horace sărea şi, în timp ce Val încerca să-şi pună pantalonii, câinele se învârtea disperat în cerc, printre picioarele lui.
Val a terminat de închis şi ultimul nasture din partea din faţă a pantalonilor şi a întins mâna după haină, apoi s-a oprit. Privirea i s-a fixat pe geanta pe care Horace o ţinuse în gură cu câteva clipe în urmă.
Singura geantă din încăpere.
Inima a început să-i bată cu putere în piept în timp ce şi-a rotit atent privirea prin toată camera.
Ea nu mergea cu el.
S-a încruntat.
Ea nu mergea... pentru că plecase deja.
Ce naiba?
Inima îi bătea din ce în ce mai repede, zbâtându-i-se în piept şi bătându-i atât de tare în urechi, încât sunetul i s-a părut aproape asurzitor, înnebunitor.
Plecase.
Hainele ei, care împânziseră podeaua la un moment dat, fuseseră strânse.
Geanta ei dispăruse. Micuţele cizme rezistente cu care era încălţată...
Ea plecase.

Nu, nu avea cum.

Şi totuşi, el a căutat frenetic în fiecare colţ al camerei mici, încercând să descopere cu disperare vreun indiciu despre ea, dar fără succes. Şi, chiar dacă ştia că era inutil. Val s-a năpustit, aproape impiedicându-se de Horace în toată această agitaţie, şi a dat la o parte păturile de pe patul pe care îl împărţise cu ea.

De data aceasta, teroarea pe care se aşteptase să o simtă mai devreme l-a mistuit. L-a învăluit ca un torent de apă învolburată, ca un val imens care ameninţa să-l înece în propria frică, dar nu la perspectiva de a se căsători cu ea, ci la gândul de a o pierde. S-a concentrat, încercând să respire adânc şi să gândească. Nu putea fi adevărat. Nu se putea să fi plecat. A simţit cum se mai eliberează puţin de tensiune. Cu siguranţă, ea doar... a coborât scările la parterul tavernei şi şi-a luat lucrurile cu ea? Privirea lui s-a agăţat de exemplarul din *Mândrie şi prejudecată,* cadoul pe care i-l făcuse... şi o bucată dintr-un creion de cărbune, care nu fusese acolo seara trecută.
Inima şi stomacul i s-au încordat în acelaşi timp, pe când se

îndrepta spre acea carte. Val s-a oprit lângă masă şi apoi a deschis cartea. *„Dragul meu Val..."* l-a spus „dragul meu".

Dragul meu Val,

Nu pot să-ţi mulţumesc suficient pentru zilele trecute. Mi-ai adus mai multă bucurie decât am simţit de foarte multă vreme. Urăsc să-mi iau rămas-bun şi, *prin urmare, am decis să mă feresc să fac asta.*

Ştiu, *de asemenea, că, dacă rămân, ai încerca să te căsătoreşti cu mine din cauza a ceea ce am împărtăşit şi nu vreau asta... pentru nici unul dintre noi. Aşa că* îţi *voi spune pur şi simplu: Crăciun fericit!*

A privit neîncrezător, citind şi recitind cuvintele care confirmau că ea plecase. Privirea i-a zburat către fereastră şi a observat zăpada care încă cădea din cer, deşi nu la fel de tare ca atunci când căutaseră hanul seara trecută.

— Christi Cafdwel f

- 0, Doamne, a şoptit el, în timp ce conştientiza implicaţiile acţiunilor ei.Ea plecase... singură. Teroarea pură pe care crezuse cân-avea s-o mai simtă niciodată a început să-l devoreze de viu...

Imagini cu ea rănită sau în pericol i-au anihilat orice raţionament.

Momentele care au urmat s-au derulat ca într-o ceaţă, deoarece, ceva mai târziu, cu cizmele în picioare, cu Horace plasat în siguranţă la vizitiul fratelui său şi cu câteva detalii obţinute de la hangiu despre locul unde se afla tânăra, Val era deja aplecat peste coama calului lui, îndemnându-l să înainteze prin troienele de zăpadă fină. Copitele lui Lady ridicau un nor de fulgi albi în timp ce răscoleau zăpada. Se urcase într-o diligenţă. Pe vremea asta, cu ninsoarea care cădea în continuare acoperind pământul cu o pătură groasă, se urcase în trăsură cu străinii care cântaseră şi dansaseră veseli aseară şi plecase de una singură.

Val a strâns din dinţi atât de tare, că durerea i-a radiat de-a lungul maxilarului, iar el a întâmpinat-o bucuros că astfel nu-i mai trecea prin faţa ochilor imaginea cu ea, aruncată din diligenţă, cu trupul frânt şi sângerând şi...

A îndepărtat gândurile care ameninţau să-l ademenească pe tărâmul nebuniei şi s-a concentrat să ajungă la ea... şi să se gândească ce avea să facă atunci.

îi venea s-o omoare. Sau s-o sărute. Nu, cu siguranţă avea să o sărute. Dar apoi să ţipe la ea din cauza prostiei de care dăduse dovadă. Cum a putut să plece? Mai rău, cum a putut să nu ştie? Cum a putut să nu ştie că ea era motivul pentru care îşi recăpătase viaţa după ce trăise în suferinţă, că ea îl învăţase să zâmbească şi să râdă din nou şi că, fără ea, ar fi fost din nou aruncat în întuneric?

„Ea nu ştie pentru că nu i-ai spus niciodată. Ai lăsat-o să creadă că era o povară."

A simţit cum i se punea un nod în gât şi s-a aplecat mai jos peste capul lui Lady, îndemnându-şi calul să meargă mai departe, mai repede. O dorea în viaţa lui, pentru totdeauna.

Voia să se trezească lângă ea în fiecare zi şi să o vadă cum se odihneşte lângă el. Voia să o privească în timp ce citea şi sublinia pasajele care o impresionau şi să o întrebe de ce.

Şi s-a concentrat asupra acestor gânduri. Pentru că i-au dat viaţă şi speranţă şi l-au ajutat să nu se gândească la...

Peisajul rural care se întindea în faţa ochilor era înţesat de bucăţi de lemn rupte care erau împrăştiate peste tot. Val a tras frâiele calului său atât de repede încât creatura a nechezat şi s-a ridicat, lovind aerul cu copitele înainte de a

ateriza. Şi Val a căutat să recapete controlul asupra frâielor şi, în momentul în care Lady a aterizat în patru picioare, Val l-a îndemnat să meargă mai departe. Valizele erau împrăştiate în zăpadă, ca nişte cicatrici adânci maro şi negre peste întinderea albă.

Şi – Val şi-a oprit calul şi s-a uitat cu atenţie – scrisorile.

Foi mici de pergament împăturit dansau în timp ce palele de vânt le purtau deasupra pământului. Erau peste tot.

Ochii lui Val s-au închis şi i-a strâns pentru a-i forţa să rămână aşa, pentru a nu se mai gândi, pentru a nu se afunda într-un abis al suferinţei din care nu ar mai fi ieşit niciodată. Nu era trăsura ei. Ar putea fi orice alt vehicul care să transporte astfel de hârtii.

Ar putea fi o pereche de nobili în drumul lor pentru a celebra sezonul sărbătorilor de iarnă.

Doar că acesta a fost un gând înfricoşător, unul care l-a împins înapoi într-o altă împrejurare. Numai că ceea ce i-a trecut prin faţa ochilor nu a fost chipul răposatei sale soţii, ci a lui Myrtle.

Myrtle zăcea întinsă pe pământ, cu trupul zdrobit, sângele scur- gându-i-se încet din vene, inima încetinindu-i şi respiraţia pâlpâind, din ce în ce mai slabă, până când se stingea de tot. Un geamăt chinuit, distorsionat, i s-a oprit în gât, l-a sufocat, iar Val a icnit.

Nebunie. înnebunea.

Sau poate că era deja.

S-a întors rapid înapoi şi, cu un strigăt, a lovit calul cu piciorul, pentru a îl impulsiona să meargă mai repede înainte, continuând să galopeze spre mica ridicătură din faţa lui... şi apoi a mai strâns o dată de frâie.

De data aceasta, Lady nu a mai avut probleme când a oprit brusc.

Val a contemplat tabloul, asemănător cu unul din trecut, dar diferit. Spre deosebire de acea zi întunecată de acum câţiva ani, nu era o femeie singură întinsă pe pământ. O mână de femei ameţite stăteau în apropierea trăsurii, iar un domn îmbrăcat frumos se afla cu spatele la mulţime. Un bărbat îmbrăcat modest îşi frământa şapca în mâini, în timp ce femeile plângeau în linişte.

— Christi Cafd'weff

*îmi vine săvomit...*Reprimându-şi senzaţia de greaţă, a descălecat, aruncându-şi frenetic privirea peste pasagerii care înconjurau trăsura răsturnată. Şi-a trecut o mână prin păr, uitându-se după chipul ei în acea mulţime, dorind să o vadă în picioare pentru că asta însemna că nu zăcea întinsă acolo, cu viaţa scurgându-i-se din ea.

Un suspin a explodat din plămâni lui şi, dându-şi capul pe spate, Val a urlat spre cerul dimineţii timpurii un singur cuvânt.

- Myrtle, a strigat el.

Numele ei. Şi a fost o rugăciune, către ea, pentru ea. Şi apoi, de parcă Dumnezeu i-ar fi auzit strigătele, Myrtle a apărut de undeva din spatele unuia dintre pasageri.

Neîncrederea l-a copleşit pe Val, simţind cum i se taie picioarele. Gluga mantiei ei atât de cunoscute căzuse pe spate, dezvăluind o împletitură întunecată. La un moment dat în timpul busculadei, mai multe şuviţe i s-au desprins atârnându-i acum pe umeri.

El nu a clipit. Nu s-a mişcat, de teamă că, dacă ar face un singur gest, ea ar dispărea din viaţa lui şi de pe acest pământ, lăsându-l încă o dată pustiit şi singur.

Myrtle şi-a ridicat capul cu un gest familiar; bucuria l-a făcut să se ducă direct spre ea. încet, apoi mai repede, a răscolit zăpada în timp ce mergea.

- Myrtle, a urlat el, simţind cum îi zboară picioarele în timp ce un sentiment de uşurare s-a amestecat cu un val nou de furie faţă de ea pentru că a plecat şi s-a pus singură în primejdie.

Avea să o scuture.

Şi apoi să o sărute. Mai ales s~o sărute. Dar şi s-o scuture.

A întins mâna spre ea chiar înainte de a ajunge în dreptul ei.

- Ce naiba ţi-a trecut prin cap? o întrebat-o el, strângându-i uşor braţele pentru a se asigura că era acolo, vie şi reală, în faţa lui.

- Este în regulă, a murmurat ea pe un ton blând care a reuşit să disipeze imaginea terifiantă a acelui accident. Pare mai rău decât este. Am atins un petic de gheaţă şi am derapat, iar geamantanele nu au fost bine fixate şi arată groaznic, dar este doar o harababură. Sunt bine. Ea l-a privit în ochi. Sunt bine.

Era bine. Nu a fost rănită. Nu avea să moară. Şi în acea clipă el a ştiut – chiar dacă într-o zi viaţa ar smulge-o de lângă el, dacă ar pierde-o, că ar merita orice efort doar ca să-şi mai petreacă un singur moment cu ea.

Şi poate că acesta a fost unul dintre miracolele de Crăciun despre care se scrisese şi se perpetuaseră atâtea poveşti de-a lungul timpului. Myrtle care, cu cântecul, cu spiritul ei şi cu puritatea inimii ei, îi dăruise din nou credinţa că ar putea să rădă şi să iubească... şi trăiască.

Mâinile lui s-au încordat pe braţele ei, iar ochii lui Val s-au închis. Când i-a deschis din nou, a observat detaliile pe care nu le remarcase puţin mai devreme.

Domnul înalt, încruntat, îi flanca umărul, stând protector lângă ea, cu degetele împletite cu ale lui Myrtle, cu părul întunecat şi având aceiaşi ochi căprui atât de familiari.

Cunoscuţi pentru că erau ochii lui Myrtle.

Val i-a dat drumul instantaneu. Uimit, toate cuvintele i s-au şters din minte, nemaifiind capabil să mai spună nimic. încruntat, s-a uitat de la Myrtle... la bărbatul de lângă ea. Ar fi mai bine să fie un frate, pentru că, dacă vreun străin ar îndrăzni să o ţină de mână, Val ar despărţi-o de el cu o sabie tocită.

- Cine e? a spus el printre dinţii strânşi.

De parcă i-ar fi auzit gândul şi s-ar fi temut de el, Myrtle şi-a desfăcut degetele de cele ale domnului cu părul negru.

- El este fratele meu Dallin.

Unul dintre fraţi.

Unul dintre cei care o uitaseră ajunsese la ea. El şi celălalt bărbat s-au uitat unul la altul de sus până jos. într-o altă viaţă, Val s-ar fi preocupat să facă prezentările necesare. Acum, el şi-a întors privirea, abandonându-l pe domn şi mutându-şi atenţia spre persoana care-l interesa.

Myrtle era în siguranţă. Era cu familia ei. Totul era confuz în mintea lui. Ea nu trebuia să fie cu ei. Trebuia să fie singură. Trebuia să fie singuri. Dar asta... Era ca şi cum realitatea s-ar fi întors şi i-a reamintit că ea era o domnişoară care încă nu-şi făcuse debutul în Sezonul londonez, ceea ce urma să se întâmple în curând. Şi...

- Mai era şi altceva ce voiai să-mi spui? l-a întrebat ea.

Şi-a imaginat oare licărul de speranţă care însoţise această întrebare?

-Eu voiam...

„Pe tine. Vreau fiecare zi de mâine până la ultimul mâine să-l petrec cu tine. Şi apoi încă un milion de mâine după aceea. Spune-i.”

Din păcate, fratele ei nu se dovedise a fi atât de blazat încât să-i pese atât de puţin de formalităţi. Tânărul a făcut un pas înainte. Nu s-au întâlnit niciodată şi şi-a imaginat că acesta

nu petrecuse suficient de mult timp pe acasă pentru a-l recunoaşte.

- Şi *acesta* cine este, dacă nu te superi că te întreb? a întrebat celălalt bărbat, confirmând toate supoziţiile făcute de Val în privinţa lui.

În cele din urmă, Myrtle a fost cea care a făcut prezentările formale.

- Dallin, acesta este Excelenţa Sa Ducele de Aragon. Val, acesta este fratele meu Dallin, vicontele Crichton.

Deodată, sprâncenele tânărului s-au ridicat în timp ce l-a recunoscut pe Val. Şi Val şi-a amintit ceea ce lumea ştia despre el: un pustnic, izolat de lume, glacial şi mizerabil. Şi, din cauza asta, cu siguranţă nu genul de bărbat care ar fi vreodată demn de o femeie atât de bună şi de veselă ca Myrtle McQuoid.

Celălalt bărbat şi-a revenit primul. A schiţat o reverenţă.

- Excelenţa Voastră!

Incapabil să-i răspundă la salut, Val nu a fost în stare de nimic altceva decât să încline capul.

S-a uitat la Myrtle, frământându-se, pentru că, atunci când îşi închipuise că avea s-o găsească, îşi imaginase într-un prim scenariu propunerea de căsătorie pe care i-ar fi făcut-o. Şi apoi au apărut toate celelalte posibile scenarii mult mai rele... cele care, dată fiind situaţia în care s-a aflat vizitiul diligentei, aproape că se împliniseră. Dar el nu şi-a imaginat-o pe cea în care... ar fi fost cu familia ei.

Val şi-a dres glasul.

- Am vrut să mă asigur că eşti bine... şi eu...

Myrtle se uita la el cu acei ochi imenşi; erau ca nişte cercuri mari.

-Şi eu...

Nu-şi găsea cuvintele. în cele din urmă, Val a făcut o reverenţă.

- Sunt foarte bucuros că eşti bine. Acum trebuie să... văd cum se simt şi ceilalţi pasagerii. Dacă îmi permiteţi?

Cu asta, a plecat, lăsând-o pe Myrtle fără cuvinte pentru prima dată de când o cunoscuse, încremenită şi dorindu-şi si aibă cuvintele potrivite... pentru ea.CapitoCuC24
«A®®®

Fratele ei vorbea cu vizitiul familiei lor, Kinley. Dallin călărise ca un nebun să ajungă la ea, cel puţin aşa îi spusese, dar, la un moment dat, servitorul care conducea trăsura îl prinsese din urmă.

Ea nu se uita după fratele ei. Privirea ei rămase fixată asupra figurii lui Val care se îndepărta. Val, care se oprea din când în când pentru a se interesa de pasageri, dând din cap când vorbea. Contemplând imaginea lui, în timp ce se asigura că acei străini erau teferi... Myrtle şi-a dat seama că îi era imposibil să-l mai iubească.

Lacrimile ameninţau să-i curgă pe obraji.

De aceea venise după ea.

Pentru că dorea să se asigure că a ajuns la familia ei fără incidente. Îşi dorise să-l scutească de responsabilitatea faţă de ea, iar acum se gândea la teroarea care trebuie să-l fi cuprins când a ajuns la locul accidentului.

Terminând discuţia cu vizitiul, Dallin a deschis uşa şi i-a întins mâna lui Myrtle, ajutând-o să urce înăuntru.

Ea a zăbovit, urmărindu-l cu privirea pe Val în timp ce acesta le oferea ajutorul oamenilor care călătoriseră în aceeaşi trăsură cu ea, până în momentul derapajului, când alunecase pe acea porţiune de gheaţă.

El a venit după ea.

Şi ar trebui să însemne totul pentru Myrtle.

Dar nu era aşa. Pentru că el nu venise cu adevărat după ea. El venise doar ca să se asigure că nu i se întâmplase nimic. Căci, dacă ar fi venit după ea, ar fi fost cu ea acum, iar ea nu s-ar fi aflat lângă fratele ei în trăsura familiei.

Myrtle şi-ar fi dorit ca Val să se uite înapoi. Totuşi, el nu a făcut-o.

„De ce ar trebui să se uite?" a tachinat-o o voce. „El nu a vrut niciodată nimic altceva decât să aibă grijă de tine cât familia ta a fost plecată." Acum s-au întors.

Fără tragere de inimă, Myrtle l-a lăsat pe Dallin să o ajute să urce în trăsură. El a urmat-o, închizând portiera în urma lor.

-Tipul este la fel de ciudat şi taciturn aşa cum se zvoneşte, a remarcat el în timp ce îşi freca mâinile ca să se încălzească.

Asta era părerea lui?

- Nu este ciudat, a spus ea tăios, uitându-se la fratele ei. Este un om bun, onorabil şi el este străinul care m-a ajutat...

Ea a surprins sclipirea din ochii fratelui ei şi a amuţit. Obrajii îi ardeau în flăcări şi, fără să se simtă în stare să susţină privirea acea plină de subînţelesuri, s-a uitat în altă parte.

- Nu vrei să vorbim despre asta?

Ea şi-a dezlipit privirea de la fereastră şi s-a uitat indiferentă la fratele ei.

- Despre gentlemanul care a dat dovadă de o familiaritate şocantă faţă de tine?

Din păcate, după cum se derulaseră lucrurile în acea zi, ar fi trebuit să se aştepte ca fratele ei să o facă să vorbească despre Val.

- Este vecinul nostru. A ridicat din umeri. Asta e tot.

Numai că asta nu era tot. El era Val, un bărbat care o îndemnase să-şi găsească fericirea şi care o ajutase să vadă ce îşi dorea de la viaţă, şi era el şi...

-Asta e tot? a întrebat fratele ei lungind intenţionat silabele. Vrei să-mi spui de ce vecinul nostru te strigă pe numele mic?

- M-a ajutat zilele trecute, a spus ea încet. M-a tratat cu aceeaşi gentileţe cu care ar fi tratat pe oricine altcineva.

Myrtle a simţit că o cercetează cu privirea.

- Eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic compromiţător? Pentru că domnul părea foarteîngrijoratpentru...

- Faci din ţânţar armăsar, l-a întrerupt ea pe un ton nervos. I-a scăpat o lacrimă. Este la fel de îngrijorat şi pentru toţi ceilalţi pasageri, nu crezi?

A arătat cu o mână în direcţia scenei de afară.

-A, dar el nu a venit după nici unul dintre ei, strigându-i cu o voce tunătoare pe numele *lor* mic. Fratele ei i-a luat mâinile în ale lui şi ile-a strâns. Nu mă aştept să te căsătoreşti cu tipul din cauza...

a orice s-ar fi întâmplat zilele trecute când erai singură, a spus el, pe un ton puţin moralizator.

- Nu s-a întâmplat nimic.

Dallin i-a studiat chipul cu o privire pătrunzătoare, de parcă ar fi căutat să se convingă de veridicitatea acelei asigurări pe care i-o dăduse.

Totuşi, într-un fel, ea nu a spus adevărul. Căci se întâmplase *totul.* Poate dacă ar mai fi avut o conexiune cu el şi cu ceilalţi fraţi ai ei, ar fi putut vorbi despre asta. Ar fi putut să-i fi împărtăşit cât de disperat şi fără de speranţă îl iubea pe Val. Cei din familia ei erau nişte străini pentru ea în aproape toate privinţele. Spre deosebire de Val. Val fusese prima

persoană cu care reuşise să vorbească liber, cu şi despre el, de o bună bucată de timp, iar faptul că nu avea să mai împărtăşească astfel de clipe cu el i-a frânt inima în două.

- îmi pare foarte rău.

Când fratele ei a vorbit, vocea lui era plină de emoţii, aşa cum nu i-o auzise niciodată. Pentru o clipă, ea a crezut că el a înţeles adevărata natură a relaţiei ei cu Val şi că regretul despre care vorbea era din cauza durerii pierderii ei.

Nu, ea nu-l pierduse. Ea nu îl avusese niciodată. Şi asta durea cel mai tare.

- Cu toţii am presupus că eşti într-una dintre celelalte trăsuri, a spus fratele ei încet. Şi apoi trăsurile noastre s-au rătăcit una de cealaltă din cauza unei furtuni şi abia când ultimul transport a sosit la Spynie ne-am dat seama de... greşeala noastră.

Greşeala lor.

Desigur. Despre asta era vorba. El credea că acesta era motivul supărării ei. A fost presupunerea cea mai justă, din foarte multe motive.

- Este în regulă, Dallin, a murmurat ea, privirea ei alunecând înapoi spre fereastră, uitându-se cum Kinley conducea calul fratelui ei, inhămându-l lângă ceilalţi din echipaj, concentrându-se pe asta pentru a nu se mai gândi la Val, la cât de mult îl iubea şi la cât de mult avea să-i lipsească.

Dallin şi-a pus o mână peste a ei, forţând-o astfel să-şi întoarcă privirea spre el.-Nu este în regulă, Myrtle, a spus el blând, dar ferm. Eşti o tânără specială. Una care a supravieţuit acestor zile fără să aibă nici măcar o servitoare care să o ajute. Meriţi mai mult decât să fii uitată de familia ta. Şi-a retras mâna. Sper că ai să ne poţi ierta.

Şi, în acel moment, prin durerea sfâşietoare provocată de imi-nentul sfârşit al perioadei pe care o petrecuse alături de Val, a răzbătut un sentiment de triumf. Şi-a câştigat respectul familiei ei. în mod ciudat, asta nu a bucurat-o aşa cum s-ar fi aşteptat, aşa cum s-ar fi simţit înainte de toate acestea.

- Nu am de ce să vă iert, a spus ea încet.

Şi nu avea de ce. Datorită neglijenţei lor avusese parte de aceste zile cu Val şi aveau să fie pentru totdeauna cele mai fericite, cele mai minunate momente din întreaga ei viaţă.

Degetele i s-au mişcat involuntar şi ea a tras foarte puţin perdeaua ca să-l vadă, ca să-i mai poată arunca o ultimă privire.

Dar dispăruse.

Degetele i-au devenit inerte şi ea a dat drumul perdelei, care a fluturat trist, căzând înapoi la locul ei. Myrtle a respirat

sacadat. Fereastra a oglindit privirea intensă a fratelui ei fixată asupra ei şi s-a uitat încă o dată la el, fără tragere de inimă.
-Myrtle, ştiu...
Şi apoi s-a oprit brusc. Şocul i s-a întipărit pe figură şi s-a uitat de la Myrtle la fereastră, apoi din nou la ea.
- De ce am impresia că supărarea ta nu este... din cauza neglijenţei noastre?
Şi-a înfipt dinţii în buza de jos şi a clătinat din cap.
- Este pentru că negi sau, mai degrabă, nu vrei să vorbeşti despre asta?
A doua variantă. în mod clar, ultima.
Fratele ei s-a dovedit necruţător.
-Ţii la el.
Da, ţinea la Val, dar era mult mai mult decât atât. îl iubea pe Val.
- Myrtle? a îndemnat-o el să vorbească.
- Nu e nimic de spus, Dallin, a spus ea, cu vocea stinsă, în timp ce ochii ei îl rugau să nu mai insiste cu întrebările. Noi... am stat împreună. El m-a ajutat.
Şi ea a început să-i povestească tot ce se întâmplase de când trăsurile familiei lor s-au făcut nevăzute şi ea a rămas singură. I-a povestit despre soţia lui Val şi despre motivul izolării lui. Când a terminat, Myrtle a ridicat din umeri.
- După cum poţi să-ţi dai seama, doar simţul responsabilităţii a fost cel care l-a determinat să vină după mine.
Dallin a rămas tăcut o perioadă lungă de timp.
- Myrtle, am văzut felul în care te-a privit acel om şi arăta ca un om posedat când te-a văzut.
- Pentru că soţia lui a murit şi el se temea că am avut aceeaşi soartă.
Şi ea se ura pentru că din cauza ei a trebuit să se confrunte cu teroarea acelei scene.
Fratele ei a pufnit.
- Nu am fost niciodată îndrăgostit, dar cred că, dacă aş fi, aş arăta la fel ca acel bărbat când a venit la locul accidentului căutându-te, crezând că ai murit.
- Opreşte-te, a strigat ea. S-a terminat.
Şi de parcă soarta ar fi vrut să râdă de ea şi să-i confirme adevărul spuselor ei despre această finalitate, trăsura s-a lăsat, în timp ce vizitiul a urcat la locul lui, apoi a pornit uşor trăsura.
-S-a dus.

Şi nu avea să-şi mai revină niciodată din această pierdere. În cele din urmă, a înţeles durerea care îl făcuse să fugă de lume şi de ce se închisese în casa aceea, cu Horace.

„O, Doamne. Horace.”

-Dar...

- Nu vreau să mai vorbesc despre asta, Dallin! Deci, te rog, doarsă...

S-a auzit strigătul puternic al vizitiului, iar Kinley a smucit de frâiele, oprind trăsura. Fratele ei s-a încruntat şi a tras rapid perdeaua deoparte.

-Ce naiba...?

Şi apoi s-a oprit.

Myrtle a întins mâna spre perdeaua din dreptul geamului ei şi a încremenit, inima uitând să-i mai bată. Ca un războinic neînfricat de odinioară, Val înainta cu paşi mari, croindu-şi cu greu drum prin zăpadă.

- Myrtle McQuoid, a strigat el în felul acela aspru al lui.

Fata şi-a strecurat mâna pe lângă fratele ei, împingând uşa.

-Val, a şopti ea, sorbindu-l din priviri. Ai venit...

-Ai plecat, a spus el acuzator.

Şi-a dus o mână la piept.

-Eu... Tu ai plecat, l-a corectat ea.

-Am vrut să mă asigur că şi ceilalţi pasageri erau teferi.

Desigur. Acesta era felul lui de a fi. Inima ii ieşea din piept de la atâta dragoste pentru el.

-Ai uitat asta, a spus el pe un ton tăios.

A fluturat o carte.

Ochii lui Myrtle s-au îndreptat spre volumul cunoscut şi, pentru a doua oară în acea zi, şi ultima fărâmă de speranţă i s-a risipit.

- Eu... ţi-am oferit cartea, a spus ea încet. A fost un cadou.

Nările i-au fremătat şi, surprins de reacţia ei, a dat înapoi.

-Ai înţeles greşit. Ai promis că vom discuta despre asta.

- Ce înseamnă asta? a întrebat fratele ei.

Myrtle şi Val l-au ignorat.

-Vreau să avem discuţia aceea, Myrtle, a spus Val, agitând carte spre ea.

-Acum? l-a întrebat.

Fratele ei s-a strecurat lângă ea.

- Nu acum, a spus Val, făcând un pas spre ea.

Şi încă unul. Şi încă unul. Până când între ei nu a mai rămas decât un singur pas.

- în viitor.

-Nu înţeleg...

Ea nu înţelegea ce spunea sau ce întreba. Totul era confuz în mintea ei, întunecată de o speranţă care refuza să se stingă de tot. Myrtle a clătinat din cap.

Val şi-a răsucit mâna în care ţinea cartea, dezvăluind literele aurii de pe coperta exemplarului.

- Nu voi fi niciodată cel mai bun bărbat pentru tine pentru că nu există nimeni care să fie vreodată demn de tine. Dar, Myrtle, tu m-ai vrăjit... Zadarnic m-am luptat. Nu am reuşit. Sentimentele mele nu s-au lăsat învinse. Trebuie să-mi îngădui să îţi mărturisesc admiraţia şi dragostea mea arzătoare.

Cu un suspin, Myrtle s-a aruncat din trăsură. Val era acolo să o prindă, strângând-o în braţe.

- De acum şi până la sfârşitul vieţii, a terminat el citatul îndrăgit, rostindu-i acele cuvinte în tâmplă.

-Ai citit-o pe toată, a suspinat ea în timp ce Val o ţinea strâns.

- Lacrimile de fericire sunt din cauza asta? Sau pentru că îţi cer să-ţi petreci restul zilelor cu mine, Myrtle? a intrebat-o el şi, cu o tandreţe sfâşietoare, i-a şters lacrimile de pe obraji.

I-a scăpat un suspin amestecat cu un hohot de râs.

-Amândouă. Vocea i s-a stins. Dar, cu certitudine, mai degrabă pentru ultima declaraţie.

-Atunci, să îndrăznesc să sper că vei fi de acord să-mi oferi inima ta, făcându-mă cel mai fericit pentru...

- Da, a spus ea printre râsete şi lacrimi, în timp ce el o mângâia pe obraz. Dar numai dacă şi tu eşti de acord cu acelaşi lucru. Val.

El a zâmbit, apoi şi-a lipit fruntea de a ei.

- Se pare că amândoi ne dorim acelaşi lucru, iubirea mea.

Şi, în timp ce râsetele lor se amestecau, umplând peisajul rustic, Val a tras-o mai aproape în îmbrăţişarea lui şi ea s-a agăţat strâns de el şi

– lin du *ce singur -*

de promisiunea întregii fericiri care avea să vină

.'Epilog
•mm*?

Kent, Anglia
O săptămână mai târziu

Când Myrtle era micuță, considera anumite lucruri ca fiind adevăruri absolute.

Ziua în care avea să se căsătorească avea să fie Crăciunul. Neapărat trebuia să fie zăpadă și, în imaginația ei, ar fi o dimineață răcoroasă, cu troiene mari, dar, cu toate acestea, ea ar păși spre un altar ridicat în aer liber, la capătul căruia s-ar afla un bărbat care o iubea cu cea mai mare ardoare și pasiune, așa cum îl iubea și ea pe el. S-ar înconjura de membrii iubitori ai familiilor reunite, care ar fi gălăgioși și exuberanți în veselia lor. Și, bineînțeles, ar avea parte de cele mai grozave sărbători după această ceremonie.

Aproape fiecare detaliu al acelui vis devenise realitate. Chiar dacă sub o altă formă și într-un alt mod. Ziua nunții a fost stabilită chiar în ziua de Crăciun, dar furtuna care se iscase afară, zgâlțâind ferestrele, a făcut ca, în aer liber, ceremonia să fie imposibilă.

în schimb, Val a avut ideea să mute ceremonia în sera cu pereți de sticlă, astfel încât ceremonia nunții să pară că se desfășoară în aer liber, în timp ce vântul șuiera pe la ferestrele reședinței lui – care avea să devină în curând a lor.

- Iat-o, milady.

Una dintre slujnicele ducesei văduve de Aragón a năvălit în cameră, vorbind tare pentru a se face auzită în vacarmul produs de surorile și verișoarele lui Myrtle, care au rămas cu ea în timp ce făcea ultimele pregătiri de nuntă.

Tânăra s-a oprit și s-a uitat în jur după servitoarea lui Myrtle. Dar ea nu avea o astfel de servitoare. Pentru că Myrtle ajunsese acasă după terminarea școlii, chiar înainte ca familia ei să plece, a fost o chestiune pe care nu apucaseră încă s-o rezolve. Altădată – într-o perioadă nu prea îndepărtată – ar fi fost plină de amărăciune și de resentimente.

în această zi, când familia ei zgomotoasă s-a alăturat celei a lui Val în seră, în așteptarea ceremoniei nupțiale, ea și-a dat seama până la urmă că visurile pe care le avusese pe când era doar o copilă nu erau nimic altceva decât visurile unui copil mic.

Această zi, acest moment al căsătoriei ei cu Val, a fost mult mai strălucitor decât orice își imaginase vreodată.

- Mă voi ocupa eu de asta, a murmurat mama lui Myrtle și a făcut un pas înainte.

A luat diadema de la tânăra care a făcut o reverență și apoi a ieșit.

— lin du *ce singur -*

Râsetele surorilor şi verişoarelor ei au răsunat prin toată camera. în faţa măsuţei de toaletă, Myrtle stătea nemişcată în timp ce mama ei îi punea diadema pe creştet, aranjând-o şi iixând-o cu ace de păr, şi apoi a făcut un pas înapoi şi a examinat-o din priviri.

Rochia albă cu talie înaltă şi cu guler înalt părea a fi una dintre rochiile obişnuite pe care le purtase în multe alte dimineţi de iarnă din viaţa ei.

Părul mereu ciufulit al lui Myrtle fusese prins într-un coc elaborat, cu piepteni cu fulgi de nea din diamant, dăruiţi de mama lui Val. Mama ei se plânsese odată de buclele rebele ale lui Myrtle. Şi nici în această zi, ziua nunţii ei, buclele ei nu reuşiseră să fie aranjate. Au fost, totuşi, strânse într-o coroană imensă de bucle, care erau perfecte pentru că erau ale ei.

Rochia albă, din satin, cu mâneci lungi, cu o suprapunere de dantelă, nu era mai fină decât alt articol vestimentar pe care îl purtase şi altă dată de sărbători. Şi totuşi, era perfectă, căci nu era vorba despre rochie sau despre podoabe sau despre fantezii imaginaţii. Ea ştia asta acum. Mai degrabă, rochia era perfectă datorită a ceea ce simboliza. Datorită a ceea ce simboliza această *zi* – consfinţirea iubirii ei şi a lui Val şi începutul viitorului lor împreună ca soţ şi soţie.

Inima a început să-i palpite.

Mama ei a bătut din palme, dar nu a avut nici un efect asupra agitaţiei zgomotoase a doamnelor prezente.

Mama ei a bătut din palme a doua oară, de data aceasta din ce în ce mai tare, şi s-a folosit şi de vocea ei pentru a acoperi acel zgomot.

- Doamnelor! Toate tinerele au tăcut instantaneu şi s-a uitat la ea. Dacă sunteţi amabile să ne aşteptaţi jos. Cassia, anunţă-i pe Excelenţa Sa şi pe tatăl tău că Myrtle şi cu mine vom cobori în curând.

Surorile şi verişoarele ei şi-au reluat instantaneu vorbăria veselă şi au făcut glume în timp ce ieşeau una câte una din cameră.

Mama ei s-a uitat la servitoarea ei devotată, Dorinda, care a ajutat la pregătirile pentru Myrtle din acea zi. Tânăra s-a grăbit spre măsuţa de toaletă franceză aurită şi a scos de sus o cutie lungă.

Dorinda s-a oprit în faţa lor.

- Mulţumesc, draga mea, a spus mama ei cu afecţiunea ei obişnuită pentru tânăra care a fost alături de ea încă de dinainte de naşterea lui Myrtle.

Nedumerită, Myrtle a ridicat o sprânceană în timp ce mama ei a deschis capacul şi l-a pus deoparte. Băgând mâna înăuntru, contesa a scos cu grijă afară...

Myrtle a rămas cu gura căscată.

Pelerina din satin de culoarea smaraldului din mâinile mamei ei a sclipit şi a strălucit atunci când contesa a scuturat-o uşor.

- Este superbă, nu-i aşa? a murmurat mama ei.

Incapabilă să facă altceva decât să dea din cap, Myrtle a
studiat haina. Pelerina era aproape prea frumoasă pentru a fi atinsă. *Aproape.*

Ea a întins cu un gest reverenţios o mână şi a mângâiat gulerul împodobit cu catifea. Şi era mai mult decât superbă. Atât gulerul, cât şi tivul mantiei de jur împrejur ei erau brodate cu o ghirlandă de trandafiri roşii şi crini albi.

- Mănuşile, Dorinda, a spus mama ei, iar tânăra s-a grăbit imediat să aducă cu o pereche de mănuşi extrem de fine, care se asortau perfect cu mantia.

Myrtle a clătinat din cap.

- Dar... Cum... când...?

1ln cfuce singur

Haide, micuţa mea stea, a mustrat-o mama ei, strigând-o cu acel nume de alint pe care i-l dăduse lui Myrtle cu mult timp în urmă şi pe care încetase să-l mai folosească chiar înainte de a o trimite la internat. Credeai că nu am să-mi mai amintesc culoarea ta preferată sau perioada preferată a anului sau sărbătorile preferate?Mama ei şi-a îndreptat privirea spre mantie şi a zâmbit nostalgic la haina elegantă.

- Mi-am imaginat că o s-o porţi în ziua de Crăciun, dar nu mi-am imaginat niciodată că va fi şi ziua nunţii tale... sau că m-ai părăsi atât de repede.

Ea a murmurat acea ultimă parte mai mult ea însăşi. Myrtle a tresărit. S-o părăsească atât de repede...?

- Nu înţeleg, ea a spus ea încet, pentru că nu avea sens.

Nimic din toate acestea nu avea sens. Acest... gest de a-i oferi
mantia mamei ei.

-Ce? a întrebat mama ei. Credeai că am uitat cât iubeşti Crăciunul şi că nu o să am un cadou special doar pentru tine? Ea a făcut o grimasă. Deşi înţeleg motivul pentru care gândeşti aşa, dacă iau în calcul incidentul petrecut la plecarea noastră şi faptul că, din cauza zăpezii, nu am avut cum să ajungem la tine odată ce ne-am dat seama de greşeala noastră.

Doar că... nu a fost vorba numai despre faptul că o lăsaseră singură.

- M-ai trimis de acasă, a spus Myrtle cu francheţe.

Mama ei a dat înapoi.

- Credeai că te-am trimis pentru că noi nu te-am vrut lângă noi?

- Şi nu a fost aşa? a întrebat Myrtle, cu vocea marcată de toată confuzia pe care o simţea.

- O, mica mea stea, a murmurat mama ei, mângâindu-i obrazul. De ce crezi că te-am alintat aşa, chiar pe când erai doar un prunc şi abia făceai primii paşi? Pentru că ai fost şi eşti această lumină atât de strălucitoare... şi pentru că meritai să fii susţinută şi apreciată, şi într-o casă atât de haotică, atât de greu de condus şi de mare ca a noastră, ştiam că nu-ţi putem oferi atenţia de care aveai nevoie, aşa că te-am trimis departe. Ea şi-a tamponat lacrimile din colţurile ochilor. A fost cea mai grea decizie pe care am luat-o vreodată, iar acum ai revenit acasă şi nici măcar nu mă mai pot bucura de prezenţa ta în timpul sezonului tău londonez.

Myrtle şi-a aruncat braţele în jurul mamei ei înainte ca ea să poată termina restul cuvântului.

- Nu ştiam, a şoptit ea pe umărul mamei sale.

Mintea i se învârtea. Şi în toţi aceşti ani, ea crezuse că ceea ce familia ei interpretase drept eşecuri în educaţia ei fusese motivul pentru care o expulzaseră, fără să-şi imagineze, fără să creadă nici un moment că fusese un gest de... dragoste.

-Am făcut tot ce am putut ca să te văd fericită, dar mi-este clar acum, având în vedere că te îndoieşti de dragostea mea, că am eşuat lamentabil în acest sens, a spus mama ei, retrăgându-se uşor şi frecându-i umerii lui Myrtle. Dar, ca părinţi, facem tot ce putem şi, uneori, când avem familii numeroase, ei bine... vei vedea când vei avea la rândul tău o jumătate de duzină de copii. Acum haide... Te aşteaptă ducele tău.

Ducele ei.

Val.

Era mult mai mult decât titlul său. El era inima şi cealaltă jumătate a sufletului ei.

- Cunosc acel zâmbet, a murmurat mama ei. Un alt zâmbet nostalgic i-a apărut în colţul buzelor. Deşi mă voi lamenta că nu am avut ocazia să fiu alături de tine în timpul sezonului tău londonez, sunt mulţumită să ştiu că ai găsit singurul lucru pe care l-am dorit pentru tine: iubirea.

Şi-a petrecut braţul prin cel al lui Myrtle.

-Acum, să mergem.

-Te iubesc, mamă, a spus Myrtle când au ajuns în dreptul uşii. Ochii contesei erau plin de lacrimi.

- Şi eu te iubesc, micuţa mea stea.

Şi, spunând asta, a apăsat mânerul uşii şi cele două au ieşit din camere. În timp ce mergeau, mama ei a oftat.

- O mai am pe Cassia pentru un alt sezon şi apoi va fi Pleur, totuşi nu va fi acelaşi lucru fără tine...

Myrtle a zâmbit.

- Mulţumesc, mamă.

Când au ajuns în capătul holului care ducea spre seră, mama ei s-a oprit.

-Eşti pregătită?

Ca tânără şi chiar pe când era o domnişoară la şcoala doamnei Belden se gândise la viitorul ei şi se aşteptase să simtă o oarecare tristeţe... la gândul părăsirii casei părinteşti. Numai că şi-a dat seama că nu se simţea deloc de parcă ar fi plecat, mai degrabă, se simţea de parcă... s-ar fi întors acasă.

- Da, a spus ea încet.

Din momentul în care Val i-a apărut în faţa ochilor pentru prima dată cu un braţ de lemne, ea visase la acest moment.

Mama ei a aruncat o privire în jur, apoi s-a uitat din nou la Myrtle.
Aplecându-se, a sărutat-o pe obraz.
- Este timpul, micuța mea stea, a șoptit ea și s-a îndepărtat în grabă.
0 clipă mai târziu, tatăl ei și-a făcut apariția de după colț... însoțit de...
- Horace! a exclamat Myrtle, căzând în genunchi.
Câinele i-a acoperit imediat fața cu sărutări.
- Te-aș săruta pe obraz, scumpa mea fiică, a spus tatăl ei, dar, din păcate, mă tem că trebuie să sar peste acest moment.
Ea a râs în timp ce el i-a întins brațul; ea l-a luat de braț, lăsându-l să o conducă mai departe.
În timp ce se îndreptau cu pași mici spre altarul din seră, transformată într-un tărâm magic de iarnă plin de flori și de ghirlande și de brazi de Crăciun, a sorbit din priviri imaginea familiei ei și a lui Val, ambele radiind de fericire, la fel de strălucitoare în bucuria lor așa cum se simțea și ea.
Și apoi s-a uitat la el...
Stând la capătul unui altar improvizat, cu fratele său lângă el, Val și-a fixat privirea asupra ei. Doar asupra ei.
- Te iubesc, a murmurat el.
1 s-a pus un nod în gât din cauza lacrimilor.
- Și eu te iubesc, a spus ea în tăcere.
Și, în acel moment, când a ajuns la Val și tatăl ei i-a pus vârfurile degetelor pe brațul viitorului ei soț, Myrtle și-a dat seama că i s-a îndeplinit în sfârșit cea mai mare dorință de Crăciun pe care și-o pusese vreodată – o viață întreagă de iubire alături de bărbatul din fața ei.
Horace a lătrat bucuros, iar ea a privit în jos.

Şi de un câine, desigur.•Mulţumiri

îi mulţumesc editorului meu, Alison Dasho. Este întotdeauna un prilej de mare bucurie când editorul dă dovadă de acelaşi entuziasm şi de implicare faţă de personajele şi povestea cuiva ca şi autorul însuşi. De la iubiri de poveste la drame profunde şi la poveşti romantice din sala de bal, întotdeauna mi-ai susţinut creaţia. Mulţumesc pentru că mi-ai oferit asta şi pentru încrederea în mine.[2] Du-ne în împărăţia îngerilor,/ în împărăţia tatălui tău/ pentru că te slăvim de-a pururi:/ Doamne, dă-ne nouă asta) (în limba germană în original)